TAPINAK ŞÖVALYELERİ

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler , Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Ağustos 2002
İkinci baskı: Ekim 2004

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. Belediye Caddesi
Limanoğlu İş Merkezi No: 3/64
Sefaköy-İstanbul

Baskı: Şan Ofset
Cendere Yolu No: 23 Ayazağa - İstanbul
Tel: (0 212) 289 24 24 (pbx)

www.harunyahya.org
www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist

felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Tapınak Şövalyeleri, daha önce Yeni Masonik Düzen (1995) ve Global Masonluk (2002) gibi eserlerimizde de kısmen incelediğimiz gibi, kökeni Haçlı Seferleri'ne dayanan bir örgüttür. Hıristiyanlık uğruna savaşmaya and içmiş bir Haçlı tarikatı olarak kurulmuş, ancak zamanla hem sapkın bir öğretiye kapıldığı hem de maddi çıkara dayalı kapitalist bir düzen kurduğu için Kilise ile ters düşmüştür. Tapınakçılar hakkındaki söylentiler sonucunda tarikat, Fransa Kralı ve Papa'nın ortak kararıyla dağıtılmış ve şövalyeler tutuklanmıştır. Yıllar süren sorgulamalar sonucunda tarikatın gerçekten sapkın bir öğretiye inandığı, bugün Satanizm gibi akımlarda gördüğümüze benzer kara büyü ayinleri yaptığı ortaya çıkmış ve örgüt tamamen yasaklanmıştır. Bazı tarihçiler, Tapınakçıların yargılanması ve dağıtılmasının Ortaçağ'ın en önemli sosyal olaylarından biri olduğunu belirtirler. Çünkü tarikat, yasaklanmadan önce gerçekten büyük bir güce ulaşmıştır.

Hikayenin asıl ilginç yönü ise, Tapınak Şövalyeleri tarikatının dağıtılmasından sonra başlar. Yaygın kabule göre, tarikat varlığını yer altında sürdürmüş, Kilise'ye ve genel olarak İlahi dinlere karşı şiddetli bir aleyhtarlık geliştirerek yaşamış ve uzun vade içinde masonluk olarak bildiğimiz örgüte dönüşmüştür. Masonların, din karşıtı felsefelerin, devrimlerin veya siyasi hareketlerin içinde hep aktif olmaları, söz konusu Tapınakçı geleneğin bir sonucudur.

Bunun anlamı şudur: Tapınak Şövalyeleri bugün de yaşamaktadırlar. Ancak "masonluk" ismi altında. Bugün masonluğun en üst derecelerine varanlar "Tapınağın Koruyucusu" gibi Şövalye ünvanları alırlar. Amerika'da halen Tapınak Şövalyeleri (Knight Templar) adıyla toplanan localar, masonlukla içiçedir. Masonluk ise, hem Tapınakçı geleneğin başlıca özelliği olan din aleyhtarlığını sürdürmekte, hem de kimi zaman illegal mafya yöntemlerini de kullanarak uluslararası bir çıkar örgütü olarak faaliyet göstermektedir. Bu illegal yöntemlerin P2 mason locası ve Karın Deşen Jack cinayetleri gibi ilginç örneklerini kitabın ilerleyen bölümlerinde inceleyeceğiz. Dahası Tapınakçı/mason örgütlenmesinin Türkiye'nin yakın tarihi üzerindeki bazı etkilerini de ele alacağız.

Ve tüm bunlar, bizlere; tarihin ve güncel olayların akışının kimi zaman göründüğünden farklı olduğunu, doğal olarak geliştiği zannedilen süreç ve olayların ardında bazen karanlık amaçlar bulunduğunu göstermektedir. Allah'ın Kuran'da bizlere haber verdiği gibi, "kötülüğü örgütleyip düzenleyenler" vardır (Nahl Suresi, 45) ve bunlar kimi zaman yanıbaşımızdadırlar.

BÖLÜM 1

TAPINAKÇILARIN KARANLIK TARİHİ

Haçlı Seferleri her ne kadar Hıristiyan inancının bir ürünü olarak bilinse de, aslında temeli bütünüyle maddi çıkarlara dayalı olan savaşlardır. Avrupa'nın büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşadığı bir devirde, Doğu'nun ve özellikle de Ortadoğu'daki Müslümanların refah ve zenginliği, Avrupalıları özellikle de Kilise'yi cezbetmiştir. Bu cazibenin, Hıristiyanlığın dini öğretileriyle de süslenmesi sonucunda, dini görünüm altında, fakat gerçekte dünyevi amaçlara yönelik bir "Haçlı" zihniyeti ortaya çıkmıştır. Hıristiyanların, daha önceki devirlerde temelde barışçı bir siyaset izlerken, ani bir dönüşle savaşçılığa eğilim göstermelerinin asıl nedeni de budur.

Haçlı Seferleri'nin başlangıç noktası, 1095 yılının Kasım ayında, Papa II. Urban'ın başkanlığında ve üç yüz din adamının katılımıyla gerçekleşen Clermont Konseyi oldu. Bu konseyde o zamana kadar Hıristiyan dünyasında hakim olan barışçı doktrin terk edildi ve Haçlı Seferleri'nin temeli atıldı. II. Urban, Clermont Konseyi'nin sonunda, farklı toplumsal sınıflara mensup bir kalabalık önünde yaptığı konuşma ile bu durumu ilan etti.

Papa II. Urban bu meşhur söylevinde, Hıristiyanlardan kendi aralarındaki çekişme ve savaşları bırakmalarını istedi; zengin, fakir, "asil", "köylü" herkesi tek bir bayrak altında birleşmeye ve "kutsal toprakları Müslümanların elinden kurtarmak için" savaşmaya çağırdı. Ona göre bu, "kutsal bir savaş" olacaktı.

Tarihçilerin iyi bir hatip olarak tanımladığı II. Urban'ın amacı, Hıristiyanları, Müslüman Türklere ve Araplara karşı kışkırtmaktı; bunda da başarılı oldu. Doğu'daki Hıristiyanların zor durumda olduğunu, hacıların taciz edildiğini ve engellendiğini, Hıristiyanlarca kutsal sayılan yerlere saygısızlık edildiğini iddia etti.1 Elbette bunlar gerçeklere tamamen aykırıydı.

Zira tarihçilerin de ifade ettikleri gibi, o dönem, Müslümanlar Ehl-i Kitaba büyük bir hoşgörü ve adaletle davranıyor, her türlü ibadetlerine de izin veriyorlardı. Kutsal topraklarda yaşayan tüm azınlıklar İslam ahlakının getirdiği bu huzurlu ortamdan faydalanıyorlardı. Bununla birlikte dönemin günümüze kıyasla son derece ilkel haberleşme ve iletişim koşullarında, Avrupalıların bu gerçeklerden haberleri yoktu elbette. (Latince yerine Yunancayı kullanan Bizanslılar ve Ortodoks mezhebi hakkında bile az şey biliyorlardı; İslamiyet ve Müslümanlara dair bilgileri ise bundan daha da azdı, yalan yanlış kulaktan dolma şeylerden ibaretti.) Bu nedenle, Papa, dinleyicilerin duygularını tahrik etmeyi başardı. Dahası önemli bir teşvik olarak, söz konusu seferde görev alanların tüm günahlarının bağışlanacağı vaadinde bulundu. Konuşmanın sonunda büyük bir coşkuya kapılan dinleyiciler, elbiselerine dikmeleri için kendilerine

dağıtılan kumaştan yapılmış haçları aldılar ve “kutsal savaş” çağrısını herkese duyurmak için harekete geçtiler.

Tarihin akışına etki edecek bu çağrı “olağanüstü” yankı uyandırdı. Kısa sürede hem profesyonel savaşçıların hem de on binlerce sıradan insanın katıldığı dev bir “Haçlı Ordusu” oluştu.

Bazı tarihçiler Doğu’nun zengin kaynaklarını sömürmeyi amaçlayan Hıristiyan kralların Papa’ya böyle bir “kutsal savaş” çağrısı için baskı yaptığını ifade ederler. Kimi tarihçiler ise, Papa II. Urban’ın bu girişiminde, kendisine rakip olan bir diğer papa adayını gölgede bırakabilme isteğinin rol oynadığını düşünürler.

Papa’nın çağrısına heyecanla tabi olan Avrupalı krallar, prensler, aristokratlar veya diğer insanlar da aslında temelde dünyevi niyetlerle bu savaş çağrısını kabullenmişlerdi. “Fransız şövalyeleri daha fazla toprak ummuş, İtalyan tacirleri Doğu Avrupa limanlarında ticareti büyütmeyi hayal etmiş, çok sayıdaki yoksul insan da, sadece gündelik sıkıntı ve zorluklarından kaçabilmek için bu seferlere katılmıştı.”[2] Nitekim bu aç gözlü kitle, yol boyunca pek çok Müslümanı -ve hatta Yahudiyi- sırf “altın ve mücevher bulma” hayaliyle öldürdü. Hatta Haçlılar, öldürdükleri insanların karınlarını deşerek, “ölmeden önce yuttuklarına” inandıkları altın ve değerli taşları araştırıyorlardı. Haçlıların maddi hırsı o kadar büyüktü ki, IV. Haçlı Seferi’nde Hıristiyan Konstantinopolis’i (yani İstanbul’u) dahi yağmalamaktan çekinmemişler, Ayasofya’daki Hıristiyan fresklerinin altın kaplamalarını sökmüşlerdi.

Haçlı Barbarlığı

İşte kendilerine “Haçlılar” denen bu güruh, üç büyük grup halinde 1096’nın yaz aylarında yola çıktılar; farklı rotaları izleyerek Konstantinopolis’de bir araya geldiler. Bizans İmparatoru I. Alexius’un elinden gelen desteği verdiği bu topluluk, yaklaşık 4.000 atlı şövalye ve 25.000 yaya askerden oluşmaktaydı.[3] Ordunun kumandanları, Toulouse Kontu Raymond, Taranto Dükü Bohemond, Godfrey of Bouillon, Vermandois Kontu Hugh ve Normandiya Dükü Robert’di. Manevi liderliği ise, II. Urban’ın yakın arkadaşı olan Piskopos Adhemar of Le Puy üstlenmişti.[4]

Haçlılar yol boyunca pek çok yeri yakıp-yıktıktan, pek çok Müslümanı kılıçtan geçirdikten sonra 1099 yılında Kudüs’e vardılar. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehrin düşmesiyle kente girdiler. Bir tarihçinin ifadesiyle, “Buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... Erkek veya kadın, hepsini katlettiler.”[5]

Kudüs’e giren Haçlılar karşılaştıkları herkesi akla hayale gelmez işkencelerle öldürdüler, kılıçtan geçirdiler; buldukları herşeyi yağmaladılar. Camilere sığınan masum insanları çoluk çocuk, genç yaşlı demeden katlettiler, Müslümanların ve Yahudilerin kutsal mabetlerini tahrip ettiler. Şehrin sinagogunda saklanan Yahudileri, sinagogu ateşe vermek suretiyle yaktılar. Eşine az rastlanır bu barbarlık şehirde öldürecek kimse kalmayıncaya kadar devam etti.[6]

Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

"Görülmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları -ki bunlar en merhametlileriydi- düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu. Öyle ki, yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu."7

Araştırmacı Desmond Seward ise, *The Monks of War* (Savaşın Rahipleri) isimli kitabında bu vahşeti şu şekilde tasvir ediyordu:

"Temmuz 1099'da Kudüs ele geçirildi. Yağmalamanın vahşiliği, Kilisenin soydan gelen içgüdüleri Hıristiyanlaştırmakta ne kadar az başarılı olduğunu ortaya koyuyordu. Kutsal kentin tüm nüfusu kılıçtan geçirildi; Yahudiler, Müslümanlar, erkek, kadın ve çocuk toplam 70.000 kişi üç gün süren bir soykırımda katledildiler. Bazı yerlerde askerler ayak bileklerine kadar yükselen kan gölü içinde yürüdüler ve sokaklarda gezen atlıların üzerlerine kan sıçradı."8

Bir tarihi kaynağa göreyse, Haçlıların vahşice öldürdüğü Müslümanların sayısı yaklaşık 40.000'dir.9 Her ne kadar öldürülenlerin sayısına ilişkin rakamlarda farklılıklar olsa da, Haçlıların kutsal topraklarda yaptıkları büyük bir barbarlık örneği olarak tarihte yerini almıştır.

Birinci Haçlı Seferi, 1099 yılında Kudüs'ün düşmesi ve yaklaşık 460 yıldır Müslümanların egemenliği altında bulunan toprakların Hıristiyanların eline geçmesiyle sonuçlandı. Haçlılar, Kudüs'ü kendilerine başkent yaptılar ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdular.

Bu tarihten sonra Haçlıların Ortadoğu'da tutunabilme mücadelesi başladı. Kurdukları devleti ayakta tutabilmek için örgütlenmeleri gerekiyordu. Bu nedenle daha önce benzeri bulunmayan "askeri tarikatlar" kuruldu. Bu tarikatların üyeleri, Avrupa'dan Filistin'e göç edip, burada bir tür manastır hayatı yaşıyor, bir yandan da Müslümanlara karşı savaşmak üzere askeri eğitim görüyorlardı.

İşte bu tarikatlardan biri, diğerlerinden farklı bir yol tuttu. Ve tarihin akışına etki edecek bir değişim yaşadı. Bu tarikat, "Tapınakçılar" tarikatıydı.

Tapınakçılar'ın Kuruluşu

Tapınakçılar, Haçlıların Kudüs'ü ele geçirmelerinden ve bir Latin Krallığı kurmalarından yaklaşık 20 yıl sonra tarih sahnesine çıktılar. 1118 yılında kurulan ve herkesçe tanınan adı "Tapınakçılar" veya "Tapınak Şövalyeleri" (İngilizce'de Templars ya da Knights Templar) olan bu tarikatın tam ismi "İsa'nın ve Süleyman Tapınağı'nın Yoksul Şövalyeleri" idi. ("Pauperes Commilitones Christi Templique Salomonis")

Kurucuları ise toplam 9 şövalyeden oluşuyordu: Hugues de Payens, Godfrey de St. Omar, Godfrey Rossal, Gundemar, Godfrey Bisol, Payen de Montdidier, Archibald des St. Aman, Andrew de Montbard ve Provins Kontu. Ortaçağ Avrupasının en güçlü, en etkili ve hakkında en çok konuşulan örgütlerinden biri olacak bu tarikatın kuruluşu Kudüs'te sessiz sedasız gerçekleşti. (Bu tarikat hakkındaki bilgilerin önemli bölümü, 12. yüzyılda yaşayan tarihçi Guillaume de Tyre kanalıyla günümüze ulaşmıştır.)

Yukarıda adı geçen kurucular dönemin Kudüs Kralı II. Baldwin'in huzuruna çıktılar ve Birinci Haçlı Seferi'nin ardından Kudüs'e akın eden Hıristiyan hacıların mallarını ve canlarını koruma işine talip olduklarını belirttiler. Kral Tapınakçılar'ın ilk "Büyük Üstadı" olan Hugues de Payens'i yakından tanıyordu. Kendilerine büyük destek verdi; aynı zamanda onlara bir zamanlar Süleyman Tapınağı'nın yer aldığı (Mescid-i Aksa'yı da kapsayan) bölgeyi tahsis etti. Büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi'nin Hıttin Savaşı'nın ardından Kudüs'ü geri almasına kadar geçen 70 yıl süresince "Tapınak Tepesi", Tapınakçılar'ın merkezi oldu. Kendilerine "Süleyman Tapınağı" ile bağlantılı bir isim verilmesinin nedeni de işte buydu. Özellikle burasını kendilerine üs olarak belirlemeleriyse rastgele bir seçim değil, bilinçli bir tercihti. Tapınak, Hz. Süleyman'ın gücünün bir simgesiydi; Tapınak'tan geriye kalanlar ise büyük gizler barındırıyordu.

Kurucu şövalyelere göre, bir araya gelmelerinin, diğer bir deyişle bu tarikatı kurmalarının amacı, kutsal toprakların ve Hıristiyan hacıların güvenliğini sağlamaktı. Ancak Tapınakçılar'ın gerçek amacı çok farklıydı.

Tapınakçılar'ın Amacı

O dönemde Kudüs'te Tapınakçılar'dan başka askeri tarikatlar da vardı. Ancak onlar kuruluş amaçlarına uygun işlerle iştigal ediyorlardı. Örneğin Tapınakçılar'la aynı dönemde kurulan ve büyük bir teşkilat olan St. John Şövalyeleri ya da diğer adlarıyla Hospitaler Şövalyeleri örgütü hayır işleri yapıyor, kutsal topraklardaki hastaların ve fakirlerin yardımına koşuyordu. Diğer taraftan, 9 Tapınak şövalyesinin, ilan ettikleri gibi, Hayfa'dan Kudüs'e kadar olan bir bölgeyi kendi başlarına korumaları fiziksel olarak imkansızdı. Tapınakçılar'ın yardımseverlik değil, aksine ekonomik ve siyasi çıkarlar peşinde oldukları açıktı.

Masonluğun en tanınmış isimlerinden biri olan 33. dereceden büyük üstad Albert Pike (1809-1891), masonluğun temel eserlerinden biri kabul edilen *Morals and Dogma* (Ahlak ve Dogma) adlı kitabında, Tapınakçılar'ın gerçek amacını şöyle açıklamıştır:

"1118'de, aralarında Geoffroi de Saint-Omar ve Hugues de Payens'in bulunduğu, Doğu'daki dokuz haçlı şövalyesi kendilerini dine adadılar ve Photius zamanından beri Roma'nın dinsel otoritesine gizli ya da açık daima düşmanlık gösteren bir Piskoposluk olan Constantinople'nin Patriğinin önünde ant içtiler. Tampliyelerin ilan edilen görevi, kutsal yerleri ziyarete gelen Hıristiyanları korumaktı. Gizli amaçları ise, Ezekiel'in haber verdiği modele uygun olarak Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa etmekti... Tapınakçılar, en baştan beri Roma'nın (Papalık) ve onun krallarının egemenliğine

karşıydı. Amaçları, zenginlik ve güç elde etmek ve gerekirse savaşarak Kabalistik dogmayı yerleştirmekti."10

Her ikisi de mason olan İngiliz yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas da, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında Tapınakçılar'ın kökeni ve amaçlarına yer vermektedirler. Onlar Pike'ın verdiği bilgilere bazı ekler yaparlar. Yazarların tezine göre, Tapınakçılar Kudüs'te bulundukları dönemde gerçekten de büyük bir değişim yaşamışlar, Hıristiyanlık inancı yerine başka öğretiler kabul etmişlerdir. Bunun temelinde ise, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nda "keşfettikleri bir giz" yatar. Zaten Tapınakçılar'ın Kudüs'teki asıl hedefleri, Süleyman Tapınağı'nın harabelerini araştırmak olmuştur. Yazarlar, Tapınakçılar'ın "Filistin'e giden Hıristiyan hacıları korumak" şeklindeki görüntüsünün sadece bir kılıf olarak kullanıldığını, tarikatın asıl hedefinin çok daha farklı olduğunu şöyle açıklarlar:

"Tapınakçılar'ın kurucularının herhangi bir zaman hacılara koruma sağladıklarına dair hiçbir kanıt yoktur, ama öte yandan Herod Tapınağı'nın (Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmiş hali) yıkıntıları altında yoğun araştırma kazıları yaptıklarına dair son derece ikna edici kanıtlar buluyoruz."11

Bu konuda kanıtlar bulan yegane araştırmacılar *The Hiram Key* kitabının yazarları değildir. Fransız tarihçi Gaetan Delaforge şu benzer yorumu yapmaktadır:

"(Tapınakçılar tarikatını kuran) Dokuz şövalyenin gerçek amacı, Yahudiliğin ve Eski Mısır'ın gizli geleneklerinin özünü içeren kalıntılar ve yazıları bulabilmek için bölgede araştırma yapmaktı. Bu özel görevi yerine getirdiklerine hiç kuşku yoktur"12

19. yüzyılın sonlarında Kudüs'te arkeolojik bir çalışma yürüten İngiliz Kraliyet araştırmacısı Charles Wilson da, Tapınakçılar'ın Kudüs Tapınağı'nın kalıntılarını araştırmak için oraya gittikleri kanısına varmıştır. Wilson, Tapınak'ın temellerinin altında bazı araştırma ve kazı izlerine rastlamış ve incelemeleri sonucunda bunların Tapınakçılar'a ait araçlar olduğunu belirlemiştir. Söz konusu araçlar halen Tapınakçılar hakkında büyük bir arşive sahip olan İskoçyalı Robert Brydon'un kolleksiyonundadır.13

The Hiram Key kitabının yazarları, Tapınakçılar'ın bu araştırmalarının sonuçsuz kalmadığını, bu tarikatın gerçekten de Kudüs'te, "dünya görüşlerini değiştiren" önemli bir şeyler bulduklarını yazmaktadırlar. Pek çok araştırmacı da aynı kanıdadır. Tapınakçılar'ın Hıristiyan bir dünyada doğmalarına, Hıristiyan kökenden gelmelerine rağmen, Hıristiyanlıktan tamamen farklı bir inanca ve felsefeye bağlanmalarına neden olan, onları sapkın ayinlere, kara büyü ritüellerine yönelten bir "kaynak" olmalıdır.

İşte bu kaynak, pek çok tarihçinin ortak görüşüyle, Kabala'dır.

Kabala, kelime anlamıyla "sözlü gelenek" demektir. Ansiklopedilerde veya sözlüklerde, Yahudi dininin mistik, ezoterik (batıni) bir kolu olarak tarif edilir. Bu tanıma göre, Kabala, Tevrat'ın ve diğer Yahudi dini kaynaklarının gizli manalarını araştıran bir öğretidir. Ancak konuyu biraz daha yakından incelediğimizde, karşımıza daha farklı gerçekler çıkmaktadır. Bu gerçeklerin bizi ulaştırdığı sonuç ise, Kabala'nın, Yahudiliğin temeli olan Tevrat'tan da önce var olan, Tevrat'ın vahyedilmesinden sonra Yahudiliğin

içinde yayılan, “pagan” yani putperest kökenli bir öğreti olduğudur. (Bu konuda detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen, Global Masonluk*)

Kabala, binlerce yıldır hemen her türlü büyü ritüelinin temel taşlarından birini oluşturmuştur. Yahudi olmayan pek çok insan da Kabala’nın gizeminden etkilenmiş, bu öğretiyi kullanarak büyü ile uğraşmıştır. Tapınakçılar da bunlardandır; “büyü gücüne sahip olmak” için Kabala üzerinde çalışmalar yapmışlardır. Dahası gerek Kudüs’de, gerekse Avrupa’da Kabalacılarla ilişkilerini sürdürmüşlerdir. (İlerideki bölümlerde detaylı olarak ele alınacaktır.) Bu görüş, konuyu araştıran pek çok araştırmacı tarafından paylaşılmaktadır.14

Tarikatın Gelişimi

Tapınakçılar örgütü kısa bir süre sonra yeni katılımlarla hızla büyümeye başladı. 1120’de Foulgues d’Angers, 1125 yılında Champagne Kontu Hugo Tarikat Şövalyesi oldular. Tarikatın gizemli havası ve mistik öğretisi pek çok Avrupalı “asil”in ilgisini çekmişti. Bu gelişim, tarikatın 1128 yılındaki Troyes Konseyi’nde Papalık tarafından resmen tanınmasıyla daha da hız kazandı.15

Tapınakçılar’ın Roma Kilisesi tarafından resmen tanınması Türk masonlarının en büyük yayın organı *Mimar Sinan* dergisinde şöyle anlatılır:

“Bu dinsel onayı gerçekleştirmek üzere, tarikatın önderi Büyük Üstad Hugues de Payens beş şövalyeyle birlikte gider Papa II. Honorius’u ziyaret eder. Kudüs Patriğinin ve Kral II. Baudoin’in mektuplarını sunar; Tampliyeler’in görevlerini, hizmetlerini ve yararlarını anlatır. 13 Ocak 1128’de Troyes’da konunun müzakeresi için konsil toplanır. Konsile çok sayıda yüksek din görevlisinin yanında özellikle Citeaux Başrahibi Etienne Harding ve Clairvaux Başrahibi Saint Bernard da katılır. Büyük Üstad, konsillere Tampliye örgütünü yeniden takdim eder. Tatmin olan Troyes Konsili, İsa’nın Fakir Şövalyeleri adıyla dinsel şövalyelik tarikatının kurulmasına ve tüzüğünün Saint Bernard tarafından hazırlanmasına karar verir. Böylece Tampliye tarikatı resmen kurulur.”16

Tapınakçılar’ın gerek örgütlenmesinde gerekse ilerlemesinde en çok katkısı olan kişi Saint Bernard’dı. Saint Bernard (1090-1153) henüz 25 yaşında Clairvaux Manastırı’nın Başrahibi olmuş, Katolik Kilisesi içerisinde yükselmiş, Hıristiyan dünyasının sözcüleri arasında yerini almış, hatta Fransa Kralı ile Papa’ya sözü geçer duruma gelmişti. Şunu da eklemek gerekir ki Saint Bernard, Tapınakçılar örgütünün kurucularından Andrew de Montbard’ın kuzeniydi. Tapınak Şövalyeleri’nin nizamnamesini, kendi mensubu olduğu Cistercian mezhebinin ilke ve kuralları doğrultusunda kaleme aldı. Diğer bir ifadeyle Tapınakçılar onun belirlediği ilkeleri kendilerine rehber edindiler. Ancak şunu özellikle belirtmek gerekir ki, bunların bir kısmı sadece kağıt üzerinde kaldı, hayata geçirilmedi. Tapınakçılar Kilise tarafından yasaklanan işleri yapmaktan çekinmediler.

Bernard muhtemelen aldatılmış, bilmeyerek Tapınakçıların pis işlerine alet olmuştu. Nitekim Tapınakçılara destek vermek için yazdığı “De Laude Novae Militae”de

(“Yeni Şövalyeliğe Övgü”), “büyük üstad” Hugues de Payens’in kendisinden böyle bir şey yazmasını üç kez istediğini özellikle vurgulamıştı.17 Yani Tapınakçılar onun iyi niyetinden, Hıristiyan Avrupasındaki güvenilirliği ve itibarından yararlanarak büyük çıkarlar sağlamıştı. Zira o sırada Bernard, “Christendom” yani “Hıristiyanya”da Papa’dan sonra en nüfuzlu kişiydi.

Bernard’ın desteğinin ne kadar etkili olduğu bir kaynakta şöyle ifade edilmektedir:

“Bernard’ın belgesi, De Laude Novae Militae (Yeni Şövalyeliğe Şükran), Christendom’un bir ucundan diğer ucuna kasırga gibi geçti, hemen ardından Tapınakçı askerlerin sayısı arttı. Aynı zamanda Avrupa’nın kralları ve baronlarından bağışlar, hediyeler Tapınakçılar’ın kapısına düzenli olarak ulaşıyordu. Şaşırtıcı bir süratle, dokuz şövalyeden oluşan küçük grup, Tapınakçılar Şirketi’ne dönüştü.”18

Kısacası onun sayesinde Tapınakçılar benzeri görülmemiş ayrıcalıklara sahip oldular; diğer dini tarikatlara tanınmayan imtiyazlar elde ettiler. Bu konudaki araştırmalarıyla tanınan Alan Butler ve Stephen Dafoe’nin ifadesiyle, “Ortaçağ’ın en başarılı askeri, ticari ve mali organizasyonlarından biri” oldular. Kutsal topraklardan Avrupa’ya kadar her yerde bir “efsane” olarak dilden dile dolaşmaya başladılar. Örgüt kısa bir zaman diliminde, dokuz şövalyeden iyi eğitimli on binlerce çalışana ve muazzam bir sermayeye sahip dev bir şirkete dönüştü: “Yeni üyeler, para ve arazi teklifleri her yerden akmaya başladı. Kısa zamanda inşa edilen pek çok kale, çiftlik ve kilise, Tapınak Şövalyeleri ve hizmetçileri tarafından kullanıldı. Tapınakçılar gemileri teçhiz ettiler, hem ticaret hem de savaş gemileri filosu oluşturdular. Zamanla dönemlerinin en tanınmış savaşçıları, seyyahları, bankerleri ve finansörleri oldular.”19

Gerçekten de tarikat tam bir özerklik kazanmıştı. Krallara, imparatorlara ya da piskoposlara karşı sorumlu değillerdi. Yalnızca Papaya karşı sorumlulukları vardı. Zenginlikleri günden güne artmaya başlamıştı. Kuruldukları günden, Akka’nın düşüşüne kadar Kutsal topraklarda çok büyük güç kazandılar. Avrupa’dan Filistin’e gelen Hıristiyan hacıların ve yüklerin rotası tamamen bu tarikatın kontrolündeydi. Ama bunlar bile Tapınakçıların genel faaliyetlerinin içinde çok küçük bir bölümü oluşturuyordu.

“İsa’nın yoksul askerleri” olma iddiasıyla ortaya çıkmışlardı. Oysa hiçbir şey, gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı. Tapınakçılar arasında Avrupa’nın en zengin insanlarını, Paris ve Londra’nın önde gelen bankerlerini görmek mümkündü. Champagne Kontu Hugh, Blanche of Castile, Alphonso de Poitiers, Robert of Artois gibi. Aragon Kralı I. James ve Napoli Kralı I. Charles’in maliye bakanları, Fransa Kralı VII. Louis’nin başdanışmanı Tapınakçıydı.20

1147 yılına gelindiğinde sadece Kudüs’te 700 şövalye, 2400 hizmetli ve o dönemde bilinen dünyanın bütün önemli noktalarına yayılmış 3468 adet şato vardı. Hem denizde, hem karada önemli ticaret yolları ve merkezleri oluşturmakla kalmamış, bir çok savaşa katılarak ganimetler ve Avrupa devletleri arasında politik güç elde etmişlerdi. Devlet içinde devlet görüntüsü veren Tapınakçılar o kadar güçlüydüler ki, anlaşmazlıklarda veya krallar arasındaki çatışmalarda bile hakem olarak görev alıyorlardı.

13. yüzyılda 20 bini şövalye olmak üzere toplam 160 bin Tapınakçı olduğu tahmin edilmektedir. Elbette o günün şartlarında bu büyük bir rakamdır.

İngiliz yazarlar Baigent, Leigh ve Lincoln'ün The Temple and the Lodge (Tapınak ve Loca) adlı kitaplarında da belirtildiği gibi, etkinlik alanları çok genişti; Hıristiyan Avrupası'nda karışmadıkları hiçbir iş yok gibiydi. Magna Carta'nın imzalanmasındaki rolleri buna bir örnek olarak verilebilir.

Çok büyük bir servet biriktirmeyi başarmışlardı. Batı'nın yalnızca en büyük askeri gücü olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda en etkin bankerleri olarak da göze çarpıyorlardı. Ayrıca katedraller inşa ettiriyorlar, uluslararası ilişkilerde arabuluculuk yapıyorlar, hatta tüm saraylarda mabeyincilik görevlerini üstleniyorlardı.

Örgütün Yapısı

Tapınakçılar'ın en dikkat çekici özelliği, gizliliğe son derece önem vermeleriydi. Kuruluş ile kapanış arasında geçen iki yüzyıl boyunca, bu ilkelerinden asla taviz vermediler. Bu ise akla, mantığa ve sağduyuya ters bir durumdu. Çünkü böyle bir gizlilik için hiçbir neden yoktu. Eğer söyledikleri gibi Katolik Kilisesi'ne bağlılarsa, zaten o dönemlerde Avrupa tamamen Katolik Kilisesi'nin egemenliği altındaydı. Eğer Hıristiyanlığın gereklerini yerine getiriyorlarsa, saklanacak, gizlenecek hiçbir şey yoktu; ketumiyetin hiçbir anlamı yoktu. Yalnızca bu bile Kilise'nin uygulama ve öğretilerine aykırı işler yaptıklarını gösteriyordu. Öyle ya, gizliliği temel ilke edinen hayırsever ve yardımsever bir örgüt düşünülebilir miydi?

Tapınak Şövalyeleri'nin kendi içlerinde uyulması gereken ve başka hiçbir yerde olmayan sıkı disiplin kuralları vardı. Her şeyden önce çok katı bir emir komuta zinciri vardı. "Üstadlar"a ve "Büyük Üstad"a itaat en önemli şartlardandı. Bu, Tampliye Tüzüğü'nde, "Üstad ya da onun yetkilendirdiği kişi emrederse, sanki Tanrı'dan gelen bir emirmiş gibi hemen yerine getirilmelidir" şeklinde ifade ediliyordu.

Kıyafetleri de kendilerine özgüydü. Zırhlarının üzerine, kırmızı renkli büyük bir haç işlenmiş, uzun beyaz bir elbise giyerlerdi. Böylece gittikleri her yerde ayırt edilebiliyorlardı. Tapınakçılar'ın sembollerinden olan kırmızı haçı kendilerine veren, Saint Bernard'ın yetiştirdiği Papa III. Eugene'di.

Her şey tarikatın malıydı. Bir Tapınakçı'nın kişisel mal varlığı yoktu. Atlar, gemiler, silahlar, çiftlikler, ürünler, kaleler ve her türlü mal varlığının tamamının sahibi tarikat idi.

Bu tarihi örgütün dikkat çekici diğer bazı kuralları ise şunlardı: Evlenmek, aile sahibi olmak ve akrabalarla iletişim kurmak yasaktı. Kimsenin kendine özel bir hayatı olamazdı.21 Yemeklerini topluca yerlerdi. Tapınak Şövalyeleri'nin mühründe, aynı ata binmiş iki kişi olarak tasvir edildiği gibi ikili gruplar halinde dolaşırlardı. Bu iki şövalye herşeyi ortak kullanır, aynı kaptan yemek yerdi. Birbirlerine "kardeşim" şeklinde hitap ederlerdi. Her şövalyenin üç at ve bir hizmetçi bulundurma hakkı vardı. Kuralları çiğneyenler veya ihmali görülenler ağır şekilde cezalandırılırlardı.

Tapınakçılar üç ana sınıfa ayrılırdı. İlk sınıfta “asil” şövalyeler ve çeşitli rütbeli askerler yer alırdı. İkinci sınıf din adamlarından, üçüncüsü ise hizmetkarlardan oluşurdu.

Kişisel bakım ve temizlik yapmayı küçük düşürücü ve utanç verici olarak değerlendirirlerdi. Bu nedenle nadiren yıkanır, tozlu ve kirli kıyafetlerle, sıcağın ve zırhın etkisiyle terlemiş, pis bir halde dolaşırlardı.

Tarihi kaynaklara göre Tapınakçılar iyi denizcilerdi. Kutsal topraklarda kaldıkları süre boyunca Yahudi ve Arap kaynaklarından geometri ve matematik gibi bilimleri öğrenmişler, haritalar elde etmişlerdi. Bu sayede, Avrupa ve Afrika sahillerini dolaşmalarının yanı sıra uzak denizlere de seyahat etme imkanı buldular.

Tarikata Giriş

Adayların Tapınakçılar örgütüne kabul edilmeleri için bazı ön koşullar vardı. Bunlar, hasta veya sakat olmamak, bekar olmak, borçlu olmamak, başka bir tarikat ile bağlantı içinde olmamak, her koşul ve durumda mutlaka itaat etmek ve “tarikatın kölesi” olmayı kabul etmekti. Giriş töreni, Kutsal Kabir Kilisesi’ndekine benzer kubbeli bir odada ve büyük bir gizlilik içinde yapılırdı.22 Ezoterik ritüeller (aynı masonlukta olduğu gibi) Tapınakçılar’ın ayrılmaz bir parçasıydı.

1128 tarihli tüzüğün tekris töreniyle ilgili bölümü, mason Teoman Bıyıkoğlu’nun “Tampliyeler ve Hürmasonlar” adlı makalesinde şöyle anlatılmaktadır:

“Üstâd, Mâbet’te toplanan kardeşlere “Aziz kardeşlerim, sizlerden bazı kardeşlerim Bay X adlı haricinin kardeşliğimize kabulünü ekseriyetle teklif etmiştir. Şayet, sizlerden biri bu kişinin aramıza katılmasına bir engel durumunu biliyorsa şimdiden söylesin” diye sorar. Eğer, kardeşlerden itiraz olmazsa, aday Mâbed’in bitişiğindeki hücreye alınır. Hücredeki adayı, en tecrübeli üç kardeş ziyaret eder ve katılmasının getireceği zorluklar anlatıldıktan sonra yine de katılma isteyip istemediği sorulur. Cevabı olumluysa, diğer sorulara geçilir: evli nişanlı olup olmadığı, başka bir tarikata sözünün olup olmadığı, borcunun olup olmadığı, vücutça sağlıklı olup olmadığı, köle olup olmadığı sorulur. Bu cevaplar da olumluysa, soruşturucu kardeşler Mâbed’e döner ve “Kendisine bütün zorluklar ve şartlarımız bildirildi. Tarikatımızın kölesi olmakta ısrar etmektedir.” derler. Aday içeri alınmadan, aynı soru kendisine tekrar sorulur. Fikrini değiştirmemişse Mâbed’e alınır, diz çöktürülür ve aday kabulünü rica eder. Üstâd, adaya cevap olarak, “Kardeşim, sen bizden çok şey istiyorsun. Halbuki tarikatlarımızın sadece dış kabuğunu görmektesin. Güzel atlara, iyi koşumlara, iyi yemeğe ve güzel elbiselere sahip olmak istiyorsun. Fakat, bizim şartlarımızın ne kadar ağır olduğunu bilebiliyor musun?” der ve zorluklarını sıralar. Sonra konuşmasını “Mabedimize intisabını ne zenginlik, ne de asalet için istememelisin.” diye sürdürür. Aday olumlu cevap verirse, yine dışarı çıkarılır.

Üstâd, kardeşlere, aday hakkında söyleyecek bir sözlerinin olup olmadığını sorar. Aleyhte bir söz söylenmezse, aday içeri alınıp diz çöktürülür. Eline İncil verilir.

Kendisine evli veya nişanlı olup olmadığı sorulur. Olumsuz cevap alınırsa, en yaşlı ve tecrübeli kardeşe , hariciye sorulması unutulan bir sorunun olup olmadığı sorulur. Cevap olumluysa hariciye, “Bütün kardeşlerine ve tarikata ölünceye kadar sadık kalacağına ve Mâbed’de yapılan konuşmaları hiç bir şekilde dışarıya ifşa etmeyeceğine” dair yemin ettirilir. Üstâd, yemini takiben yeni kardeşi dudaklarından (diğer bir iddiaya göre de ensesinden ve göbeğinden) öper. Kendisine bir şövalye elbisesi ve hiçbir şekilde çıkarmaması tembih edilen ipten örülmüş bir kemer verilir.”23

“Hıristiyan Tefeciler”

Alan Butler ve Stephen Dafoe örgütün bu yönünü şöyle anlatırlar: “Tapınakçılar o dönem Avrupa’da bilinmeyen ticaret tekniklerini kullanan uzman bankerlerdi. Bu yeteneklerinin çoğunu Yahudi kaynaklarından öğrenmişlerdi. Bununla birlikte mali imparatorluklarını büyütmek için, o zamanın her Yahudi bankerinin kıskanacağı, çok büyük bir özgürlüğe sahiplerdi.”24

Tefecilik kesinlikle yasak olmasına rağmen faizle ödünç para vermekten çekinmiyorlardı. Öyle bir güç ve zenginlik sahibi olmuşlardı ki, hiç kimse sesini çıkaramıyor, bir önlem alamıyordu.25 Sonunda iyice şımarıp azgınlaştılar, tamamen kontrolden çıktılar. Papa’ya ve krallara itaatsizlik etmeye, dahası onlara kafa tutmaya başladılar. Örnek olarak, kapatılmadan hemen önceki yıllarında, Fransız Kralı IV. Philip gerek 1303’de yardım istediğinde, gerekse 1306’da Hospitaler Şövalyeleri ile birleşmelerini istediğinde reddettiler.26

Seyahat etmek 12. yüzyılda oldukça tehlikeli bir işlemdi. Herhangi bir yolculuk sırasında hemen her an haydutlarla karşılaşma olasılığı söz konusuydu. Ticaret için gerekli olan para ve değerli madenlerin transferi de bu yüzden tehdit altındaydı. Tapınakçılar işte bu konjoktürden faydalanarak büyük paralar kazandılar. Keşfettikleri sistem şöyle işliyordu: Londra’dan Paris’e gitmek isteyen bir tüccar, öncelikle bu örgütün Londra’daki merkezine başvuruyor, parasını yatırıyor, karşılığında da şifreli bir not alıyordu. Paris’e vardığında ise, Tapınakçılar’ın buradaki merkezine gidiyor ve belirli bir faiz bedeli ödedikten sonra parasını çekiyordu.

Tüccarların yanı sıra bu sistemi en çok kullananlar Hıristiyan hacılardı. Filistin’e gitmek için yola çıkan zengin hacıların değerli eşyalarını Avrupa’da devralıp karşılığında çekler veriyorlardı. Filistin’e ulaşan yolcular orada bu çekleri paraya çevirebiliyorlardı ama Tapınakçılar’a yüklü bir faiz geliri bırakarak. Çek hesabını, Floransalı bankerlerden önce onlar icad etmişlerdi. Bağışlarla, silahlı fetihlerle, parasal işlemlerden elde ettikleri yüzdelerle adeta bir çok-uluslu şirket haline geldiler. İlk önemli kapitalizm uygulamalarının Amsterdamlı yahudilerce uygulandığını biliyoruz. Ama görülen o ki, Tapınakçılar da faiz kullanarak bankerlik yapıp bir tür Ortaçağ kapitalizmi yaratmışlardı. Para yatırıp çekiyorlar, faizi işletiyorlar, büyük bir özel banka gibi işlem yapıyorlardı.

Tapınakçıların ekonomik boyutu, Michael Baigent ve Richard Leigh'in birlikte yazdıkları *The Temple and the Lodge* (Tapınak ve Loca) adlı kitapta da vurgulanıyor. Yazarlar, "modern bankacılığın kökeninin Tapınakçılar olduğunu", % 60'a varan faiz oranlarıyla borç veren örgütün "Avrupa'daki servetin büyük bir bölümünü elinde bulundurduğunu", Fransız ve İngiliz saraylarının örgüte büyük miktarlarda borçlandıklarını bildiriyorlar.27 Kitapta örgütün ekonomik rolü ile ilgili olarak şöyle deniyor: "Hiçbir Ortaçağ kurumu kapitalizmin yükselişine Tapınakçılar kadar katkıda bulunmamıştır."28

Böylelikle o derece zenginleştiler ki Avrupa'nın kralları borç para bulmak umuduyla kapılarını çalıyordu. Bunun neticesinde de krallıklar büyük oranlarda borçlu duruma düştüler. Diğer bir ifadeyle Avrupa ekonomisi bu örgüte bağımlı hale gelmişti. Bir dönem, İngiliz Krallığının mali işleri Tapınakçılar'ın Londra'daki merkezinden, Fransız Krallığı'nın mali işleri ise yine bu örgütün Paris'teki merkezinden yönetiliyordu. Söz konusu durum, onlara krallar ve alınan kararlar üzerinde söz sahibi olma, hatta istedikleri gibi kralları yönlendirme imkanı verdi.

Tapınakçılar'ın Gizemi ve Gotik Mimari

Adaylığı St. Bernard tarafından desteklenmiş olan, II. Innocent, Papa seçilince, Tampliyelere verdiği ilk ayrıcalık kendi kiliselerini inşa etme hakkıydı. Böyle bir ayrıcalık Kilise'nin tarihinde ilk defa görülüyordu. Bu ayrıcalık, bugün için çok fazla bir anlamı olmasa da, Kilise'nin hüküm sürdüğü ve en yetkin güç olduğu o dönemde çok fazla anlam içeriyordu. Tapınak şövalyeleri sadece Papa'ya karşı sorumlu olduklarından, diğer yetkililerin -ki bunların arasında krallar da vardı- kontrolünden kurtuluyorlardı. Elde ettikleri bu hakla Papa'ya olan sorumluluklarını da asgariye indirmiş oluyorlardı. Kendi kiliselerini inşa etmek demek; aynı zamanda kendi vergilerini toplamak ve kendi mahkemelerini oluşturmaları demekti. En önemlisi de kendilerine has dünya görüşlerini de kilisenin hiçbir baskısı olmadan buralarda gerçekleştirebileceklerdi.

Bu amaçla kendilerine özgü bir mimari anlayış oluşturdular. Bu mimari anlayışa "Gotik" adı verildi. Graham Hancock, *The Sign and the Seal* (İşaret ve Mühür) adlı kitabında gotik mimarinin 1134 yılında Chartres Katedrali'nin kuzey kulesinin yapım çalışmaları sırasında doğduğunu belirtiyordu. Bu çalışmaların arkasındaki kişi de gene Tapınakçılar'ın ruhani lideri St. Bernard'dı. St. Bernard kabalistik anlayış ve Tapınakçıların çok önem verdiği gizemlerin bu mimari şeklinde bulunmasına çok önem veriyordu. Aynı eser bu konuyu şöyle anlatıyordu:

"Tampliyelerin dinsel önderi St. Bernard, gotik mimarinin erken döneminde, bu stilin yaygınlaşması ve gelişmesinde yapıcı bir rol oynamıştır. 1134 yılında, Chartres Katedrali'nin kuzey kulesinin inşası sırasında St. Bernard gücünün doruklarındadır ve bu harika yapının inşasında, ama özellikle kuzey kulesinin yapımında kullanılan kutsal geometri ilkelerini sürekli olarak eserlerinde vurgulamıştır."

Tüm Chartres Katedrali, büyük bir dikkatle, derin dinsel gizemlerin bir anahtarı olarak, özellikle dizayn edilmiştir. Örnek olarak; mimarlar ve duvarcı ustaları, yapının birçok farklı yerinde, taşlar üzerine karanlık anlamlar taşıyan törensel sözleri kazırken "gematria" (alfabedeki harfler yerine sayıların kullanıldığı eski bir ibrani şifre sistemi) kullanmışlardır. Aynı şekilde, süslemeciler ve heykeltraşlar da, yarattıkları binlerce farklı bezeme ve figürlerde, insan doğası, geçmiş olaylar ve İncil'in anlamı hakkında karmaşık mesajları dikkatlice gizlemişlerdir. Bir diğer örnek, kuzey kapısı üzerinde yeralan bir sahnede, bir öküz arabasına yerleştirilmiş olan Ahit Sandığı'nın bilinmeyen bir yöne doğru taşınması temsil edilmektedir. Silinmiş ve yıpranmış yazıtta "Hic Amicitur Archa Cederis" (Ahit Sandığı burada gizlidir) sözleri bulunmaktadır."

"Tampliyelerin mimari ustalıkları neredeyse doğaüstü bir gelişmişlikte olup, özellikle kavisler ve sivri çatılarla dikkat çekmektedir... Sivri çatılar ve kavisler, aynı zamanda gotik mimari düzeninin ayırt edici özelliği olup, 12. yüzyılda inşa edilen Chartres ve diğer fransız katedrallerinde belirgindir. Bu yapıları, bilimsel anlamda, o dönemin mimari bilgilerinin izin verdiğinden çok daha üstün olarak değerlendiren uzmanlar vardır."29

Hıttin Savaşı

1186 yılında Filistin'deki Latin Kralı Baldwin'in ölümüyle yerine Tapınakçılara olan yakınlığıyla tanınan Lusignan'lı Guy geçmişti. Yeni kralın en büyük yardımcısı ise Fransa kralı Louis'nin arkasından ikinci Haçlı savaşına katılan Antioch (Antakya) prensi Reynald de Chatillon'du. Haçlılar yurtlarına döndükleri zaman, Reynald geride kalmış, Tapınakçılarla sıkı bir dostluk bağı kurmuştu. Aynı zamanda Reynald'ın zalimliği kutsal topraklarda oldukça iyi biliniyordu. 4 Temmuz 1187 tarihinde haçlıların yaptığı en kanlı savaş olan Hıttin Savaşı gerçekleşti. Haçlı donanması 20.000 piyade ve yalnızca 1000 şövalyeden (atlı) oluşuyordu. Bu gücün toplanması ve oluşturulması çevredeki sınırı oluşturan şehirlerin gücünün tükenmesine, bununla birlikte ordusuz ve saldırıya açık şehirlerin oluşmasına neden olmuştu. Savaşın sonu Haçlı ordusu için tam anlamıyla bir hezimet olmuştu. Ordunun büyük kısmı hayatını kaybetmiş, sağ kalanların tamamı esir olarak alınmıştı. Kral da dahil olmak üzere ordunun önde gelenleri de ele geçirilenler arasındaydı. Haçlı orduları Filistin'de bulundukları 100 sene boyunca bölgedeki Müslümanlara çok eziyet etmiş olmalarına rağmen, bu savaşın mağlubu olarak kendilerine hiçbir kötü davranışta bulunulmamıştı.

Özellikle Tapınak şövalyelerinin kendi kaynaklarından elde edilen bilgilere göre, Müslüman ordusunun sultanı Selahaddin hiçbirinin arasında ayrılık gözetmemişti. Tapınak şövalyelerinin Büyük Üstadı ve Reynald de Chatillon hariç. Bu ikili o zamana kadar yaptıkları zalimliklerin karşılığında idam edildiler. Kral Guy ise bir yıl sonra Nablus' ta tutulduğu hapishaneden bırakıldı. Tapınakçılar o döneme kadar Müslümanlara karşı yürütülen Haçlı saldırılarının ve katliamlarının da baş sorumlularındandı. Nitekim bu nedenle, Selahaddin Eyyübi, Hıristiyanların büyük bölümünü bağışlamasına rağmen, Tapınakçılar'ı işledikleri katliamlara bir karşılık olmak üzere idam ettirmişti.

Büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi, Haçlı Orduları'nı yendiği Hıttin Savaşı'nın ardından Filistin içindeki ilerlemesine devam etmiş ve ardından Kudüs'ü kurtarmıştı. Kudüs'ü kaybetmelerine ve pek çok kayıp vermelerine rağmen Tapınakçılar varlıklarını sürdürdüler. Filistin'deki Hıristiyan varlığının giderek küçülmesine rağmen, Avrupa'daki güçlerini artırarak başta Fransa olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde "devlet içinde devlet" oldular.

1291 tarihinde Haçlıların son kalesi olan Akka Müslümanlarca ele geçirildi. Kutsal Topraklar'ın tamamen yitirilmesiyle Tapınakçıların göstermelik var olma sebepleri de ortadan kalkmış oluyordu. Artık tüm dikkatlerini Avrupa'ya verebilirlerdi. Ama kısa bir geçiş süresine ihtiyaçları vardı. Bunun için Avrupa hanedanları içindeki dostlarından faydalandılar. Bunların arasında en ünlülerden birisi de Aslan Yürekli lakabıyla tanınan, dönemin İngiltere kralı Richard idi.

"Gerçekten Richard, Tampliyelerle o kadar iyi ilişkiler içindeydi ki, kendisi genellikle bir tür Onursal Tampliye sayılıyordu."30

Dahası Richard, tarikata Kıbrıs adasını satmış, ve ada Tampliyelerin merkezlerinden biri olmuştu.

Bir yandan Avrupa'daki durumlarını sağlamlaştırırken, öte yandan da Filistin'deki durumun kötüye gitmesiyle geçici olarak kullanabilecekleri bir yer arıyorlardı. Bu yer Kıbrıs adası olacaktı.

Tapınakçıların Geçici Üssü Kıbrıs

Tapınakçılar ve Kıbrıs adası arasındaki bağlantıyı anlayabilmek için 3. Haçlı seferini başlatan olayları gözden geçirmek gerekir. 4 Temmuz 1187'de Guy Lusignan yakalanmış ve Kudüs Selahaddin tarafından ele geçirilmişti. Sonra Guy bir daha saldırıda bulunmayacağına yemin ederek serbest bırakıldı.

Kudüs'e tekrar girilme kararı Almanya, Fransa ve İngiltere tarafından verilmiş ve Hıristiyan Dünyası için ilk önce liman şehri olan bir alanın ele geçirilmesi gerektiği düşünülmüştü. Bu alan Akka olacaktı. Bu amaçla Fransa Kralı Philip ve İngiltere Kralı Aslan Yürekli Richard denizden yol almaya başladılar. Richard, donanmasına Kıbrıs'ın alınması emrini verdi.

Richard'ın Kıbrıs'ı ele geçirmesinin ardından Tapınakçıların Üstadı olan Robert de Sable sahneye girdi ve Richard'a adayı kendisinden satın almayı önerdi. Richard adayı 100.000 bezant (Bizans'ın altın para birimi) gibi büyük bir bedele satmayı hemen kabul etti. Tapınakçıların Üstadı De Sable'ın Hıttin kaybından sonra çok hızlı bir şekilde 40.000 bezant gibi bir parayı peşin ödemesi ne kadar büyük bir servetleri olduğunu göstermektedir.

1291' de Akka'nın düşmesi ve Filistin'deki Hıristiyan varlığının tamamen bitmesiyle, Akka'dan ayrılan tapınak şövalyelerinin bir kısmı Kıbrıs adasına yerleşti. Kıbrıs Adası Tapınakçılar için bir merkez haline geldi. Ne var ki, Kıbrıs sadece geçici bir üstü. Tapınakçıların uzun süredir Töton şövalyelerinin Avrupa'nın yukarı kısımlarında sahip olduklarının benzeri bir prenslik istediklerini herkes biliyordu. Onların istediği bu yer ise tam Avrupa'nın ortasında, muhtemelen Fransa toprakları içindeydi.

Tapınakçıların geri kalan bölümü Fransa'daki Üstadları'nın başkanlığında Avrupa'da faaliyet göstermeye devam ettiler. Sınırsız bir serbestliğe sahiptiler. Büyük Üstadları krala yakın haklara sahipti. Sınırlarının en geniş döneminde kuzeyde Danimarka'dan güneyde İtalya'ya kadar her bölgede toprakları vardı. Çok büyük ve savaşçı bir orduları vardı. Bu büyük askeri ve siyasi güç, kuşkusuz Avrupa'daki kralları rahatsız ediyor ve gelecekleri açısından bir tehlike olarak görülüyordu. Dahası ekonomik olarak o kadar güçlüydüler ki; Avrupa'daki hanedanlıklar arasında Tapınakçılara borçlu olmayan yoktu.

"Gerçekte İngiliz tahtı müzmin bir şekilde Tampliyelere borçluydu. Kral John ve 1260-1266 yılları arasındaki askeri seferlerde hazinesi tükenen 3. Henry sürekli olarak Tapınakçılardan borç almıştı."31

“...Fransa’daki Paris binası aynı zamanda hem devletin hem de tarikatın zenginliğini barındıran en önemli kraliyet hazinesiydi ve şövalyelerin haznedarı aynı zamanda kralında haznedarıydı. Fransa krallığının tüm finansmanı böylece Tampliyelerin boyunduruğu altına girmiş ve Tampliyelere bağlıydı...”32

Ahlaki Dejenerasyonun Açığa Çıkması

Hızla artan, yalnızca Tapınakçılar’ın maddi imkanları ve sayıları değildi. Bunlara parelel olarak ihtirasları, açgözlülükleri, kibirleri ve zalimlikleri de arttı. Tapınak Şövalyeleri, Katolik Kilisesi’nin inanç esasları, uygulamaları ve öğretilerinden tamamen uzaklaşmışlardı. Öyle ki haklarında tek bir iyi şey dahi söylenmez oldu. Avrupalılar'ın genel düşüncesi bu doğrultudaydı. Örneğin, halk arasında “Tapınakçı gibi içmek” yaygın olarak kullanılan bir deyimdi. Almanya’da “Tempelhaus” kelimesi, genelev ile eş anlamlı olarak söyleniyordu. Büyüklenen bir kişi için “bir Tapınakçı kadar kibirli” deniyordu.33

16 Haziran 1291 yılında, kutsal topraklardaki Hıristiyan varlığı sona erince, buralarda yerleşmiş olan Tapınakçılar da Avrupa’ya dönmek zorunda kalmış, başta Fransa olmak üzere çeşitli merkezlere yerleşmişlerdi. Asıl görevleri sona ermiş olmasına rağmen siyasi güçlerini korumakla kalmamış servetlerini ve üyelerini arttırmaya devam etmişlerdi.

Ancak bu tarihten itibaren, olaylar Tapınakçıların aleyhine dönmeye başladı; giriştikleri politik oyunlar ve karanlık amaçlar, başta Fransa olmak üzere ilgili krallıkların öfkesine sebep oldu. Halk ise, bu garip tarikatı yakından tanıma fırsatı bulmuş ve Tapınakçıların hiç de zannettikleri gibi samimi dindar şövalyelerden kurulmadığını anlamaya başlamıştı.

Sonunda 1307 yılında, Fransa Kralı Philip ya da diğer ünlü adıyla “Adaletli Philip”34, Tapınakçılar’ın Hıristiyan Avrupa’nın siyasi ve dini yapısını kökünden değiştirmeye çalıştığını fark etti. Ve Papa V. Clement ile birlikte, 1307 yılının Ekim ayında bu sapkın ve kokuşmuş teşkilatı tamamıyla ortadan kaldırmak için harekete geçti.

Tapınakçıların Gerçek Yüzü

Tapınakçılar, misyoner bir Hıristiyan tarikatı görünümünde, cahil halkın gözünü boyayarak büyük ve haksız bir üne kavuşmuşlardır. Halk için onlar, Hıristiyanlığın koruyucusu, fakirlerin yardımcısı, üstün ahlaki değerlere sahip birer aziz ve bir tür destan kahramanıdırlar. Bu sahte imaj o kadar güçlüdür ki, Tapınakçılar, hiç rahatsız edilmeden, Hıristiyanlıkla taban tabana zıt bir hayatı sürdürmeyi başarmışlar, ticaret, yağma, bankerlik gibi faaliyetlerle elde ettikleri fahiş kazançların yanı sıra, yapılan bağışlarla da, servetlerine servet katmışlardır. Bu durumu az çok fark eden kişiler ise, bu güçlü örgüte karşı gelmeye cesaret edememişlerdir. Fransa Kralı IV. Philippe ise doğru yoldan çıkmış Tapınakçıların elde ettikleri maddi gücün ortaya çıkarabileceği tehlikelerden korkmaktadır.

Tapınakçıların gerçek yüzünü ortaya çıkartmanın vakti gelmiştir. 18. yüzyıldan kalma, masonik bir belgede şu yorum yapılmaktadır:

"Birçok savaşçının yorgunluğa, kayıplara ve de felaketlere rağmen inançlarını ispatladığı bu savaş, tapınakçılar için ganimet elde etme ve ün kazanmak için bir fırsat oldu. Birkaç göz alıcı eylemle kendilerini gösterdiyseler de, müttefikleri bile yağmalayarak elde ettikleri ganimetlerle kendilerini zenginleştirmeleriyle, ihtişam ve azamet konusunda saltanat sahibi bir prensle rekabet edecek kadar kibirli olmalarıyla…, son olarak, Dağların Yaşlı Adamı Haşhaşilerin kralı adındaki, korkunç ve kan dökücü kralla işbirliği yapmalarıyla birlikte, amaçları şüphe olmaktan çıktı."

Tapınakçılar, kitleler üzerinde yarattıkları sahte olumlu imaja güvenerek, gizli öğretilerini yaymak ve uygulamak konusunda gitgide daha rahat ve pervasız davranmaya başlamışlar; bu da sapkınlıklarına şahit olan ve dile getiren kişilerin sayısını arttırmıştır.

Tapınakçıların, gizli törenler için kapandıkları özel şatolarda yaşananlar, hem yerel halkın hem üst düzey Kilise yöneticilerinin hem de krallığın merakına sebep olmuştur. Papalık, özel izniyle hareket eden, ancak üzerinde hiçbir kontrol kuramadığı bu grubun, din dışı bir hayat yaşadığından neredeyse emindir.

Tapınakçılar hakkında çok sayıda şikayet ve söylenti yayılmaya başlamıştır. Dindar bir tarikatın büyük bir gizlilik içinde hareket etmesi, yanlış ve yasak bir şey yaptıkları iddiasını güçlendirmiştir. Şövalyelerin açgözlülüğü, vicdansızlığı, servet tutkuları ve hırsları yaygın olarak bilinmektedir. Ayrıca şatolarda düzenlenen gizli törenler, şeytana tapma ayinleri, ahlak dışı ilişkiler halkın diline düşmüştür.

Bütün bu gerçekler, şatolarda hizmet eden ya da şatolara yakın yerlerde yaşayan halkın korkunç gözlemleriyle birleşince Papalık çok zor bir durumda kalmış, ne yapacağını şaşırmıştır. Özellikle 1305 yılında Papa olan ve konuyla birinci dereceden ilgilenen V. Clement, Tapınakçılar yüzünden Hıristiyanlığın, dolayısıyla Vatikan'in uğrayacağı zararı hesap etmekte ve bu olayı en hafif şekilde atlatmanın yollarını aramaktadır. Fransa Kralı ve yerel dini teşkilatlardan gelen baskıları da durdurmak zorundadır. Aynı yıl, Tapınakçıların lideri olan Jacques de Molay, Kıbrıs'ta savaş hazırlıkları içinde olmasına rağmen Fransa'ya geri çağrılmış ve Papa tarafından, bu suçlamaları araştırması için görevlendirilmiştir.

Fransa Kralı için bu kabul edilebilecek bir durum değildir, bu yüzden hemen harekete geçmiş ve bir kanun çıkartarak 13 Ekim 1309 yılında, ülkesindeki bütün Tapınakçıları tutuklatmıştır. Fransa'da Tapınakçıları yargılayan mahkemede, yöneltilen suçlamalar şunlardır:

1. Tarikata giriş töreninde, adaylardan Hz.İsa'yı, Allah'ı ve kutsal şeyleri inkar etmesi istenmektedir.

2. Tarikat üyeleri törenler sırasında Hıristiyanlıkça kutsal sayılan haç, kutsal figürler gibi şeylere tükürmek, idrarını yapmak gibi iğrenç yöntemlere baş vurmuşlardır.

3. Vücudun çeşitli bölgelerine uygulanan ve "The Oscolum Infame" ya da "Utanç Öpücüğü" adı verilen tören uygulanmaktadır.

4.Kutsama töreni yapılmamakta ve buna inanılmamaktadır.

5. Biraderler bir kedi veya kafa figürüne tapınmaktadırlar.

6. Tarikat üyeleri homoseksüelliği teşvik etmekte ve uygulamaktadırlar.

7. Büyük Üstad tarikat üyelerinin günahlarını affetmekte, onları sözde günahtan kurtarmaktadır.

8. Tarikat üyeleri kabul törenlerini ve sapkın uygulamalarını geceleri, gizlice yapmaktadırlar.

9. Tapınakçılar, varlık elde etmek ve zenginliklerini arttırmak için kanun dışı yollara başvurmuş ve Kilise kurallarının dışına çıkmışlardır.

Tapınakçıların Sapkın İnanç ve Uygulamaları

Eldeki belgeler ve yapılan suçlamalar Tapınakçılığın sıradan bir şövalye tarikati olmadığını ortaya koymaktaydı. Bu iddialar birleştirildiğinde ortaya kimsenin beklemediği karanlık bir tablo çıktı. Karşımızda farklı sapkın inançlarıyla, korkunç yöntemleriyle, kurnaz stratejileriyle, geniş çaplı ve ileriye dönük planlarıyla, büyük bir hazırlık içinde olan, o güne kadar eşine rastlanmamış tehlikeli bir örgüt vardı.

Tapınakçıların, Ortadoğu'da bulundukları dönemde çeşitli inançlara bağlı akımlarla, mistik tarikatlarla, gizemciler ve büyücülerle bağlantı kurdukları bilinmektedir. Örneğin Tapınakçılar o dönemde Ortadoğu'da fazlasıyla etkin olan ve Müslümanlar tarafından da sapkın olarak bilinen Haşhaşilerle yakın bağlantı içinde olmuş, onlardan bazı mistik öğretileri, tarikat örgütlenmesini, vahşi yöntemleri öğrenmişlerdir. Ayrıca sonraki bölümlerde de göreceğimiz gibi Yahudi Kabalasına bağlı mistik öğretiler, Bogomillerin etkisi, Satanizm gibi sapkın eğilimler, Tapınakçıların inanç ve yöntemlerine temel oluşturmuştur. Bu çerçevede tarikatın özellikle üst kademesi Hıristiyanlığı terk etmiş, Satanizmi ve Kabala mistisizmini temel alan bir anlayışa yönelmiştir. Tapınakçılara göre Hz. İsa başka bir dünyada hüküm süren ve bu dünyada fazla gücü olmayan bir tanrıdır, bu yüzden onun yerini, maddi dünyanın efendisi olan Şeytan almalıdır.

Tarikata kabul töreni sırasında yeni adayların kurallara göre Allah'ı, Hz. İsa'yı ve azizleri reddetmeleri, Hz. İsa ve kutsal değerler üzerine birçok saygısızlık yapmaları, haça tükürmeleri ve idrarlarını yapmaları, daha eski olan Tapınak şövalyeleri tarafından ağızlarından, göbeklerinden ve kalçalarından, **"Oscolum Infame"** ya da **"Utanç öpücüğü"** adı verilen yöntemle öpülmeleri, homoseksüelliğin ve cinsel sapıklıkların serbest bırakılması, büyük üstadın her türlü yetkiye sahip olması, Kabala sembolizmine ve büyü törenlerine baş vurmaları tarikatın, Hıristiyanlıktan çıkarak, bütünüyle sapkın bir tarikata dönüşmüş olduğunun açık delilleriydi. Cinsel sapkınlıklarının yanı sıra tapınakçıların diğer gizli bir yönü daha ortaya çıkmıştır. Sorgudan geçirilen bazı tapınakçılar kendi aralarında yaptıkları törenler sırasında bir tür idole tapındıklarını

itiraf etmişler, bunun ne olduğu ilk başta anlaşılmamış olsa da, sorgulamalar devam ettikçe tapınak şövalyelerinin açık açık şeytana taptıkları ortaya çıkmıştır. Tapınakçıların taptıkları put, daha sonra Şeytan Kilisesi'nin de sembolü olacak olan Baphomet adlı keçi başlı şeytanın sembolik figürüdür. Peter Underwood tarafından yazılan "Ökült ve Doğaüstü" sözlüğünde Baphomet terimi şu şekilde açıklanmaktadır:

"Baphomet, tapınak şövalyelerinin tapındığı tanrıydı ve kara büyüde kötülüklerin kaynağı ve yaratıcısıydı; Sabbath cadılarının satanik keçisiydi…"

Tapınakçıların hemen hepsi, sorgu sırasında Baphomet'ten bahsetmiş ve ona taptıklarını itiraf etmişlerdir. Bu putu, uzun bir sakal ve parlak gözlere sahip korkutucu bir insan başı olarak tarif etmişler, bunun yanı sıra kedi ve kurukafa putlarından da bahsetmişlerdir. Ortak görüş ise bu putların genel olarak şeytan ve şeytana tapınmayı temsil ettiği yönündedir. Tapınak şövalyelerinin taptıkları Baphomet isimli şeytan, o tarihten bugüne kadar şeytana tapmanın sembolü haline gelmiştir. Günümüze Baphomet ile ilgili en ayrıntılı bilgi ise 19. yüzyılın önemli okülist ve kabbalistlerinden olan Eliphas Levi' den gelmiştir. Levi, Baphomet ile ilgili yaptığı çizim ve tasvirlerde onu genelde iki suratlı, insan vücudunun üstünde bir keçi kafasıyla ve kanatlarla göstermiştir. Baphomet'in insan vücudunun üst kısmı bir kadına, altı ise bir erkeğe aittir.

Bütün bu itiraflar ve ortaya çıkan gerçekler sonucunda Tapınakçıların çoğu hapse mahkum edilmiş, Tapınakçıların gerçek yüzü de daha açık bir şekilde ortaya çıkmaya başlamıştır. Mahkemeye yapılan itiraflarda tarikat üyelerinin Hz. İsa'ya inanmayıp onu 'sahte peygamber' olarak gördükleri, örgüte giriş töreni sırasında ve daha sonraki aşamalarda homoseksüel uygulamalar yaptıkları, belirli bir puta taptıkları, satanizm yöntemlerini uyguladıkları kayıtlara geçmiştir. Tapınakçıların homoseksüel ilişkileri hakkında çok şey söylenmiş, tarikatın armasında, bir atın üzerinde oturmuş iki savaşçı resminin de bunun göstergesi olduğu belirtilmiştir. Umberto Eco, *Foucault Sarkacı* adlı romanında, tarikatın bu yönünü vurgulamıştır.

Bu ciddi itiraflar sonucunda Papa 72 Tapınakçıyı kendi huzurunda yeniden sorgulamıştır. Bu sorguda doğruyu söylemek için yemin eden Tapınakçılar, önceki itiraflarının doğru olduğunu tasdik etmişlerdir. Yani Tapınakçılar Hz. İsa'yı reddettiklerini, tarikata kabul edilirken haça tükürdüklerini, ve diğer Kilise kayıtlarındaki ifadeye göre 'korkunç ve iğrenç' şeyleri yaptıklarını itiraf edip onaylamışlardır. Daha sonra da diz çöküp, ağlayarak af dilemişlerdir.

Sorgular sonucunda ortaya çıkan gerçekler, bu sapkın tarikatın yasaklanmasına ve büyük üstad Jacques de Molay'ın 1314'de haç üzerinde yakılarak idam edilmesine yol açmış, farklı ülkelere kaçmayı başarmış olan Tapınakçılar dahi takibata uğramışlardır. Fransa dışında, İtalya, Almanya, İngiltere gibi ülkelerde de Tapınakçılar sorgulanmış, bazı ülkeler ise çeşitli sebeplerle onları korumaktan vazgeçmemişlerdir. Özellikle İngiltere'de kral II. Edward 10 Kasım 1307de Papa'ya yazdığı mektupla, Tapınakçıları korumuş ve onlara karşı bir şey yapmayacağını belirtmiştir. Ancak iki yıl sonra, V.

Clement'in yaptığı sorgu ve papalık beyannamesinde geçen ifadeler sonucunda Tapınakçıları yargılamayı kabul etmiştir. Papalık tarafından yayınlanan belgeye göre Tapınakçılar 'bilinen sapkınlığa ait söylenemeyecek günahlar ve nefret uyandırıcı suçlar' işlemişlerdir ve bu durum, herkes tarafından bilinmektedir.

Sonuçta, 1312'de toplanan Viyana Konsülü'nün kararıyla Tapınakçılık tüm Avrupa'da yasaklanmış, yakalanan üyeleri cezalandırılmıştır. Papa V. Clement'in 22 Mart 1312'de yayınladığı ve tarihe **"Vox in excelso"** adıyla geçen fermanıyla tarikat dağıtılmış ve -kağıt üzerinde- resmi olarak tarihten silindiği kabul edilmiştir:

"... Dinle! Hiddetlenmeye zorlanmış peygamber: Şehrin halkından bir ses! Tapınaktaki bir ses! Değersizlikleri kötülüklerinden dolayı görülmektedir. Onları evinden dışarı at, köklerinin kurumasına izin ver, onların meyva vermelerine izin verme ve bu evin, acının tökezleyen sütunları olmasına, ya da can yakan bir diken olmasına izin verme.

Yakın geçmişte, başpiskopos seçimleri zamanında, Lyon'daki taç giydirme töreninden önce ve sonra Tapınak şövalyelerinin öğretmenleri, yönetimi ve kardeşleri tarafından gizli tehditler aldık.

Roman kilisesi bu adamları onurlandırdı, Tapınak Şövalyelerini Hıristiyanların düşmanlarına karşı silahlandırdı ve onları özel bir şekilde destekledi. Bunlara en yüksek düzeyde vergiler verildi. Ancak Hıristiyanların düşmanlarına karşı oldukları zannedilen bu grubun karşısında aslında Hz İsa bulunmaktadır. İnançlarını değiştiren bu kafirler (Tapınak şövalyeleri) günahın içine düşmüştü, çok kötü bir alışkanlıkları olan putperestlikleri, ölümcül sonuçlara yol açan homoseksüellikleri ve diğerleri..."

Tapınakçılar Yeraltında

Tapınakçıları ortadan kaldırmak o kadar kolay değildi. Büyük Üstad De Molay ve bir kısım şövalye ortadan kaldırılmış olsa bile, bütün Avrupa'yı ve Ortadoğu'yu sarmış olan Tapınakçılar gizli de olsa varlıklarını devam ettirmişlerdir. Sadece Fransa'da şövalyelere ait 9000 temsilcilik ve çeşitli ülkelere yayılmış binlerce şato ve Tapınakçı merkezi vardır. Bu merkezler, hem Tapınakçıların organize oldukları, tören yaptıkları evler hem de o dönemin para trafiğini kontrol ettikleri yerler haline gelmişlerdir. Dönemin kaynaklarına göre Fransa'da yaklaşık 2000 şövalyeden sadece 620 tanesi engizisyon tarafından cezalandırılmıştır. Tahminlere göre, o dönemde en az 20 bin şövalye ve şövalye başına 7-8 kişilik kadro faaliyet halindedir. Yaklaşık 8 kişilik olan bu kadrolar, denizcilikten, ticarete kadar, tarikat mensuplarının her türlü işlerini organize etmekteydiler. Yani basit bir hesap yapıldığında, Tapınakçılar takibata uğradıkları dönemde en az 160 bin kişilik bir güce sahiptirler. Bir ağ gibi bütün Avrupa'yı ve Akdeniz kıyılarını ören bu kadro, aynı zamanda dönemin en büyük lojistik gücünü de meydana getirmekteydi. Bütün bu merkezlere dağılmış mal varlığını ele geçirmek, ne Fransa Kralı ne de Papa için mümkün olmamıştır. Krallarla yarışan bu mal varlığı, Tapınakçılara her türlü korumayı ve güvenceyi sağlamaya yetmiştir. Yani Kilise'nin

resmen ortadan kalktığını öne sürdüğü tarikatçılar, bütün Avrupa'da, özellikle de İngiltere gibi Kuzey ülkelerinde yeraltında faaliyetlerine devam etmiştir:

"Kutsal Toprakların kaybını izleyen yıllarda, Tapınakçılar, kendi devletlerini kurma konusunda gittikçe artan bir arzu göstermişlerdir. Bu, ne Yeni Dünya'da (Amerika) bir Eldorado (Altın Ükesi), ne de karanlık Afrika'da, Prester John benzeri gizli bir krallıktır. Nitekim Tapınakçılar kesinlikle Avrupa'da olup biten her şeyin merkezinde oldular, ve dahası bugünkü bildiğimiz şekliyle Batı Dünyası'nın oluşumunda kısmen aracı oldular. Tapınakçıların devleti İsviçre idi, halen de öyledir."35

Üstteki kaynakta da belirtildiği gibi, Fransa'dan kaçan Tapınak şövalyelerinin yeniden yapılanmak ve faaliyetlerini güvenli bir şekilde devam ettirebilmek için seçtiği yerlerden biri bugün İsviçre olarak bilinen bölgedir. İsviçre'nin geleneksel yapısının oluşmasındaki Tapınakçı etkisi bugün bile kolaylıkla görülebilmektedir. Kendisi de mason olan ve Tapınak şövalyeleri konusunda uzman olan *The Warriors And The Bankers* (Savaşçılar ve Bankacılar) kitabının yazarı Alan Butler, 1999 yılında yaptığı bir şöyleşide bu konuyu şöyle delillendirmektedir:

"Bu konunun önemli birkaç nedeni var, örneğin;

1. İsviçre'nin kuruluşu Tapınakçıların Fransa'da zulme uğratıldığı ana denk geliyordu.

2. İsviçre, Fransa'nın sadece doğusunda olduğundan, Tapınakçı kardeşlerin tüm bölgeden topluca kaçması daha kolaydı.

3. İlk İsviçre kantonları tarihinde bazı dedikodular vardı bunlar da beyaz giysili şövalyelerin gizlice ortaya çıktıkları ve yerli halkın yabancıların egemenliğine karşı özgürlüklerini kazanmalarına yardım ettikleri idi.

4. Tapınakçılar bankacılıkta, tarımda ve mühendislikte gelişmişlerdi. Bu benzer bakış açısı düşmanlarında da görülüyordu ve bu bölgelerin birbirinden ayrılmasının, nihayet İsviçre'ye geçilmesinin ilk basamağıydı.

5. Ünlü tapınak haçı, çoğu İsviçre kantonunun bayrağında bulunuyor ve tapınak şövalyeleri için önemli olan diğer amblemlerde, anahtarlar ve lambalar gibi…"

Kaçak Tapınakçıların önemli bir bölümü de, 14. yüzyıl Avrupası'nda Katolik Kilisesi'nin otoritesini tanımayan yegane Krallığa, yani İskoçya'ya sığındılar. İskoç KralI Robert Bruce'un himayesi altında yeniden örgütlendiler. Bir süre sonra da, varlıklarını sürdürmek için iyi bir kamuflaj yöntemi buldular: Ortaçağ'da Britanya Adası'ndaki en önemli "sivil toplum örgütü" olan duvarcı loncalarına sızdılar ve bir süre sonra da bu loncaları tamamen ele geçirdiler. Birer mesleki örgüt olan loncalar böylece felsefi ve siyasi bir amaç kazandı ve mason localarına dönüştü. (Masonların "operatif masonluktan spekülatif masonluğa geçiş" dedikleri süreç de budur.)

Fransa'daki takibattan kurtulan yaklaşık 30-40 bin kadar Tapınakçının yeraltında devam eden faaliyetleri masonik bir kaynakta şu şekilde anlatılmaktadır:

“Bazı Tampliye şövalyeleri mason kılığına girer ve masonların arasına karışarak hayatlarını kurtarır. Bazıları, ülke dışına kaçabilmek için masonlara verdikleri Laissez Passer’leri kullanır. Bir kısım Tampliye, İspanya’ya geçerek, Caltrava, Alcantara, Saint Jacques de I’Epee tarikatlarına katılır, diğer bir kısmı da, Portekiz’e geçip Ordre du Christ örgütüne dönüşür. Başka bir grup Roma-Germen İmparatorluğuna geçip Toton şövalyelerine katılır. Oldukça büyük bir grup Hospitaliyeler’e iltihak eder. İngiltere’deki Tampliye’ler bu olay sırasında önce tutuklanarak sorguya çekilir. Ancak hemen serbest bırakılır. Hattâ bazı ülkelerde haklarında hiçbir işlem yapılmaz.

Tampliye’ler, 1804 yılına kadar, yani Bernard-Raymond Fabre Palabrat de Spolete bu tarikatın yeniden Büyük Üstadı oluncaya kadar, tarih sahnesinden çekilmiş görünür. Bu kişinin 1814’de yaptığı tesadüfi keşif çok ilginçtir. Spolete, 1814 yılında Paris’te Seine nehri kıyısındaki sahafların tezgâhlarında bir elyazmasına rastlar. Grekçe elyazmasında Yuhanna İncili’nin bir tefsiri yer almaktadır. İncil’in son iki kısmı yoktur. Onun yerine üçgenlerle ayrılmış bazı açıklamalar bulunmaktadır. Bu kısımları dikkatle tetkik ettiğinde, bunun Tampliye’lerin 5. Büyük Üstadı Bertrand de Blanchefort (1154)’den başlamak üzere 22. Büyük Üstadı Jacques de Molay’a ve devamla 23.Büyük Üstâd Larmenius de Jerusalem (1314)’den Claude-Mathieu Radix de Chevillon (1792)’a kadar uzanan bütün Tampliye Büyük Üstâdlarını kapsayan bir liste olduğunu anlar. Bu belgeden, Jacques de Molay’ın Büyük Üstâdlık görevini Larmenius de Jerusalem’e vasiyet ettiği varsayılır. Bu da Tampliyeler’in hiçbir zaman ortadan kalkmamış olduğunun kanıtı sayılır. Nitekim, günümüzdeki Tampliyeler aynı zamanda birer Hürmason’dur.”

Umberto Eco’nun kitabında aktarılan bir bilgi de bu açıdan ilginçtir:

“Beaujeu’den sonra, tarikat, varlığını bir an bile ara vermeksizin sürdürdü. Aumont’dan günümüze dek, tarikatın kesintisiz bir dizi Büyük Üstadı’nı biliyoruz. Bugün tarikatı yöneten, ünün yüce görevlerini yürüten gerçek Büyük Üstadın ve gerçek Üstlerin adları ve oturdukları yer bir giz, yalnızca gerçek aydınlanmışlarca bilinen erişilmez bir giz olarak kalmışsa, bunun nedeni, tarikatın saatinin henüz gelmemesi, vaktin henüz dolmamasıdır...”

Konuyla ilgili çoğu kaynak tarafından, Büyük Üstad Jacques de Molay’ın ölümüyle birlikte, hayatta kalan Tapınakçılar tarafından bir komplo tasarlandığı öne sürülür. Buna göre, Tapınakçılar’ın amacı, kendilerini yasaklayıp Üstad’larını öldüren Papalığın ve bazı Avrupa krallıklarının yıkılmasıdır. Bu amacın nesiller boyunca aktarıldığını ve Tapınakçılık’ın devamı olan İllüminati ve masonluk gibi örgütlerce sürdürüldüğü söylenir. Masonluğun etkisiyle gelişen ve Fransız tahtının yokolmasını sağlayan Fransız Devrimi de bunun bir sonucu olarak yorumlanır...

Hatta, yaygın bir söylentiye göre, Fransız Devrimi sırasında Kral XVI. Louis’nin giyotinle kafasının kesildiği gün, bilinmeyen biri sekiye çıkar ve **‘Jacques de Molay, öcün alındı!’** diye bağırır.

Kitabın ilerleyen bölümlerinde bu konuyu daha detaylı olarak inceleyeceğiz.

BÖLÜM 2

TAPINAKÇILIKTAN MASONLUĞA GEÇİŞ

Tapınakçıların tarihi incelendiğinde, zaman içinde büyük bir değişim gösterdikleri hemen fark edilir. İlk başta Hıristiyan bir kimlikle ortaya çıkan şövalyeler aradan uzun bir süre geçmeden, sapkın felsefe ve öğretilerle, karanlık bir dünyanın içine girmişlerdir. Bu geçiş birden bire olmamış, birçok olay bu değişimi şekillendirmiştir.

Tapınakçıların bu büyük değişiminde iki unsur belirleyici olmuştur. Bunlardan birincisi, tarikat üyelerinin kutsal topraklarda bulundukları süre boyunca başta Kabala olmak üzere, çeşitli Yahudi mistik öğreti ve inançlarını öğrenmeleridir. Bu öğretilere, Haşhaşilerin sapkın anlayışı da eklenmiş, böylece Tapınakçıların Hıristiyanlık inançları kaybolmuş, yerini okültist (kara büyü ve gizliliğe dayalı) bir inanç almıştır. Yeni inançla birlikte, Tapınakçıların idealleri ve amaçları da değişmiş, tarikat çalışmaları yeni bir hedefe yönelmiştir.

Tarikatın değişiminde rol oynayan ikinci unsur ise, fakir şövalyelerin kısa süre içinde çok büyük maddi imkanlara kavuşmalarıdır. Bu iki unsur, yani dünyayı ele geçirip kontrol etmeye imkan sağlayacağına inanılan yeni karanlık inanç ve bunu destekleyen maddi imkanlar, tarikat mensuplarının gözlerini daha yüksek hedeflere dikmelerine sebep olmuştur.

Mistik ve gizemci inançlar, özellikle Tapınakçıların yaşadıkları dönemde büyük bir öneme sahiptir. Çok sayıda insan, büyük güçler veya maddi imkanlar elde etmek için, büyülere, karanlık güçlere ihtiyaç olduğuna inanmaktadır. Bu karanlık güçlerle bağlantı kurmak, onları kontrol altına almak, çeşitli sayılarla büyülü şifreler hazırlamak, etkili zehirler, ölümsüzlük veren ilaçlar üretmek, çeşitli madenleri altına çevirmek, o günlerin en bilimsel çalışmalarıdır. Tapınakçılar da dünyaya hakim olmak için böyle karanlık güçlerin peşinde olmuşlar ve kendileri de karanlık güçlere sahip olmak için şeytandan yardım istemekten, ona tapınmaktan çekinmemişlerdir.

Bu karanlık dünyaya ait semboller, törenler, ritüeller, bu iş için özel olarak inşa edilmiş şatolarda, tarikat tarafından bir sistem altına toparlanmış ve sonraki bütün gizli akımların rehberi olmuştur. İşte, uzun yıllar süren mahkemeler sonucunda bu gerçekler ortaya çıkmış, Tapınakçıların, bir Hıristiyan tarikatı olmadığı, bu maske altında, dünyada başka bir ideali yaymak için çalıştıkları belgelenmiştir.

Mason Kaynaklarında Tapınakçı İtirafları

Önceki bölümde de gördüğümüz gibi Tapınakçılar engizisyona yakalanmamak için kendilerini gizlemiş bunun için çeşitli tarikatlara ve örgütlere sızmışlardır. Tarikat mensupları bu amaca en uygun yol olarak masonluğa sızmış, ele geçirmiş, kendi felsefe, inanç ve ritüellerini masonluğa kabul ettirmişlerdir. Aslında Tapınakçılar aynı zamanda

birer mason yani duvar ustası olarak yıllar boyunca eğitim görmüş, gotik sanatın en önemli örneklerinden olan, büyük şatolar ve kiliseler inşa etmişlerdir. Bu yüzden zaten pratik olarak inşaat işi için örgütlenmiş olan mason localarına sızmak veya onları kontrol etmek, Tapınakçılar için hiç zor olmamıştır. Masonlar tarafından kaleme alınan temel eserlerde bu tarihsel birlikteliğin sembolik özelliklerine daha çok yer verilirken, masonluğun Tapınakçılardan miras aldığı karanlık özellikler daha geri planda tutulmaktadır. Bir kaynakta şöyle geçmektedir:

"Tampliyeler ile masonluk arasındaki somut ilişkiyi güçlendiren bir kanıt da, Büyük Üstad'ın Abacus adı verilen asasıdır. Bu asa, Hz. Harun'un canlı asasının sembolüdür. Asanın topuzu Mabed şeklindedir; gövdesinde, belirli uzunluk ölçüleri işaretlenmiştir. Asa, inşaatçilik, daha doğrusu tümüyle masonluk simgesidir.

Tampliyeler ve masonlar, gerek Kudüs ve gerekse Fransa'da içice yaşamışlardır. Bundan dolayı ezoterik yönden birbirlerini etkilemiş olmalıdırlar. Kudüs'ün Haçlılar tarafından alınmasından sonra ortaya çıkan mimarı üslup incelendiğinde, Avrupa'daki ilk plânlı kilise inşaatlarının bu tarihlerden sonra başladığı ve Gotik tarzına geçildiği anlaşılmaktadır.

Tampliye Büyük Üstadının aynı zamanda mason Büyük Üstadı olmasıyla birlikte, operatif masonluk tarzından Spekülatif masonluğa doğru da bir tedricî geçiş başlamıştır. Zaten inşaat işlerinin planlanması gibi işlerle uğraşan Cistercien rahiplerinin de mason locası üyesi olmaları, din adamı- veya keşiş-mason tipinin örneğidir, bunun yanında, Paris'te diğer mesleklerin birer merkezi olmasına karşın, masonların ayrı bir merkezinin olmayışı ve masonların merkez olarak Tampliyelerle aynı mekânları kullanmaları, iki kurum arasındaki yakınlığı açıklaması bakımından dikkat çekicidir. Papa'nın fermanıyla 1312 yılında ilga edilen Tampliye tarikatı ile birlikte masonların serbest dolaşım hakları da kaldırılmıştır. Bu nedenle Fransa'daki masonların Almanya'ya kaçmasıyla bu ülkedeki Gotik mimari üslubu birdenbire zirveye çıkmıştır. Fransa'dan kaçabilen Tampliye şövalyelerinin sığındıkları operatif mason locaları da zamanla spekülatif masonik tarza dönüşmüştür. Nitekim, 1390 yılında yazıldığı kabul edilen ilk masonik elyazması Regius'un nazım tarzındaki dili yanında, loca toplantılarında Lordlardan Leydilerden bahsedilmesi, daha o tarihlerde bile masonluğun spekülatif bir nitelik kazandığını göstermektedir. Aslında, insanlık tarihi kadar eski olan masonluğun 1390 tarihli Regius'dan daha önceye ait bir tüzüğünün bulunmaması da dikkat çekicidir. Ancak, mimarinin ve inşaatçılığın bazı ileri bilgilere ihtiyacı olduğu bir gerçektir. Bu üst düzey bilgilerin ehil olmayanların eline geçmesini önlemek isteyen meslek erbabı, kuralları hiçbir zaman yazıya dökmek istememişlerdir. Bu yöntem teknik olarak bir açıklama olabilir. Ancak, kendi kurallarının bile yazılı olmamasının sebebi, yine kendileri gibi sır saklayan bir tarikatın içinde yaşamaları olabilir. Masonlar, bu tarikatın içinde, ilga edilene kadar, sırlarıyla birlikte güven içinde kalmışlardır. Ancak, tarikat ilga edildikten sonra bazı sırlar yavaş yavaş su üstüne çıkmaya başlamıştır. **Tampliyelerin kuralları aynı zamanda masonların da kurallarıdır...** Yukarıda

özetle açıklamaya çalışıldığı gibi, ikiyüz yıl bir arada ve içice yaşayan Tampliye tarikatı ve masonluk kurumu birbirlerini belirgin ölçüde etkilemişlerdir. Hattâ, korporasyonların ritüelleri adetâ Tampliye'lerden kopya edilmiş denilecek kadar benzerdir. Bu itibarla, masonların kendilerini büyük ölçekte Tampliyelerle özdeşleştirdikleri ve aslında özgün gibi görünen masonik ezoterizm içinde önemli boyutlarda Tampliye mirası olduğu belirtilebilir. Özet olarak, araştırmanın başlığında belirtildiği gibi, **masonik kralı sanat ve inisiyatik-ezoterik çizginin başlangıç noktası Tampliyelerin, son noktası da Hürmasonların olarak kabul edilebilir"**

Masonlara ait başka bir belgede Tapınakçı-mason bağlantısı değişik açılardan vurgulanmaktadır:

"Le Forestier, meseleyi yakından takip etmiştir ve vardığı sonuçlar, bugün için, münakaşa götürmez gibi görünmektedir. **Mabetçileri masonluğun ecdadı durumuna** getiren ilk vesika, 1760 tarihli bir Strasbourg el yazması olup, ledün ilmine temayüllerini hiç de gizlememektedir. Bu vesika efsanenin esasını tesis etmekte, yani, tarikat sırlarının Jacques de Molay'dan muasır masonluğa kadar intikal edişini tespit etmektedir. Le Forestier'ye göre, Alman Rose-Croix'larının tesiri şüphesizdir, fakat "bunların, masonik an'aneye ve sırra, bir gizlilik ve bilhassa bir kapalılık atfetmek suretiyle, yeni bir tefsir biçimi bulmaktan başka bir gayeleri olmamıştır". Buna mukabil, mabetsel teselsül, devrin ekosizmine belirli bir mantık getiriyordu: "Bu teselsül, aynı zamanda.. onda eksik olan tarihi silsileyi ve o zamana kadar onda mevcut olmayan murtabit düzeni getiriyordu."

Bu örneklerden de anlaşılacağı gibi, Tapınakçılar, ortadan kalkmamış, bilakis, atıl ve güçsüz mason localarına girmiş, Gül-Haç örgütünü kurmuş, örgütlemiş, güç kazandırmış, kendi amaçlarına hizmet eden korkunç bir silah haline getirmişlerdir. Tapınakçılar, masonluğun bir parçası veya bir yönü değildir, ayrıca masonların iddia ettiği gibi, "masonluk biraz da Tapınakçılıktan etkilenmiş" de değildir. Masonluk, sembolleriyle, tarihiyle, amaçlarıyla, farklı ada sahip bir Tapınakçı yuvası olmuştur. Masonluk tarihinin Hz. Süleyman Tapınağı'na bağlanması, temel sembol olan Hiram Usta ve duvarcılık mesleği, Kabalaya dayalı mistik sembollerin kullanımı, şövalye örgütlenmesinin aynen adaptasyonu, tören, yemin, kıyafet, derecelendirme kurallarının Tapınakçıların nizamnamesine göre hazırlanması, ve daha sayısız delil, Tapınakçı-mason özdeşliğini kanıtlamaktadır.

Tarikat üyeleri, daha önce de belirttiğimiz gibi, dönemin işçi loncalarına sızmak konusunda hiç sıkıntı yaşamamışlardır. Hatta İngiltere, Portekiz, Almanya gibi ülkelerde, kısa sürede bu kuruluşları ele geçirerek farklı bir şekle sokmuşlar, hem mükemmel bir kamuflaja hem de kendi amaçları doğrultusunda yönlendirmeye müsait yeni, güçlü bir örgüte sahip olmuşlardır.

İskoç Ritinin Kökeni

Masonluğun en eski kolu olan İskoç Riti, bu amaçla devreye sokulan mason localarının ilki olarak, 14. yüzyılın başında İskoçya'ya sığınan Tapınakçılar tarafından kurulmuş ve diğer localara örnek teşkil etmiştir. Nitekim İskoç Riti'nin en üst derecelerine verilen isimler, Tapınakçı tarikatında asırlar önce şövalyelere verilen unvanlardır. Bu gelenek günümüzde de devam etmektedir. Onsekizinci yüzyılın en önemli masonlarından Baron Karl von Hund, İskoç Riti ve Tapınak şövalyeleri ile ilgili detaylı bir çalışma yapmış ve İskoç ritini, Tapınakçıların "restorasyonu" olarak adlandırmıştır. Hund'un anlattıklarına göre Tapınakçıların önde gelen 8 şövalyesi önce İrlanda'ya, sonra da İskoçya'ya kaçmış ve orada tekrar örgütlenmişlerdir. Diğer birçok ülkede de faaliyet göstermelerine rağmen, Tapınakçıların asıl merkezi burası olmuştur:

"... İskoç Riti'nin mirasını üstlenen akımlar arasında en önemlisi, von Hund tarafından biçimlendirilen "Strict Observance" (Kesin İtaat) riti oldu. En yüksek derecesinin adı "Tampliye Şövalyesi" olan Strict Observance Riti kısa süre içinde tüm Avrupa'ya yayılmayı başardı."

Tapınakçılık-masonluk, sonraki yüzyıllarda, büyük bir güç olarak bütün dünyaya yayılmış, çeşitli kollara ve isimlere ayrılmış ancak temel felsefede, Tapınakçılık idealine bağlı kalmıştır:

"1717 yılında operatif mason localarında çalışmakta olan "Kabul Edilmiş Masonlar" 18. yüzyılın dini, siyasi ve fikri ortamı içersinde ve kendilerine tolerans ve fikir hürriyeti serbestisi temin edecek bir teşekkül kurmayı kararlaştırmışlardır. Bu teşekkülün adetlerini, işaretlerini, merasimlerini zamanın gizli teşekkülleri olan masonluk, Roskuruva, Tampiliye gibi kuruluşlardan ve tefekkür felsefesini de 17 ila 18. yüzyıl İngiltere'de filizlenmeye ve yayılmaya başlayan hür düşünce fikrinden ilham almışlardır."36

İleriki bölümlerde göreceğimiz gibi asıl hedefi, başta Hıristiyanlık ve İslam olmak üzere, dine, dini kurumlara karşı din karşıtı, materyalist bir dünya düzeni kurmak olan masonluk örgütü bu amacına ulaşmak için her türlü yönteme baş vurmuştur.

Farklı Amaçlar için Gül-Haç

Gül-Haç, Tapınakçılar tarafından kurulan, masonlukla kardeş ama masonluktan farklı amaçları olan, daha gizli ve daha karanlık bir örgüttür. Bugün bile Gül-Haç'ın ne zaman, nerede kurulduğu hakkında fazla bir bilgi mevcut değildir. Bu konuda çeşitli efsaneler ve sahte belgeler üretilmiştir ancak bunların büyük bir kısmı gerçeği yansıtmamaktadır. Gül-Haç'la ilgili ilk belgeler 1614-15 yıllarında Almanya'da ortaya çıkmıştır. 'Fama Fraternitatis' ve 'Confessio Rosae Crucis' adlı belgeler, Gül-Haç hakkında önemli bazı bilgiler vermektedirler. Bu belgeler ve daha sonra ortaya çıkan bilgilerden anlaşıldığı kadarıyla, Gül-Haç, kökleri Mısır Hermetizmi, gnostisizm ve Kabala'ya dayanan, ezoterik-gizemci bir tarikattır. Almanya'da basılan belgelere göre derneğin kurucusu Christian Rosencreutz adlı bir Alman şövalyesidir. Konuyla ilgili uzmanların bazıları bu ismin sahte veya sembolik olduğunu savunmuşlardır.

Aslında Gül-Haç tarikatı Tapınakçıların, mason localarına kıyasla daha rahat hareket ettikleri bir yerdir. Mason localarına Tapınakçı olmayan kişileri de kabul ederek, politik güçlerini arttıran Tapınakçılar, bu localarda büyü, simya gibi karanlık faaliyetlerde bulunmamış, bu faaliyetleri Gül-Haç örgütüne kaydırmışlardır.

Bu açıdan bakıldığında, Gül-Haç, Tapınakçıların istedikleri büyük değişimi gerçekleştirmek için kullanacakları doğaüstü güçlerin araştırma merkezi haline gelmiştir. Olayın bir başka dikkat çekici yönü de, her ikisi de Tapınakçı geleneğin devamı olan masonluk ve Gül-Haç örgütleri arasında çok yakın bir ilişki olmasıdır. Bu ilişkinin en basit göstergelerinden biri olarak, İskoç ritinin 18. derecesinin "Gül-Haç Şövalyesi" olması gösterilebilir:

"Basit bir açıklamaya göre Gül-Haç, Tapınakçıların Kızıl Haçından kaynaklanmaktadır. Hem mason hem de İlluminatus (Aydınlanmış) olan Mirabeau, ülkede kaldığı süre boyunca, Almanya'daki gizli dernekler hakkında birçok şeyi keşfedecek bir pozisyonda olmuştur ve kesinlikle belirtmektedir ki "17.yüzyılın Gül-Haç masonları, aslında gizlice devam eden eski Tapınakçı tarikatıydılar" "37

Konunun uzmanı olan Lecouteulx de Canteleu ise durumu daha açık bir şekilde belirtmektedir:

"Fransa'da tarikattan ayrılan şövalyeler, bundan böyle gizlice, 15. yüzyılda Bohemya ve Silezya'da yayılan Flaming Star ve Gül-Haç tarikatlarını kurmuşlardır. Bu tarikatların yüksek rütbeli subayları bütün hayatları boyunca kızıl haç giyinmek ve her gün St. Bernard duasını yapmak zorundaydılar."38

Gül-Haç örgütünün amaçlarını pratiğe geçirmeye çalışan kişiler arasında en önemlisi ve en tanınmışı Sir Francis Bacon'dur. 1561 yılında doğan Bacon İngiltere tarihinde önemli bir yere sahiptir. Yaptığı hizmetler sebebiyle 1. Verulam Baronu ve Saint Albans Vikontu ilan edilmiştir. Yaptığı felsefi-bilimsel çalışmalar, tarihte Bacon'a pozitif bilimin babası unvanını kazandırmıştır. Ancak bütün bu sıfatlar Bacon'un gerçek kimliğini açıklamamaktadır. Çünkü Bacon aslında İngiliz Tapınakçıları'nın büyük üstadıdır. Gül-Haç Üstadı olarak, gizli ilimler, özellikle de Kabala, büyü ve simya konularında dönemin en bilgili şahsiyetidir. Bilimsel adı verilen ve aslında bilimle ilgisi olmayan çalışmalarının esas amacı, mistik-doğaüstü güçleri kullanarak doğaya hakim olmaktır. Bacon, Tapınakçıların hayalindeki devlet yapısını anlattığı Yeni Atlantis adlı eserinde tam bir yeryüzü cenneti modeli sunar. Bacon, bu ütopik hikayesinde Bensalem (Yeni Kudüs anlamına gelir) adlı hayali bir adada yaşayan hayali insanların öyküsünü anlatır. En belirgin özellik, adanın tam bir bilim dünyası olmasıdır; çok sayıda bilimsel icad vardır ve bunlar sayesinde de ada sakinleri "rüzgarı kontrol etmek" gibi olağanüstü güçler elde etmişlerdir. Adadaki tüm bu bilimsel çalışmaları denetleyen bir de "bilim evi" vardır: Solomon's House (Süleyman'ın Evi) adı verilen bu ev aslında Tapınakçıların başlangıç ve hedef noktasıdır.

Sonuç olarak, farklı isimler altında aynı amaç için faaliyet yürüten üç kardeş örgüt, yani Tapınakçılar, masonlar ve Gül-Haç, sonraki bölümlerde de inceleyeceğimiz gibi,

güçlerini ve etkilerini arttırmaya devam etmiş, dünyanın çehresini kendi ideallerine göre değiştirmeye, yönlendirmeye çalışmışlardır. Bu gizli süreç boyunca her türlü yöntemi kullanmış ve halen de kullanmaya devam etmektedirler.

BÖLÜM 3

TAPINAKÇILAR, DEVRİMLER, CİNAYETLER VE MAFYA

Tapınak Şövalyeleri'nin gizli tarihini ve bu örgütün masonluğa nasıl dönüştüğünü önceki bölümlerde inceledik. Kuşkusuz, Tapınak Şövalyeleri ile masonluk birebir aynı teşkilatlar değildir ancak sahip oldukları felsefe aynıdır. Bu felsefe, Hıristiyanlık (veya İslam) gibi İlahi dinlerin yerine pagan bir inancı ve dünya görüşünü yerleştirmeyi amaçlayan, bu hedef uğruna her türlü dini inancı ve kurumu hedef alan, mistisizm ve okültizm boyasına batmış bir materyalizme dayanan, sapkın bir öğretidir.

Tapınakçılardan miras kalan bu öğreti, masonluğun özünü oluşturmaktadır. Masonluk, bu pagan öğretiyi en yüksek derecelerde tam olarak açıklar, daha alt derecelere ise kademe kademe açıklar. Masonların global stratejisi ise söz konusu öğretiyi, olabilecek en cazip şekilde, geniş kitlelere empoze etmek ve bu öğretinin karşısında duran güçleri ortadan kaldırmaktır.

18. yüzyıldan bu yana Batı dünyasında gelişen bazı fikri akımların ve siyasi hareketlerin perde arkasında, işte masonluğun bu global stratejisi yatmaktadır.

İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy* (Okült Komplosu) adlı kitabında, Tapınakçı gelenekten gelen masonluk, Gül-Haç, İlüminati gibi okült (gizli) derneklerin, Batı medeniyetini Hıristiyanlık öncesindeki pagan kültüre geri döndürmek için yürüttükleri uzun mücadeleyi anlatmaktadır. Kitabın girişinde konu şöyle açıklanır:

Gizli derneklerin ve okült gruplarının—ki bunlar antik esoterik öğretilerin koruyucusudurlar—milletlerin tarihi üzerinde binlerce yıldır oldukça güçlü ve çoğu zaman da hayati rol oynadıkları çok az bilinen bir gerçektir. Masonlar, Tapınak Şövalyeleri veya Gül-Haçlar olarak, bu gizli dernekler Fransız ve Amerikan devrimlerinin akışını ve bir o kadar da Ortaçağ düzeninin yıkılışını etkilemişlerdir... Naziler, İngiliz güvenlik güçleri, Amerika'nın kurucuları ve hatta Vatikan, tüm bunlar şu veya bu şekilde okült komplosunda rol oynamış durumdadırlar.

Howard'ın da belirttiği gibi, söz konusu mücadele tek bir kalıp içinde değildir. Neo-pagan gelenekten doğan felsefi veya siyasi akımlar; Fransız Devrimi'ni hazırlayan "Aydınlanmacılar"dan tüm Avrupa'da sosyalist bir devrim yapmak isteyen Bavyera İlüminatilerine, Nazi partisinin temellerini atan Alman ırkçılarından İtalyan milli birliğine öncülük eden Carbonari örgütüne kadar geniş bir yelpazede uzanmaktadır. Bu akımlar arasında önemli farklar bulunmasına rağmen hemen hepsi, dinin toplum hayatından dışlanması, dini inançların yerine materyalist ve natüralist felsefenin benimsenmesi ve dini kurumların baskı altına alınması gibi temel bazı noktalarda ittifak etmektedir. İşte masonluk, bu temel ittifak noktası üzerinde 18. yüzyıldan bu yana farklı şekillere girmiş, kendi bünyesine farklı siyasi veya felsefi akımlardan insanlar katmıştır.

(Hatta, yukarıdaki alıntıda da belirtildiği gibi, masonluk Vatikan'a da sızmış ve bu kurumu kendi felsefesine göre yönlendirmeye çalışmıştır.)

Masonluğun bir diğer kayda değer yönü ise, üyeleri için önemli bir menfaat aracı oluşturmasıdır. Bu örgüt pagan (ve dolayısıyla seküler) olduğuna göre, üyelerinin idealist hedeflerden çok dünyevi kazançlar peşinde olması doğaldır. Bu nedenle masonluk bir taraftan felsefi gibi görünen bir mücadele yürütürken, bir yandan da siyasi ve ekonomik bir çıkar odağı olmuştur. Aynen Tapınakçıların bir yandan pagan bir öğretinin takipçiliğini yaparken bir yandan da Avrupa'nın en zengin bankerleri haline gelmeleri gibi. Masonluğun ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz "mafya bağlantısı"nın temelinde, örgütün bu özelliği yatmaktadır.

Masonluk doğası gereği gizli bir örgüt olduğu için, örgütün tarihteki tüm faaliyetlerini tek tek ortaya dökmek mümkün değildir. Tek çözüm, buzdağının görünen kısımlarını bulmak ve buradan yola çıkarak buzdağının tümünü tahmin etmeye çalışmaktır. Bu bölümde, işte bu mantık içinde, masonluğun son iki yüzyılın tarihinde bıraktığı bazı izleri inceleyeceğiz.

İlüminatinin Devrim Planları

Tapınakçı geleneğin masonluğa dönüşümü içinde, bir takım yan ürünler de ortaya çıktı. Gül-Haçlar bunların biriydi. Bir diğeri ise, okültizm tarihinin en tartışmalı örgütlerinden biri olan İlüminati (Aydınlanmışlar) Derneği'ydi. Almanya'nın güneyindeki Bavyera bölgesinde kurulduğu için "Bavyera Aydınlanmışları" olarak da bilinen dernek, masonik ideallere uygun bir siyasi düzeni devrim yoluyla kurmak amacını taşıyordu. Monarşilere ve Kilise'ye şiddetle düşman olan İlüminati, Adam Weishaupt adlı bir hukuk profesörü tarafından kurulmuştu. Adam Weishaupt, örgütün amaçlarını şu şekilde sıralamıştı:

1- Bütün monarşilerin ve düzenli hükümetlerin feshedilmesi,

2- Şahsi mülkiyet ve verasetin feshedilmesi,

3- Aile hayatı ve evlilik kurumunun feshedilmesi ve çocuklar için komünal bir eğitim sisteminin kurulması,

4- Bütün dinlerin feshedilmesi.39

The Encyclopedia of Occult'ün bildirdiğine göre, Almanya içinde gittikçe güçlenen İlüminati hareketi, bütün masonik ritüelleri uygulamakla beraber, geleneksel mason localarından ayrı bir yapıdaydı. Weishaupt, örgüte katılan yüzlerce entelektüel üzerinde büyük bir otorite kurmuştu. Örgüt üyelerinin yalnızca çok az bir bölümü, "büyük üstad"la, yani Weishaupt'la yüzyüze görüşebiliyordu. 1780'de Alman mason localarının üstadlarından olan Baron Von Knigge'nin katılımıyla, örgütün gücü iyice arttı. Weishaupt ve Knigge, Almanya'da, din ve monarşi karşıtı bir devrim yapma hazırlığına giriştiler. Fakat hükümetin durumdan haberdar olması üzerine, İlüminati üstadları Weishaupt ve Knigge, örgütü dağıtıp normal mason localarına katılmaya karar verdiler. Birleşme, 1784'de gerçekleşti.

Okült tarihçilerce kabul edildiğine göre, Fransız Devrimi'nde rol oynayacak olan bazı devrimcilerin arasında, Babeuf gibi İllümine kökenliler de önemli bir yer tutuyordu.40

İlüminati, özellikle din düşmanlığı ile ön plana çıkan bir örgüttü. İngiliz tarihçi Michael Howard'ın ifadesiyle, örgütün büyük üstadı olan Weishaupt, kurulu dine karşı "patalojik bir nefret" duyuyordu.41 Bu nefreti, siyasi bir devrimle uygulamaya geçirmeye çalıştılar. Başarılı olamadılar, ancak hedefledikleri devrim, Fransa'daki "biraderleri" tarafından hazırlandı ve hayata geçirildi. Bu, ünlü Fransız Devrimi'ydi.

Fransız Devrimi ve Jacques de Molay'ın Öcü

Hatırlanacağı gibi, Tapınak Şövalyeleri Fransa Kralı ve Katolik Kilisesi'nin ortaklaşa düzenledikleri bir baskınla yakalanmış, yargılanmış ve sonra da lağvedilmişlerdi. Hiç kuşku yok ki, bu iki kurumu zayıflatmak ve mümkünse ortadan kaldırmak, Tapınakçı geleneğin ve bunun temsilcisi olan masonluğun en öncelikli hedeflerinden biri oldu. Bu hedefin gerçekleşmesinin en büyük aşaması olan Fransız Devrimi'nde masonluğun rol oynaması, bu nedenle oldukça anlamlıdır.

İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy* adlı kitabında locaların, devrimin hazırlanmasındaki rolüne dikkat çeker. Howard'ın bildirdiğine göre, devrimin hazırlanmasında en etkili localardan biri, büyük üstadlardan Savalette de Lage tarafından kurulan "Gerçeğin Dostları" adlı gizli örgüttü. Bu locanın politik felsefesi, devrimi doğuran sosyal reformun ana hatlarını çiziyordu. Savalette de Lage ile ilişki içinde olan bir diğer önemli loca, *Neuf Soeurs* (Dokuz Kızkardeşler) locasıydı. Üyeleri arasında Voltaire, Benjamin Franklin, Paul Jones gibi isimlerin yer aldığı loca, özellikle Kilise'nin dini eğitim sistemine karşı seküler bir alternatif geliştirmeye çalışmıştı. Tarih, edebiyat, kimya ve tıp konularında Kilise öğretisinin tümüyle dışında ve tümüyle seküler teoriler geliştirildi. Bu loca tarafından kurulan Apollo Koleji, devrim sırasında *Lycée Republican* adını aldı.

Masonluğun, devrimde büyük rolü olduğu, devrimin hemen arkasından kaleme alınan çeşitli kitaplarda dile getirilmiştir. Yaygın bir iddiaya göre, Fransız Devrimi'ni ateşleyen ayaklanmanın planı, 1782 yılında Wilhelmsbad'da toplanan Büyük Masonik Konvansiyon'da yapılmıştı. Konvansiyon'a katılanlar arasında devrimin önemli liderlerinden Comte de Mirabeau da vardı. Mirabeau, Fransa'ya döner dönmez Konvansiyon kararlarının detaylarını Fransız locaları içinde organize etmişti.42

Devrimin perde arkasında önemli rol oynayan kişilerin başında ise Comte Cagliostro geliyordu. Asıl adı Joseph Balsamo olan Sicilya doğumlu Cagliostro, Almanya'da hem klasik mason localarına hem de İlüminati locasına üye olmuştu. Bir süre sonra devrimin altyapısını hazırlayacak ajanlardan biri olarak seçildi. Görevi, tüm Avrupa'yı dolaşarak radikal ve devrimci düşünceleri yaymaktı. Sonunda Fransa'ya giderek Jakobenler'e katıldı. 1785'teki Büyük Masonik Kongre'de devrimin hazırlığı ile ilgili yeni direktifler aldı. Aynı yıl patlak veren ünlü Kraliçe Gerdanlığı skandalının

merkezinde Cagliostro vardı. Skandal, Kraliçe ile Kardinal arasında bir aşk macerası yaşandığı izlenimi vermek için düzenlenmiş bir komploydu ve halk arasında hem Kraliyet'in hem Kilise'nin itibarını büyük ölçüde zayıflattı. Skandalın masonların bir ürünü olduğunu Fransız romancı Alexandre Dumas da doğrular.43

Loca tarafından "ajan-provokatör" olarak görevlendirilen Cagliostro, Kraliçe Gerdanlığı skandalının ve devrime zemin hazırlayan daha pek çok gelişmenin merkezindeydi. 1787 yılında Londra'da bulunduğu sırada Paris'teki dostlarına yazdığı bir mektupta, yaklaşan devrimden söz etmiş, Bastille hapishanesinin basılacağını, Monarşinin ve Kilise'nin yıkılacağını ve akıl prensipleri üzerinde yeni bir din kurulacağını haber vermişti.44 Bu, kuşkusuz Cagliostro'nun inanılmaz ileri görüşlülüğünden değil, loca içindeki üstlerinden aldığı istihbarattan kaynaklanıyordu. Çünkü Michael Howard'ın ifadesiyle, "1785-1789 yılları arasında Fransa'da yer alan çok sayıda loca, monarşiyi ve kurulu düzeni yıkmak için full-time çalışıyordu".45

Devrim gerçekten de büyük ölçüde bir mason eseriydi. Masonlar devrimi hem kurmak istedikleri sosyal düzen için büyük bir aşama, hem de Tapınakçılar'a karşı Fransa Kralı'nın yaptıklarının bir intikamı olarak görüyorlardı. Kışkırtılmış yığınlar Bastille hapishanesine doğru yürüdüklerinde Mirabeau, **"Monarşi, Tapınakçılar Örgütünün torunlarından öldürücü bir darbe aldı"** demişti.46 Bu arada, içindeki tutuklu sayısının iki elin parmaklarını geçmediği ve hiçbir stratejik önemi olmayan Bastille hapishanesinin bu denli büyük bir sembol haline getirilmesinin de bir anlamı vardı: Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı Jacques de Molay 1314 yılında idam edilmeden önce, uzun süre Bastille'de tutuklu kalmıştı!... Devrimle birlikte madem De Molay'ın intikamı alınıyordu, o halde öncelikle Bastille hedef alınmalıydı.47

Devrimin içinde masonluğun, daha doğrusu yeni-Tapınakçıların oynadığı rol, Cagliostro tarafından daha 1789 yılında itiraf edildi. Cagliostro Engizisyon tarafından tutuklanmıştı ve canını kurtarmak için bildiği her şeyi bir bir anlattı. Anlattıklarının başında, Tapınakçı geleneği koruyan masonların tüm Avrupa'da zincirleme bir devrim yapma planları geliyordu. Masonların asıl amacının ise, Tapınakçıların yarım bıraktığı işi bitirerek Papalığı yok etmek olduğunu, ya da Papalığın ele geçirilmesinin hedeflendiğini de itiraf etmişti.25

Masonların ve İlüminati kökenli devrimcilerin Fransız Devrimi'ni körüklemek için kullandıkları yöntemler ise son derece acımasızdı. William T. Still'in, *New World Order* (Yeni Dünya Düzeni) adlı kitabında anlattığına göre;

1789 yılının ilkbahar ve yaz aylarında İlüminatilerin tahıl piyasasında gerçekleştirdikleri manipulasyonlar sonucunda yapay bir buğday darlığı yaratıldı. Bu durum o denli geniş bir açlığa yol açtı ki, tüm ülke kısa zamanda ayaklandı. Olayların başını çeken kişi, Fransa Büyük Doğu (Grand Orient) Locasının Büyük Üstadı Orleans Dükü idi. İlüminatiler, halkın çektiği acıları bir araç olarak kullanarak yarattıkları huzursuz ortamın devrimci eylemlerine yararlı olacağını planlamışlardı. Gerçekten de,

besin stoklarını bloke ederek ve Ulusal Meclis'te tüm reform girişimlerini engelleyerek durumu iyice kötüleştirdiler ve halkı tam anlamıyla açlığa mahkum ettiler...

Öncelikle tüm ülkede eşzamanlı bir panik duygusu yaratıldı. Köyden köye, kentten kente giden atlılar, yurttaşlara "haydutların!" yaklaşmakta olduğunu ve kendilerini korumak istiyorlarsa silâha sarılmaları gerektiğini bildirdiler. Ayrıca, yurttaşlara tüm bu olayların sorumlularının malikânelerde ve şatolarda gizlendikleri, bizzat Kralın buraları ateşe vermelerini buyurduğu söylendi. Fransa Kralına bağlı olan halk bu emirlere uydu. Artık alevlerin denetlenmesi olanaksızdı, yağma ve yıkım sürerken, anarşi gittikçe yaygınlaşıyordu.

Fransız Devrimiyle birlikte çoğunluğu mason olan Jakobenler büyük bir terör dönemi başlattılar. Başta din adamları ve monarşi yanlıları olmak üzere onbinlerce insan giyotine gönderildi ve Fransa tam bir kan gölüne dönüştü. Bu vahşetin bazı detayları ve bu detaylarda yer alan masonik mesajlar oldukça düşündürücüydü:

Paris sokakları teröre teslim olmuştu...1793 Kasımı'nda tüm Fransa'da rahiplerin öldürülmeye başlanması, dine karşı bir kampanyanın yürürlüğe girdiğini ortaya koyuyordu. Tüm mezarlıklara, İlüminatilerin ünlü sloganı olan "Ölüm Sonsuz bir Uykudur" sözlerini içeren yazılar asılmaya başlandı. Paris'teki kiliselerde "Akıl Bayramları" adı altında eğlentiler düzenleniyor, fahişeler tanrıça gibi tahta çıkarılıyorlardı. Bu törenlerin bir adı da "Exoterion"du ve Weishaupt'un kaleme aldığı "Aşk Tanrıçasının Kutsanması" adlı bir şiiri örnek alıyorlardı...

1793 yılının sonlarına doğru, yeni devrim yönetimi, sayıları yüz binlere ulaşan işsizlerle yüz yüze kaldı. Devrimin önderleri, sonradan bütün diktatörlerin taklit edeceği yeni bir "terör" projesini uygulamaya geçirdiler: "nüfus azaltılması." Amaç, Fransa'nın 25 milyona ulaşan nüfusunu 16 milyona indirmekti. Robespierre, nüfusun azaltılmasını kaçınılmaz buluyordu...

Nüfusun azaltılması ile görevli devrim komitesi üyeleri, gece gündüz harita başında her kentte kaç kellenin kopartılması gerektiğini hesaplıyorlardı. Devrim mahkemeleri kimlerin ölmesi gerektiğine karar veriyor ve sonu gelmez bir kurban sürüsü giyotinin yolunu tutuyordu. Yalnızca Nantes'de, bir gece içinde 500 kimsesiz çocuk kent mezbahasında öldürülüyor, 144 yoksul kadın nehre fırlatılıyordu.48

Bu vahşet, başta belirttiğimiz gibi, Tapınakçı geleneğin ve bunun temsilcisi olan mason dernekleri ve İlüminati üyelerinin dine ve monarşiye olan nefretlerinin bir ürünüydü.

1796 yılında Fransa'da *The Tomb of Jacques de Molay* (Jacques de Molay'ın Mezarı) adlı bir kitap yayınlandı. İçinde, Fransız Devrimi'nin, kökenleri Tapınakçılara uzanan masonlar tarafından yapıldığı anlatılıyordu. Bir yıl sonra Cizvit rahibi Father Bamuel, *Memoires pour serir de l'histoire du Jacobinisme* (Jakobenizm Tarihinden Hatıralar) adlı bir kitap yazdı. İçinde Tapınakçılar'ın mason görüntüsü altında halen var oldukları ve devrimi de onların yaptığı anlatılıyordu. Rahip, İngiliz İç Savaşı'nın da bir Tapınakçı tezgahı olduğunu yazmıştı.49

1808 yılında Paris'teki St. Paul Kilisesi'nde Jacques de Molay'ın anısına bir anma töreni düzenlendi. Törene katılan masonlar, aynı Ortaçağ Tapınakçıları gibi giyinmişlerdi. De Molay'ın kemikleri ve bazı şahsi eşyaları üzerinde ritüeller yapıldı. Masonlar daha sonra töreni dışarı taşırarak Tapınakçı bayrakları ile Paris caddelerinde yürüyüş yaptılar.50 5 yüzyıl önce Kral ve Kilise tarafından Paris'te idam edilmiş olan Jacques de Molay bu kez yine Paris'te törenle anılıyordu.

Kilise de Kral da artık yoktu çünkü. Ve ortalık kan gölüydü.

Karındeşen Jack Cinayetlerinin İçyüzü

Masonların siyasi faaliyetlerini ve özellikle de illegal yönlerini araştırırken karşımıza çıkan önemli bir konu da, ünlü "Karındeşen Jack" cinayetleridir.

Bu seri cinayetler, 1888 yılında Londra'da gerçekleştirilmiştir. 9 haftalık bir süre içinde tam 5 ayrı hayat kadını, gövdeleri yarılıp parçalanarak vahşi şekilde öldürülmüştür. Katilin kim olduğu hiçbir zaman bulunamamış ve bir sır olarak kalmıştır. Katili tanımlamak için kullanılan "Karındeşen Jack" sözü, cinayetlerin hemen ardından bu isimle polise gönderilen bazı mektuplardan kaynaklanmaktadır. "Karındeşen Jack" denen kişinin (veya kişilerin) gerçek kimliği meçhuldur.

Ama konuyu inceleyen bazı araştırmacıları, bunun siyasi amaçlara yönelik bir komplo olduğu ve komplonun kaynağının da masonluk olduğu kanısına yönelten bazı önemli bulgular vardır. Bunları birlikte inceleyelim.

Karındeşen Jack cinayetlerinin gerçekleştiği sıralar, İngiliz monarşisi büyük bir skandalın eşiğine gelmişti.

Kraliçe Victoria'nın oğlu olan King Edward VII, 1888 yılında İngiltere'de masonların Büyük üstadı idi. Onun oğlu Eddy ise, eğer büyükanne ve babası ondan önce ölürse, Kral olabilirdi. Ancak Eddy'nin saray disiplinine uymayan bir özel yaşamı vardı. 1888'de Londra'daki Walter Sickert ismindeki ressama ve arkadaşlarına gizlice ziyaretler yapıyordu. Eddy; bu çevrede Annie isminde Katolik ve alt tabakadan gelen bir tezgahtar kız ile tanıştı ve ilişki kurdu. Bir süre sonra bir bebekleri oldu ve gizlice evlendiler. Sickert; Eddy ve Annie'nin kızları için bir dadı tuttu. Mary (veya Marie) isimli dadı ve Sickert onların bu gizli düğünlerinde şahit oldular.

O sırada, İngiltere büyük bir politik karışıklık içerisindeydi ve eğer halk kral olmaya bu denli yakın birisinin Annie gibi bir kadın ile evlendiğini öğrenirse, bu durum monarşinin sona ermesine neden olabilirdi. (Katolik birisiyle evlenmek, İngiliz kraliyet ailesinin kurallarına aykırıydı, ayrıca Annie'nin alt tabakadan olması da bir sorundu). Böyle bir skandal, **aynı şekilde İngiliz politik ve sosyal sisteminden çıkarı olanların özellikle de masonların sonu olabilirdi.**

Bütün bunlar Kraliçe Victoria'nın kulağına gidince, Kraliçe, Marquess of Salisbury isimli Başbakanını bu olayı temizlemek ile görevlendirdi. Salisbury ünlü bir masondu. Bu skandalı kapatmak için, Annie'yi akıl hastanesine yerleştirdi, ve tam 32 yıl sonra da Annie orada öldü. Kızları da daha sonra Sickert'in metresi haline geldi ve ondan bir oğlu

oldu. Skandal düğünün şahidi olan Marie Kelly ise alkolik bir hayat kadını oldu ve bildiklerini diğer 3 hayat kadını arkadaşı ile paylaştı. Onlar ise onu, Prens Eddy'nin yaptıklarını deşifre etmekle tehdit ettiler. Bunu öğrenen Başbakan Salisbury bu tehditin sona ermesi gerektiğine karar verdi ve Kraliçenin doktoru olan ve aynı zamanda Annie'ye akıl hastası raporunu veren yüksek dereceli mason biraderi Sir William Gull'dan bu konuda yardım istedi.

Gull, Marie'nin ve diğer hayat kadınlarının varlığını İngiliz monarşisi ve masonluk için bir tehdit olarak kabul etti ve masonik ritlere dayanarak bu kadınları tek tek öldürmeye karar verdi. İşte tüm İngiltere'yi dehşete düşüren Karındeşen Jack cinayetleri böyle başladı. Gull, kurbanlarını aynen masonik ritüellerde yazılı olduğu gibi, büyük bir vahşetle öldürüyordu. **Başbakan Salisbury, hükümetteki diğer masonlar ve polis teşkilatı Gull'un suçlarını gizlediler. Çünkü mason olarak onlardan beklenen, bu sırrı saklamaları ve Gull'un yaptığını takdir etmeleriydi.** Gull, özel arabasının sürücüsü olan Netley ile ressam Sickert'ı o 4 hayat kadınını tanımasına yardımcı olmaları için ikna etti. **Ardından kadınları arabalarına aldılar, öldürdüler ve mason ritlerine göre kesip parçaladıktan sonra seçilen yerlere vücutlarının parçalarını attılar.**

Gull, kurbanlarını şu şekilde öldürmüştü:

a)31 Ağustos 1888'de Mary Ann (Polly) Nichols'un boğazı, kulağından başlayıp tüm boğazını saracak şekilde derin bir şekilde kesilmiş, karnı yarılmış ve açık bir şekilde bırakılmıştı.

b) 8 Eylül 1888'de Annie Chapman'ın boğazı vahşi bir şekilde kesilmiş, dili dışarı fırlamış ve kalanını yutmuştu. Karnı tamamen yarılmış, bağırsakları çıkarılmış, bir ucu omuzunda diğer ucu vücudum bağlı bir şekildeydi. Midesinin bir kısmı çıkarılmış ve sol omuzunun üst tarafına konmuştu, kadının rahmi ve vajinasının bir kısmı ile mesanesinin büyük bir bölümü çıkarılmıştı. **Mücevherleri ve demir paraları çıkarılmış ve pirinçten yapılmış 2 adet yüzük ayağına takılmıştı.**

c) 30 Eylül 1888'de Elizabeth (Liz) Stride'ın boğazı çenesinin bir yanından diğer yanına dek kesilmişti.

d) 30 Eylül 1888'de Gull, en son ve en önemli kurbanını, yani Marie Kelly'i öldürmek üzere olduğunu düşünüyordu. Ancak yanlışlıkla Catherine (Kate) Eddowes'u öldürdü. (Bu kadın, Kenny isimli bir adamla yaşıyordu ve Mary Ann Kelly ismini kullanıyordu.) Eddowes'un boğazı bir kulağından diğerine dek kesilmişti, burnu tamamiyle yerinden çıkarılmıştı, sağ kulağının bir kısmı kesilmişti, **yüzünün diğer bölümlerinde üçgen şeklinde derin kesikler vardı**, karnı tamamen açılmış, bağırsakları dışarıya çıkarılmış ve sağ omuzunun üzerine yerleştirilmişti. Ayağın iki parçası koparılmış ve vücudu ile sol kolunun arasına dikkatle yerleştirilmişti. Sol böbreği ile rahminin bir kısmı kesilip atılmıştı.

Polis; kadının yanında önlüğünden kesilmiş ve kandan sırılsıklam olmuş bir parça buldu. Bu parça, kadının hala üzerinde yer alan bir parçaya tam olarak uyuyordu.

Bunun yukarısındaki siyah duvarda ise beyaz bir tebeşirle yazılmış olan şu yazı duruyordu. **“Juwes’ler hiç bir şeyle suçlanmayacak olan insanlardır.”**

e) Eddowes hakkında yaptığı yanlışlığı 9 Kasım 1888’de anlayan Gull ve müttefikleri, Mary Kelly’yi apartman dairesinde öldürdüler. Kadının boğazı tamamiyle kesilmişti, midesi tamamen dışarı çıkarılmış ve mide çukuru tamamen boşaltılmıştı, göğüsleri kesilmişti, kolları parçalanmıştı, yüzü tanınmayacak hale getirilmişti, rahmi, böbrekleri ve göğüslerinden birisi başının altındaydı, diğer göğsü ise sağ ayağının oradaydı, karaciğeri ayaklarının arasında, bağırsakları sağ tarafında, dalağı sol tarafındaydı. Karın derisi sökülmüştü. Ciğerinin bir kısmı ve kalbinin tamamı kayıptı.

İşte tüm bu garip ve korkunç olaylar, konuyu inceleyen araştırmacıları olayın perde arkasındaki gerçeğe götürdü:

Eğer bunlar alelade cinayetler olsaydı, kesip parçalama olayları katili yakalanma tehlikesine sokardı. (Katledilenlerden biri olan Stride, arabaya binmeyi reddettiği için, çabucak sokak ortasında öldürülmüştü). **Bir tür ritüeli andıran bu akıl almaz kasaplığın tek açıklaması, masonik ritlere olan uygunluğuydu.** Boğazların kesilme şekli, kalplerin çıkartılması, bağırsakların dışarıya çıkartılması, üçgen şeklinde kesikler, maktülün önlüğünün bir kısmının kesilip çıkartılması... Tüm bu detaylar, mason localarında okunan ve “hainlerin cezası” olarak belirtilen vahşetlere birebir uyuyordu. . .

Karındeşen Jack’in son kurbanı olan Eddowes; “Mitre Karesi” (Mitre Square) olarak bilinen semte bırakılmıştı. Mitre (terzilikte ve inşatta kullanılan gönye benzeri araç) ve kare masonik aletlerdir ve mitre hanı da masonların meşhur buluşma yeridir.

Peki cinayet yerindeki duvarda bulunan **“Juwes”** kelimesi ne anlama geliyordu? Bazı yorumcular bunun “Jews” (Yahudiler) kelimesinin yanlış yazılmış hali olduğunu ileri sürmüşlerdir. Oysa işlenen cinayetler ve kullanılan yöntemler, bunların failinin son derece eğitimli bir kişi olduğunu göstermektedir ve bu da böyle basit bir yazım yanlışlığı yapılması ihtimalini çok düşürmektedir. Konuyu inceleyen pek çok araştırmacı ise, “Juwes” kelimesinin, masonlukta masonluğun simgesel kurucusu olarak kabul edilen Hiram Abiff’i öldüren üç hainin, yani Jubela, Jubelo ve Jubelum’u ifade ettiği kanaatindedir.

Bir başka ilginç detay ise, bu yazının polisler tarafından bulunur bulunmaz silinmesidir. Ceset bulunduğunda, polis şefi ve aynı zamanda da bir mason olan Sir Charles Warren, daha önce hiçbir cinayet mahaline gitmemesine rağmen, bu kez kendisi olay yerine gitmiş ve duvardaki yazıyı görür görmez bunun silinmesini emretmiştir.

Tüm bunlar, tarihte Karındeşen Jack cinayetleri olarak bilinen vahşetin, gerçekte siyasi amaçlar içeren masonik bir komplo olduğuna işaret etmektedir. Nitekim masonların, bu tarihten önce de Mozart ve William Morgan gibi ünlüler de dahil olmak üzere, kendilerine ihanet ettiklerini düşündükleri kişileri katlettiklerine dair önemli deliller vardır. Karındeşen Jack cinayetlerinin gerçek faili olduğu sanılan yüksek derece mason Dr. Gull’un 1890’da öldüğü açıklanmıştır. Oysa gerçekte bu tarihte ölmemiş,

‘Thomas Mason’ ismi altında bir akıl hastanesine konmuş ve uzun yıllar sonra burada ölmüştür.

Olayın iç yüzünün başından beri farkında olan ressam Sickert ise gerçek hikayeyi oğlu Joseph’e anlatmıştır. Joseph ise, aradan neredeyse 3 çeyrek asır geçtikten sonra gerçeği gazeteci Stephen Knight’a açıklamış ve masonluk konusunda derinlemesine bilgiye sahip olan Knight bu konuyu J*ack the Ripper: The Final Solution* (Karındeşen Jack: Son Çözüm) adlı kitabında açıklamıştır. Knight’in 1976’da yayınlanan bu kitabından beridir olay büyük bir tartışma konusudur. Masonlar Knight’ın tezini ısrarla reddetseler de, pek çok delil bu tezi desteklemektedir. Bu konuyu gündeme taşıyan en son gelişme ise, 2001 yılında çevrilen bir Hollywood yapımı olan *From Hell* (Cehennemden) adlı filmdir. Karındeşen Jack cinayetlerini konu edinen ve tamamen tarihsel gerçeklerden yola çıkarak çevrilen filmde, olayların masonik bir komplo olduğu detaylı olarak gösterilmektedir.

Tüm bu hikayenin en çarpıcı yönü ise, büyük olasılıkla “buzdağının görünen kısmı” olmasıdır. Masonluk gizli bir örgüt olduğu ve “haricilere” (mason olmayanlara) hiçbir zaman sır vermediği için, masonik faaliyetlerin çoğu karanlık bir sis perdesinin ardındadır. Karındeşen Jack cinayetleri, bu sis perdesinden dışarı sızan bir “örnek”tir ve diğer örneklerin ne kadar korkunç olabileceği hakkında fikir vermektedir.

Buzdağının diğer bazı görünen kısımlarını incelemeye devam edelim. Bu sayede, buzdağının tümü hakkında fikir sahibi olabiliriz.

Propaganda Due (P2)

1981 yılının Mart ayında, iki Milan savcısı, 1979 yılında sahte bir kaçırılma olayıyla ortadan kaybolan Sicilya doğumlu uluslararası banker Michele Sindona’nın durumunu araştırıyorlardı. Vatikan’ın mali danışmanı olan Sindona’nın aynı zamanda mafya ile de yakın bağlantıları olduğunu düşünüyorlardı. Araştırmaları sırasında ilginç bir şey buldular: Sindona polisten kaçarak Palermo’da saklandığı sırada tam 600 mil kuzeydeki Arezzo kentine gitmiş ve orada Licio Gelli adlı bir tekstil üreticisi ile görüşmüştü. Sindona gibi bir kişinin, “yeraltında” olduğu bir sırada, kendisiyle görüşmek için 600 mil yol teptiği bu Licio Gelli, kuşkusuz önemli birisi olmalıydı.

Bu nedenle savcılar Gelli’nin araştırılması emrini verdiler. 17 Mart günü polisler bu ilginç sanayicinin ofisinde gizli bir liste buldular. Listede tam 962 isim vardı. Ve bu liste sıradan bir liste değildi; Propaganda 2, ya da kısaca P2 adındaki bir mason locasının üyelerinin listesiydi. Gelli ise bu locanın Büyük Üstadıydı.

Listeyi bulanları şaşkına çeviren şey ise, locanın üyelerinin İtalya’nın en önemli kişileri olmasıydı. P2 üyeleri arasında; 3 bakan, 43 Parlamento üyesi, 43 general, 8 amiral, gizli servis şefleri, yüzlerce üst düzey bürokrat ve diplomat, İtalya’nın dört büyük şehrinin polis şefleri, sanayici ve finansörler, ünlü *Corriere Della Sera* gazetesinin editör ve yayıncısı da dahil olmak üzere 24 gazeteci ve ayrıca bazı ünlü televizyon yıldızları yer alıyordu. Michele Sindona da locanın üyesiydi. Bir başka loca üyesi banker

ise, daha sonra Londra’daki Blackfriars köprüsünde, ki bu köprü Ortaçağ’da Tapınakçılar’a ait olan bir kilisenin yalnızca birkaç yüz metre uzağındaki anlamlı bir köprüydü, masonik ritüellere göre asılarak “infaz” edilecek olan Roberto Calvi idi.

Tüm P2 üyeleri, ele geçen belgelerden anlaşıldığı kadar Gelli’ye bağlılıklarını sunmuşlar ve her türlü çağrısına hazır olduklarını bildirmişlerdi. Toplam 962 üye, kendi aralarında herbirinin ayrı bir başkanı olan 17 gruba, yani hücreye ayrılmışlardı. Gelli, P2’yi o denli dahice ve gizlice yönetiyordu ki, üyeler kendi aralarında kimlerin bulunduğunu tam olarak bilemiyorlardı. Bir ölçüde daha fazla bilgi sahibi olan hücre başkanları bile ancak kendi gruplarındaki üyeleri tanıyorlardı.

Peki Gelli kimdi?

Locanın büyük üstadı olan Licio Gelli, militan bir faşistti. Gelli, İspanya İç Savaşı’nda faşistler safında harbe katılmış, Mussolini’nin ateşli bir destekleyicisi olmuştu. Daha sonra, İtalyan Partizanlarına yapılan işkencelere adı karıştığı için ülkesini terk etmek zorunda kalmıştı. Savaş sonunda Arjantin’e kaçmış, orada Cumhurbaşkanı Juan Peron’la yakın dostluk kurmuştu. Şimdi ise P2 mason locasının büyük üstadıydı.

Kuşkusuz bu gerçeğin ortaya çıkması tüm İtalya’yı şoka soktu. Araştırmalar locanın devlet yönetiminde büyük rol oynadığını, ayrıca İtalya’nın bitmek-tükenmek bilmeyen yolsuzluk olaylarında da büyük etkisi olduğunu ortaya çıkardı. Mason kardinaller sayesinde Vatikan’ı da “para aklama merkezi” haline getiren loca, efsanevi İtalyan mafyasının en güçlü koluydu. P2, suikast, bombalama gibi pek çok terör eyleminin de arkasındaydı ve ünlü kontrgerilla örgütü Gladio ile de yakın bağlantıları bulunuyordu.

P2, uzun zamandır Avrupa ve Latin Amerika’daki faşizan kuruluşlara, Vatikan ve CIA fonlarını aktararak, destek vermekteydi. Loca üyelerinden Michele Sindona—ki sonradan bir İtalyan avukatı öldürme suçundan tutuklandı ve 1984 yılında hapishanede içtiği zehirli bir kahve ile öldü—sadece P2’nin hazinecisi olmakla kalmayıp, aynı zamanda Vatikan’ın da yatırım danışmanıydı. Sindona, Vatikan’ın İtalya’daki varlıklarını satıp, ABD’de yatırım yapmasına yardım etmişti. Hem mafya, hem de CIA için çalışan Sindona, daha önceleri, Yugoslavya’daki “dostlarına” ve Yunanistan’da 1967 yılında iktidarı ele geçiren Albaylar Cuntası’na da fon aktarılmasında görev almıştı.

Meclis araştırma komisyonu tarafından toplanan belgeler, P2’nin silah satışlarından ham petrol fiyatlarına kadar, hemen her konuda etki yaratabilen uluslararası bir örgüt olduğunu ortaya çıkardı.

Yasadışı ve gizli P2 locasının başı ve İtalya banka skandallarının karanlık ismi Licio Gelli, 12 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

P2’nin Gizli Locası ve Garip Ayinleri

P2 locasının siyasi faaliyetleri ve cinayete kadar varan suçlarının yanısıra, örgütlenme yapısı ve uyguladığı ayinler de oldukça dehşet vericiydi. Bu özel loca, bilinen mason localarından farklı bir yerde, büyük bir gizlilik içinde inşa edilmişti ve

locaya gelenler de büyük bir gizlilik içinde hareket ediyorlardı. İtalyan gazeteci Luigi Difonzo, İtalya'daki P2, kara para ve mafya bağlantılarını konu edindiği St. Peter's Banker adlı kitabında, eski P2 üyelerinin itiraflarına dayanarak, bu locanın nasıl bir yerde konuşlandırıldığını şöyle anlatır:

İki eski P2 üyesi, locanın toplantılarında verdikleri yeminleri anlatıyorlardı. İlk olarak, **Tuscany Bölgesindeki Alp Dağları'nın eteklerinde saklı olan bir villaya** götürülmüşlerdi. 3.5 metrelik duvar, özenle işlenmiş zemini manzaradan ayırıyordu. Ana avlunun ortasında ağaç gövdesine benzeyen bir fıskiye duruyordu. Kabarık başlığıyla kobra benzeri bir heykel, vurmaya hazırmış gibi koruyucu bir tavırda mekanı gözlüyordu. Kobra heykelinin başı, insan kafatasının iki katı büyüklüğündeydi. Gün ışığında mavi, gece vakti kırmızı olan bir gözü vardı, fıskiye davetsiz kimse hareket ettikçe yönünü tayin ederken, kobranın başlığı içinde ve gözünün arkasında davet edilen veya beklenmeyen misafirleri takip eden kapalı devre bir kamera vardı. Fıskiye kamera, her birinde 5 istasyon olan 8 monitörün 8 misafir odasını, havuz, yemek odasını, oturma odasını ve parti odasını izliyor ve villa içindeki bir odadan kontrol ediliyordu. Aşağı yukarı 10 kamera, kobranın içindeki de dahil, infrared lenslere sahipti. Dış kameraların hepsi doğal ortamda gizlenmişti.

Villanın içi muhteşemdi. Her oda mermer zeminliydi ve antikalarla döşenmişti. Yüksek tavanları, ince işlenmiş altın yaprak dökümleri, Mussolini, Hitler ve Peron'un portrelerini inceleyen bir ziyaretçi ruha işleyen ve korkuyla, aklı hücre hücre kirleten tehlike ve gücün canlı, nefes alan bir tür kokusunu, hissini yaşıyordu. Yıl 1964'tü.51

Bu gizli ve muhkem locada yapılan ayinler ise, tüyler ürpertici idi:

Toplantı odasında, saten seremoni kuşakları ve Ku Klux Klan üyeleri tarfından giyilenleri andıran siyah kukuletalar giymiş P2'nin 12 üyesi kırmızı mermer konferans masasında deri sandalyelere oturmuşlardı. Bunlar Gelli'nin "Kurt Takımı" olarak bilinen timinin seçkin elit üyeleriydi—bazılarına göre bunlar vurucu tim görevi görüyordu. Hiçbir siyah kıyafetli mürid, diğer 11 biraderinin kimliğini bilmiyordu. Büyük üstad Licio Gelli, yüzünü gösteren tek kişiydi. İki mason ise toplantı odasının girişinde duruyorlardı. Onların da yüzleri örtülüydü… Bunlar, görevleri Büyük üstadı korumak olan ve 'Il Momento di Passare all" (Gerçek Harekat İçin Zaman) kod adıyla tanımlanan göreve ihanet edebilecek 12 müridden herhangi birini öldürmek olan Mussolini faşistleriydi… Her bir koruma görevlisi (faşizmin simgesi olan) balta taşıyordu; ayrıca otomatik silahları da vardı.52

Tam bir mafya örgütü şeklinde örgütlenmiş olan P2 mason locasına üye olmak için yapılan törende ise, locanın acımasız yöntemleri ve siyasi amaçları açığa çıkıyordu:

Seremoni başladı. Kapı düzensiz olarak vuruluyordu. 'Pek Muhterem' diye bir mürid anons etti 'bir harici içeri girmek istiyor'. Büyük üstad baltasıyla masaya bir kez vurdu. Hemen büyük kapının kanatları açıldı ve iç duvara çarptı. İki muhafız yeni gelene odanın ortasına kadar eşlik etti. Haricinin gözleri bağlıydı ve düz siyah başlık giymişti. Kimliğini Büyük Üstaddan başkası bilmiyordu. Her mason tarafından bir soru soruldu,

ama harici cevap vermedi, onun yerine bir muhafız konuştu. Amaçları, inançları ve P2'nin üyesi olmayı istemek için nedenleri hakkındaki merasim soruları cevaplandıktan sonra, haricinin yüzü **'Harici, P2'nin sırlarını saklamak için ölmeye hazır mısın?'** sorusunu soran büyük üstada döndürüldü. Artık soruları kendisi cevaplayabilecekti: 'Hazırım'. "Tehlikeleri küçümseyebilecek bir vasfa sahip misin?' 'Evet'. 'Gerekli cesarete sahip misin?' 'Cesaretliyim."... "Ve harici, savaşmaya, hatta utançla ve hatta ölümle yüzleşmeye hazır mısın ki, böylelikle senin biraderlerin olan bizler, bu devlet sistemini yokedip, bir başkanlık sistemi kurabilelim?" "Hazırım." Sonra göz bağları açıldı. Görüşünün netleşmesi bir süre aldı, çünkü komplekse geldiğinden beri, ilk defa ışığı görmesine izin verilmişti. Göz bağları güvenlikten çok başka bir amaca hizmet ediyordu. P2'nin gücünü temsil ediyordu: "Üyelik olmadan bir kişi kördür, ama örgütün yardımıyla yol netleşir."53

P2 ve Mossad

Bu denli karanlık bir örgütlenmeye sahip olan P2'nin önemli bir "İsrail bağlantısı" da vardı. *The Middle East International* dergisi, Temmuz 1981 sayısında locanın İsrail'le ve özellikle de Mossad'la çok yakın ilişkileri olduğunu ortaya koymuş, P2'nin bu "İsrail bağlantısı"nda İtalya içindeki Yahudi cemaatinin de önemli bir rolü olduğunu bildirmişti. İtalya'nın ikinci büyük zengini olan Carlo de Beneditti'nin de P2'yle yakın ilişki içinde olduğu sonraki yıllarda ortaya çıkmıştı. Ayrıca locanın ABD ve Avrupa'daki Yahudi çevreleri ile de çok yakın ilişkileri vardı. Henry Kissinger, Edmond de Rothschild ve David Rockefeller P2'ye son derece yakın olan isimlerin başında geliyordu. Öyle ki Baron Ellie de Rothschild'ın, P2'ye ihanet etmeye kalkan Roberto Calvi'nin "masonik" asılışı için gereken parayı temin ettiği bile, İtalyan Panorama dergisinde yayınlanmıştı.54 Henry Kissinger ise doğrudan P2'nin üst düzey kadrosundaydı: Uğur Mumcu, *Papa Mafya Ağca* adlı kitabında "P2'nin 33. dereceye yükselmiş masonlardan oluşan üst konseyi, Monte Carlo Komitesi adı ile tanınmaktadır. Monte Carlo locasına Henry Kissinger da üye" diyordu.55

P2'nin İsrail ve özellikle de Mossad'la olan "ittifakı", eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin çok yankı uyandıran *By Way of Deception* (Hile Yoluyla) adlı kitabından sonra 1994'te yayınladığı *The Other Side of Deception* (Hilenin Öteki Yüzü) adlı kitabında da bildirildi. Ostrovsky, bir Mossad-P2-Gladio bağlantısından söz ediyordu. Eski ajanın yazdığına göre, Licio Gelli, yani P2 mason locasının ünlü üstadı, "Mossad'ın İtalya'daki müttefiki"ydi ve Gelli'nin yönettiği P2 ile, yine Gelli'yle yakın ilişkisi olan kontrgerilla örgütü Gladio da Mossad'la ittifak içindeydi. Mossad, Gelli-P2-Gladio bağlantılarını kullanarak 80'li yıllarda İtalya üzerinden silah ticareti yapmıştı.56

P2'den Sonrası: P3 mü?

Kuşkusuz P2 skandalı İtalya için olduğu kadar başka ülkeler için de eğitici olmalıdır. Skandalla birlikte masonluğun bir ülke içinde “görünmeyen hükümet” haline gelebildiği ve bir mafya örgütü gibi devleti soyabileceği ortaya çıkmıştır.

Elbette hem İtalya’daki hem de başka ülkelerdeki masonlar açıklamalar yaparak P2’nin “istisnai” bir durum olduğunu, gerçek bir mason locası olmadığı, diğer localardan kopmuş ve kendi içinde ayrı bir yapı geliştirmiş olan bir örgüt olduğunu söylediler. Oysa bu bir aldatmacaydı. İngiliz gazeteci-yazar Martin Short, P2’nin masonik kurallara göre kurulan ve işleyen “gerçek ve düzgün” bir mason locası olduğunu, İngiltere Büyük Locası ile yakın ilişki içinde bulunduğunu delilleriyle anlatır. Short’un yazdığına göre bu locanın diğer localardan tek farkı, “gizli” tutulması için alınmış olan karardır. İtalya Büyük Locası Büyük Üstadı Lino Salvini, 1977 yılında Gelli’ye P2’nin çalışmalarının sürdürülmesini emretmiş, ancak P2’nin diğer İtalyan localarından izole edilmesi ve gizli tutulması yoluna gidilmiştir.57

Nitekim P2’nin ortaya çıkmasının ardından masonluğun mafya ile ilişkilerinin sürmesi, “Baba” lakaplı Andreotti gibi efsanevi bir politikacının mason olduğunun ortaya çıkması ya da Sosyal Demokrat Başbakan Bettino Craxi’nin masonlarla olan ilişkisinin su yüzüne çıkması da, P2’nin istisnai bir durum olmadığını göstermekteydi. Zaten bu nedenle İtalyan basınında bir ara bir “P3”ün var olup olmadığı konuşuldu. 1993’ün son günlerinde İtalyan polisince yakalanan ve mafyada “babaların babası” olarak tanınan Salvatore Riina’nın da mason olduğu ortaya çıktı. Riina, *La Stampa* gazetesinde yayınlanan ifadesinde, diğer pek çok mafya babasının da mason olduğunu ve birçok yargıcın da mason olmaları nedeniyle mafya babalarına yardımcı olduklarını söylemişti. Hatta bu nedenle daha sonra İtalyan Yüksek Hakimler Kurulu bir açıklama yaparak yargıç ve savcıların mason olmasının yasaklandığını bildirmişti.

İtalya’da masonluğa bulanmış tüm bu yolsuzluk skandallarının ardından gelen “Temiz Eller” adlı tasviye hareketi de gerçekte bir şeye yaramadı: “Temiz Eller”in ardından kurduğu Forza Italia adlı partisiyle Başbakan olan medya kralı Silvio Berlusconi de bir P2 üyesiydi. Bunun yanısıra, İsrail’le son derece ilginç bazı ilişkilere sahipti.58

Kısacası P2, masonların skandalı örtbas edebilmek için söyledikleri gibi bir “istisna”, bir “kaza” değildi. Aksine, masonluğun bir ülkedeki üst düzey kadroları içinde barındırabilmesi için P2 tarzı “gizli ve izole” locaları tercih ettiği anlaşılmaktadır. “İstisna” ya da “kaza” olan bir şey varsa, bu da P2’nin ortaya çıkmış olmasıdır.

Bu yargıyı güçlendiren bir başka ilginç haber de 1995 yılı başında İngiltere’den geldi. İngiliz siyasetindeki yolsuzlukları araştırmak için Lord Nolan başkanlığında kurulan ve “İngiliz Temiz Elleri” adı verilen komisyon, olayın içinde masonların büyük bir rolü olduğunu farketmiş ve araştırmasını bu örgüt üzerinde yoğunlaştırmaya karar vermişti. 21 Ocak tarihli *The Independent*’ın manşetten verdiği habere göre, İngiltere tarihinde ilk kez masonlar hakkında böyle bir araştırma yapılıyordu. Haberde, 300 bin üyesi olan mason localarının; emniyet, hükümet, yargı, bankacılık, siyaset ve “sistemin

diğer tüm alanlarında” üst düzey konumda oldukları belirtilmiş, masonların etkisinin Kraliyet ailesine, Lordlar Kamarası’na, Yüksek Mahkeme’ye (bizdeki Anayasa Mahkemesi) ve ülkenin en büyük şirketlerinin yönetim kurulu odalarına uzandığı vurgulanmıştı. Haberde ayrıca masonların örgütlenme şekliyle ilgili önemli bir bilgi daha verilmişti: İngiltere’de, aynı İtalya’daki P2 örneğinde olduğu gibi normal localardan daha kıdemli ve daha gizli “özel localar” vardı. Örneğin bu özel localardan biri, üyelerini yalnızca Savunma Bakanlığı’ndan, üst düzey subaylardan ve silah şirketleri yöneticilerinden seçiyordu.

Benzer bir skandal yakın bir tarihte Fransa’da da gündeme gelmiştir. Bir devlet adamı olan Roland Dumas’nın yaptığı yolsuzlukların, mason olması sebebiyle bazı diğer üst düzey yetkililerce yıllarca örtbas edildiği ortaya çıkmıştır. Fransız haftalık *Le Point* dergisinin yayımladığı bir araştırma dosyasında, Fransa’da masonların yapmış olduğu diğer bazı kirli işler gözler önüne serilmiştir. Dosyada masonların birbirlerini bu şekilde nasıl koruyup kolladıkları ve birçok gayri kanuni işi nasıl hasır altı ettikleri açıklanmaktadır.

İtalya’da yaşanan P2 örneğinin bir rastlantı olmayışı, aksine masonların İngiltere ve Fransa gibi başka ülkelerde de benzer yöntemler kullanması, kuşkusuz üzerinde durulması gereken bir noktadır. Ve bu durumda, doğal olarak, başka ülkelerde de başka “P2”lerin var olabileceği ihtimali akla gelmektedir.

BÖLÜM IV

TÜRKİYE'DE MASONLAR (YADA TAPINAK ŞÖVALYELERİ)

Masonluğun Türkiye’de ortaya çıkışı 19. yüzyılın ortalarına kadar uzanmaktadır. Türkiye’de masonluk tarihi konusunda yapılan ciddi çalışmalarda genellikle 5 dönemden söz edilmektedir. Bunların birincisi “1909 yılı öncesi” dönemdir. Bu dönem, Osmanlı İmparatorluğu içerisinde bir takım locaların kurulduğu, ancak özellikle Sultan Abdulhamid’in sistemli çalışmaları dolayısıyla bunların bir türlü toparlanamadıkları dönemi kapsamaktadır. Mason locaları bu dönemde dışa bağımlıdır ve yönetim mekanizmaları da yabancı localar tarafından belirlenmektedir.

Türk masonluğunun ikinci dönemi “1909-1935 yılları arası”nı kapsar. 31 Mart (13 Nisan 1909) ayaklanmasının ardından Abdulhamid’in tahttan indirilmesi ile başlayan bu dönemde masonlar siyasi iktidarı ele geçirmiştir. Yurt dışından yönetilen mason locaları, halktan gelen tepkiyi hafifletmek amacıyla göstermelik olarak ilk kez milli bir kimliğe bürünmüşlerdir. Bu dönemin başlarında masonların kontrolündeki İttihat Terakki Cemiyeti ön plana çıkmıştır.

Üçüncü dönem “1935-1948 yılları arası” dönem olarak bilinir. 1935 yılında Atatürk’ün, kökü dışarıda ve zararlı kuruluşlar olduğunu söyleyerek locaları kapatması üzerine masonluk Türkiye’de “uyku” dönemine girmiştir. Ancak bu 13 senelik uyku döneminde masonlar faaliyetlerini Halkevlerinde sürdürmüşlerdir.

Türkiye’de masonların örgütlenmeleri “1948-1966 yılları arası”nda yeniden canlanır, ancak masonlar bu dönemde Fransız ve İskoç ritleri paralelinde ikiye bölünmüşlerdir.

Son dönem olarak da kabul edilen ve “1966 yılı ve sonrası”nı kapsayan dönemde masonlar, bölünüp iki farklı çatı altına girdikten sonra, faaliyetlerini sürdürmeye devam ederler. Günümüzde de hala bu durum geçerlidir.

Tanzimat, Mustafa Reşit Paşa ve August Comte

Masonluğun Osmanlı topraklarında ilk ciddi çıkış denemesi, 1839 Tanzimat Fermanı dönemindedir. Gerçekte mason localarının ilk kuruluşları biraz daha gerilere gitmekle beraber bunlar pek etkili olamamış, ilk localar iyi bir örgütlenmeye ve ciddi bir faaliyet içine girememişlerdir.

Bu dönemde masonluğun parlayan yıldızının ise, Tanzimat Fermanı’nın da mimarı olarak bilinen Mustafa Reşit Paşa olduğu söylenir.

Masonik kaynakların bildirdiğine göre, Mustafa Reşit Paşa, ilk kez Londra’da masonlarla bağlantı kurmuş ve 1830’lu yıllarda tekris edilerek örgüte katılmıştır. Hangi

locada tekris edildiği ise tam olarak bilinmemektedir. Türkiye'deki masonların yayın organı *Mimar Sinan* dergisi, Mustafa Reşit Paşa'dan şöyle söz eder:

"Doğru gördüğünüz yolda sizden daha kudretli olanlarla mücadele etmeniz gerekiyorsa rahat ve fütur gerektirmeksizin, düşünceye karşı savaşınız. Hak bellediğimiz yolda tek başına olsanız ilerleyeceksiniz. İçtihatlarınızı hiçbir zaman gizlemeyeceksiniz." (Bu) Telkin, Mithat Paşa ve daha pek çok masonun kabul ettiği gibi Koca Reşit Paşa'nın da yaşantısının önderi, buyruğu değil midir? Kendi idam talebini padişaha götürürken, Hattı Hümayun'u okumaya giderken, Hattı Hümayun'u okurken, dimdik, kendine güven içinde, kendini bilen, yaptığını, yapmak istediğini bilen, gerekirse başını verebilecek kararlı Koca Reşit Paşa, yukarki ritüelik emirlerin insanı değil midir? 135 yıl önce Gülhane Meydanı'nda Hattı Hümayun'u tam bir cesaretle okuyarak insanlık ve millet yolunu aydınlatmak üzere yaktığı nurun aydınlığını hala görmekte olduğumuz büyük kardeşimiz Koca Reşit Paşa'nın hatırası önünde saygı ile eğiliyoruz.59

Aynı derginin bir başka sayısında ise şöyle denir:

Koca Reşit Paşa, masonluğun yontup is'ad eylediği bir ulu yurtseverlik anıtı, tarihin vefalı koynunda ölümsüzlük uykusuna dalmış bulunuyor; bu uyuyuşta, bir mabetten aldığı nur ve ziya ile vatan mabedini aydınlatmış olmanın derin huzuru var.60

Peki Mustafa Reşit Paşa'nın mimarı olduğu Tanzimat'ın anlamı ve sonucu nedir?

Tanzimat'ın hem olumlu hem de olumsuz sonuçları vardır ve bu, 150 yıllık bir tartışma konusudur. Gerçekte Tanzimat'ın çıkış noktası, yani Osmanlı'nın Batılı güçler karşısında geri kaldığı, dolayısıyla bir reform süreci başlatması gerektiği doğru bir tespittir. Ancak Tanzimat'la birlikte sadece gerekli teknik reformlar değil, aynı zamanda o dönemde Avrupa düşüncesine egemen olan materyalist felsefenin Osmanlı'ya ithali de başlamıştır.

Konu incelendiğinde, Avrupalı masonların, localar aracılığıyla, Mustafa Reşit Paşa gibi Tanzimat erkanına materyalizm telkini yaptıkları görülmektedir. Mustafa Reşit Paşa'nın bu anlamda çarpıcı bir bağlantısı, ünlü ateist Fransız düşünür Auguste Comte ile kurmuş olduğu yakınlıktır. Ateizmin ve din aleyhtarlığının doruk noktası olan "bilim dini" pozitivizmi ortaya atan Auguste Comte, Mustafa Reşit Paşa'yı etkisi altına almaya çalışmış, hatta bu yakınlık Padişahın, Reşit Paşa'yı ilk Sadrazamlığı döneminde görevden almasına sebep olmuştur. Sık sık Mustafa Reşit Paşa'ya mektup yazarak ona ateist ve din aleyhtarı bir felsefe aşılamaya çalışan Auguste Comte, bir mektubunda şunları yazmıştır:

Dirayetle başarmış olduğunuz görevinizden geçici olarak ayrılmak sureti ile elde ettiğiniz boş zamanlarınız bugün bana şunu ümit etmek imkanını vermiştir ki, önce kendi doktrinimin genel hatlarını size arzeden pozitivist kateşizmaya, sonra da onu değişmez bir şekilde kuran pozitif politika sistemine gereken dikkati esirgemeyeceksiniz....

Birçok yüzyıldan beri, gerek Doğu gerekse Batı, bugüne kadar bir türlü elde edilemeyen **evrensel bir din** aramaktadır... Halbuki tek dine inanış, muayyen hümanite duygularına hareket getirmektedir. Bununla beraber tecrübe ve akıl böyle bir ümidin boş olduğunu ispat etmiştir.

Hiçbir metafizik intikal devresine lüzum hasıl olmadan doğrudan doğruya **İslamlıktan Pozitivizme geçerken**, Müslümanlar, din inancıyla ve hümanite anlayışı ile evrensel muzafferiyeti sistemleştirecek olan büyük peygamberlerine mahsus olağanüstü değerde yüksek fikirlerinin gerçek devamcılarını anlamakta gecikmeyeceklerdir.

Müslümanlar böylelikle esasen faydasız olan bir siyasi birlik fikrinden vazgeçerlerse Osmanlı İmparatorluğu'nun lüzumlu görünen dağılışından üzüntü duymayacaklar, tersine olarak, geçici hakimiyetlerinin vermiş olduğu kazançlarını sınırlayan sosyolojik kanun tatbikatını görmüş olacaklardır.

Aynı zamanda Osmanlı şefleri hala kendilerinden daha az mütecanes bir devletin müstakbel istilaları ile ilgili ve kendiliğinden bir dağılmaya tamamen boyun eğmiş olarak hayali de olsa felaketli ve korkunç endişelerden milletlerini kurtulmuş göreceklerdir. Politik tesirler, ancak İslam dini'nin temel ruhuna göre, umumi efkarın ve örflerin beraberliğini sağlamak ve sağlamlaştırmak gayesine mutaf olduğu içindir ki, **Osmanlılar yakın bir gelecekte Tanrı yerine hümaniteyi benimsemek sureti ile** bu büyük gayenin hedefine en kısa yoldan ulaşacağını göreceklerdir.61

Comte'un Mustafa Reşit Paşa'ya yazdığı bu metindeki telkinler son derece dikkat çekicidir: Osmanlı halkının İslam'ı bırakıp din olarak pozitivizmi benimsemesi tavsiye edilmekte, böylece "faydasız olan siyasi birlik fikrinden", yani Osmanlı'nın ve dünya Müslümanlarının birliği düşüncesinden vazgeçecekleri ümid edilmektedir. Comte, Osmanlı halkına "Allah yerine hümaniteyi" benimsemelerini de tavsiye etmektedir ki bu, masonluğun temel felsefesi olan "seküler hümanizm" adlı çarpık inanışın bir ifadesidir. (Seküler hümanizm için bkz. Harun Yahya, *Global Masonluk*, 2002)

Comte'un satırlarında geçen bu telkinlerin son derece akıl dışı olduğu ise kolaylıkla görülebilir. Tüm insanlar Allah'ın yarattığı ve dolayısıyla O'na karşı sorumlu olan kullardır. İnsanların Allah'tan yüz çevirerek "hümanite"yi, yani birbirlerini bir yaşam gayesi haline getirmeleri ise, toplu bir cehalet ve aldanıştan başka bir şey değildir. Peygamberler tarih boyunca bu cehaletle savaşmışlardır. Kavmine **"Ey kavmim, sizce benim yakın-çevrem, Allah'tan daha mı üstündür ki, O'nu arkanızda-unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edindiniz. Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır"** diyen Hz. Şuayb gibi. (Hud Suresi, 92)

Comte ve benzeri 19. yüzyıl ateistleri, (örneğin Darwin, Marx, Freud veya Durkheim) en eski çağlardan beri var olan bir yanılgıyı "yeni" gibi sunmak ve sistematize etmekten başka bir şey yapmamışlardır. Bu yanılgının tüm Avrupa'da, sonra da diğer medeniyetlerde hızla yayılmasının en önemli nedenlerinden biri ise, masonluk örgütüdür. Pozitivizmi ve diğer her türlü materyalist felsefeyi bir din gibi benimseyen

masonluk, bunları önce elitlere sonra da onlar aracılığıyla kitlelere empoze etmek için sistemli bir mücadale yürütmüştür.

Masonluğun Osmanlı ve Türkiye içindeki misyonunu da asıl olarak bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Örgüt, bir tür "dine karşı propaganda ve dine karşı mücadele" birliği gibi çalışmıştır. Yerli masonların tarihinden bazı önemli kesitlere baktığımızda karşımıza anlamlı bir tablo çıkmaktadır.

Jön Türkler, İttihat Terakki ve Masonlar

Tanzimat devrinden sonra I. Meşrutiyet gelir. Bu kısa dönemin hemen ardından da, 33 yıl sürecek olan Sultan Abdülhamid devri başlar. Abdülhamid meşrutiyet yönetimini kaldırmış ve ülkeyi kendi yönetimi altında tutmuştur. Bazı tarihçiler bu nedenle Abdülhamid devrini "istibdat" (baskı) dönemi olarak kabul etmeye ve kötülemeye eğilimlidirler. Oysa gerçekler farklıdır.

Sultan Abdülhamid, dağılmanın eşiğine gelmiş olan imparatorluğu, 1876'den 1909'a dek büyük bir diplomatik denge politikası ile ayakta tutmuş ve ölümcül savaşlara girmekten korumuştur. Dahası, yönetimi boyunca Osmanlı'nın idari sisteminde, yargısında, eğitim sisteminde, askeri düzeninde ve daha pek çok alanda çok önemli reformlar gerçekleştirmiştir. Sonradan İstanbul Üniversitesi haline gelecek olan Dar-ül Fünun (Bilim Yurdu) onun zamanında açılmıştır. Ülkedeki telgraf ve demiryollarının temeli onun zamanında atılmıştır. Cumhuriyeti kuran kuşak, Büyük Önder Atatürk de dahil olmak üzere, Abdülhamid'in açtığı modern okullarda eğitim görmüş ve yetişmiştir. Abdülhamid'in rejiminin "kanlı" olduğu iddiası ise gerçek dışıdır. En şiddetli muhaliflerine bile idam değil, sürgün cezası öngören bir padişah için böyle bir tanım yapmak, en hafif ifadeyle haksızlıktır.

Bütün bu gerçekleri göz ardı eden "Abdülhamid düşmanlığı"nın gerçek nedeni ise, bu büyük Sultan'ın dindar bir Müslüman oluşu ve Osmanlı'yı İslam ahlakının gereğine göre yönetmiş olmasıdır.

Abdülhamid'in 40 yılı bulan rejimi sırasında ona muhalefet eden aydınlar ise "Jön Türkler" (Genç Türkler) olarak bilinirler. Jön Türkler ortak bir fikriyata sahip değildirler, aralarında İslami duyarlılığa sahip olanlar da vardır. Ancak çoğu, Batılı felsefe, ideoloji ve sistemleri benimsemiş ve Osmanlı'nın kurtuluşunun bunları benimsemekten geçtiğini sanan kimselerdir. Çoğu iyi niyetli olmasına, ülkeyi kurtarma hayaliyle yola çıkmasına rağmen, savundukları fikirlerin önemli bir bölümü yanlıştır ve nitekim Abdülhamid'i devirdikten sonra ülkeyi sadece bir on yıl içinde yıkmaları, bunun tarihsel bir kanıtı olmuştur. Jön Türkler'in bir fraksiyonu olmasına karşın, 1910'dan itibaren bu hareketin tümüne egemen olan, 1913'ten itibaren de ülkenin tek gerçek yöneticisi haline gelen İttihat ve Terakki Partisi, "Abdülhamid karşıtlığı"nın Osmanlı'yı iyiye götürmediğinin ispatıdır.

Jön Türkleri ve İttihatçıları yukarıda sözünü ettiğimiz “Batılı felsefe, ideoloji ve sistemlere” yönelten etkenlerin başında ise, bu hareketlerin içindeki masonik etken gelmektedir.

Paris’te yayınlanan *Le Temps* gazetesinin 20 Ağustos 1908 tarihli sayısında, Selanik’teki iki önemli İttihatçı, yani Refik Bey ve Binbaşı Niyazi ile yaptığı röportajda verilen bilgiler, masonluğun bu hareket içindeki etkisini göstermektedir:

Mülakatı yapan gazeteci İttihad-ı Terakki’nin 1905 ila 1908 tarihleri arasında masonluktan ne kadar yardım gördüğüm ve etkilendiğimi sordu. Verilen cevap ilginçtir ve şu şekilde özetlenebilir. Masonluk ve bilhassa İtalyan masonluğu bize manen destek oldu. Selanik’te Müteaddit localar faliyette idi. Hakikatte İtalyan locaları İttihat Terakki’ye yardımcı oldular ve bizleri korudular. Çoğumuz mason olduğumuz için genelde teşkilatlanmak için localarda toplandık. Üyelerimizi de genelde localardan seçmeye çalışırdık. Localardaki faaliyetlerimizden İstanbul şüphelenmeye başladı ve birkaç hafiye localara sızmayı başardı.62

2. Meşrutiyet’in ilanından sonra İstanbul’a gelen Balkan Komitesi’nin kurucusu Roden Buxton ise, İttihat Terakki Cemiyeti’ne giriş töreninin, masonluğa giriş töreninin bir kopyası olduğuna dikkat çekmiştir:

Cemiyete katılmak isteyen adaya, önce büyük bir sır açıklanacağı bildiriliyor ve güvenilirliği araştırıldıktan sonra yemin ettiriliyordu. Bundan sonra kabul safhası geliyordu. Üye adaylarının gözleri bağlanıyor, ardından adaylar bilinmeyen bir odaya götürülüyor ve gözleri açıldığında kendilerini loş bir odada, kara maskeli üç yabancı karşısında buluyorlardı. Burada her aday yemin ediyor, kılıca elini basıyordu. Bu yeminde sırları gizleyeceği ve cemiyete ihanet edenler yakınları, sevdikleri bile olsa öldüreceği gibi hususlar vardı. Haberleşme ise kuryeler arasında sağlanıyordu.63

İlhami Soysal da masonluk ile İttihatçılık arasındaki ilişkiye ayrıntılarıyla değinmiştir:

Selanik’teki Makedonya Rizorta Locası ve Veritas Locası başlangıçta içindeki Türkler azınlıkta olmasına karşılık giderek Türklerin denetimine geçmiş ve İttihat Terakki Cemiyeti’nin bir noktada kaynakları olmuşlardı. İttihat Terakki Cemiyeti’nin önderleri Talat Paşa, Mithat Şükrü Bleda, Kazım Paşa, Manyasizade Refik, Kazım Nami Duru, sonradan Muş milletvekili olan Binbaşı Naki, Drama Jandarma Komutanı Hüseyin Muhittin, Maliye müfettişi Ferit Aseo, Makedonya Rizorta locasındandırlar. Emmanuel Karasu, sonradan Bahriye nazırı olacak Cemal Paşa, Faik Süleyman Paşa, İsmail Canbolat, Gümülcine Mebusu Hoca Fehmi Efendi, Mustafa Doğan, sonradan Babıali baskınında vurulan Mustafa Necip ise Veritas locasında uyanmışlardır. Sonradan Sadrazam olacak Talat Paşa ile Binbaşa Naki Bey hem Makedonya Rizorta Locası’nda hem de bu Veritas Locası’nda çalışmalara katıldılar.64

Selanik’te bu gelişmeler olurken, masonlardan büyük bir tehlikenin geleceğini hisseden Abdülhamid, mason localarını denetim altına almaya çalışmıştır. Localarda neler konuşulduğu ve oradaki yapılan faaliyetlerin içeriği konusunda bir haber alma

sistemi kurmuştur. Üstad mason Kemalettin Apak, o dönemleri kendi bakış açısından şöyle yorumlar:

Masonluk ve masonlar aleyhindeki sistemli takibat 2. Abdülhamid zamanında çok sıkılaşmıştır. Sultan Abdülhamid masonlardan korkmakta idi. Şunu da ilave edeyim ki Abdülhamid'in masonlardan korkması haksız çıkmadı. Filvaki fani mason olan Beşinci Sultan Murad, 28 senelik mahbes hayatından sonra 1904 yılında ebediyet maşrıkına intikal etti. Böylelikle Sultan Abdülhamid bu kabustan kurtulmuş oldu. Fakat birazdan arzedeceğim veçhile, üç dört sene sonra Rumelideki masonların büyük bir rol oynadıkları yeni bir hareket hürriyet ve meşrutiyet nurunu memleket ufuklarında parlattı. **1908 yılında Abdülhamid'e zorla kabul ve ilan ettirilen ikinci meşrutiyetin nurlu meşalesini tutan eller ve öncüler birer masondu...** Şunu da belirtmek lazımdır ki, Abdülhamid yalnızca İstanbul'da masonları takip edip buralara serbesti vermiş değildi. Tazyikler bu bölgeye (Rumeli'ye) de şamildi. Bilhassa Selanik'te locaların kapılarında kıyafet değiştirmiş memurlar bekletilir ve kimlerin girip çıktığı kontrol edilirdi. Fakat ne de olsa sarayın İstanbul'daki nüfuzu ve ceberrutu buralarda sökmüyordu. Çünkü Selanik, Kosova ve Manastır vilayetlerinde ecnebi kontrolü mevcut idi.65

Kısacası masonluk, Osmanlı'nın son yarım yüzyılına damga vuran Abdülhamid-Jön Türk çatışmasında Jön Türklerin yanında yer aldı ve bu hareketin içinde büyük bir güce ulaştı. Bu, masonluğun siyasi etkisi—daha doğrusu zararı—idi. Örgütün daha kalıcı olan etkisi ve zararı ise, Avrupa'daki biraderlerinden öğrendiği materyalist felsefeyi Türk toplumuna empoze etmek oldu.

Bir "örnek" üzerinde incelemede bulunmak, masonluğun söz konusu materyalist felsefesinin ne boyutlara uzandığını gösterebilir.

Osmanlı Döneminden Din Karşıtı Bir Mason: Abdullah Cevdet

İttihat ve Terakki'nin kurucuları arasında yer alan Abdullah Cevdet, dine karşı yürütülen savaşın Türkiye'deki ilk öncülerinden biriydi. Toplumu dinden koparmak için kapsamlı bir "dünya görüşü" oluşturmuştu. Ona göre, modern uygarlığın temeli din dışı bir kültüre dayanmalıydı. İslam ise, sözde "ilerlemeye engel olduğu" için toplumsal yaşamın tümüyle dışına çıkarılmalıydı.

Abdullah Cevdet, adını asıl olarak İttihat Terakki Cemiyeti'nin kuruluş aşamasında duyurdu. Kendisi gibi İttihat Terakki'nin kurucularından olan mason İbrahim Temo'nun görüşlerinden etkilendi. Temo'nun kendisine vermiş olduğu Felix Isnard'ın *Ruhçuluk ve Maddecilik* ve Louis Büchner'in *Madde ve Kuvvet* adlı kitaplarını okuyarak materyalizme ilk adımı attı. "Biyolojik materyalizm" konusunda yazmış olduğu yazılardan dolayı dindar kesimden kuvvetli tepkiler aldı..66

Cevdet, Darwin'in evrim teorisinin büyüsüne de kapılmış ve o dönemlerde Avrupalı ırkçılar arasında çok popüler olan "öjeni" (bir ırkın seçmeli çiftleşme yönetimiyle

genetik olarak iyileştirilmesi) kavramından etkilenmişti. *Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye Ansiklopedisi* Abdullah Cevdet'in görüşlerini şu şekilde özetler:

Abdullah Cevdet'in biyolojik materyalizminin diğer bir özelliği de, toplumsal elit yaratmada elverişli bir teorik açıklığa sahip oluşudur. Ernest Haeckel'in tüm canlıların evrimleşmesi sürecindeki eşitsiz gelişim ilkesi ve Darwin'in doğal eleme teorisi, Abdullah Cevdet'e bazı insanların eğitim yoluyla diğerlerinden farklılaşarak seçkinleşebileceği ve toplumsal ilerlemenin ancak bu seçkin kadronun öncülüğünde gerçekleşebileceği inancını vermiştir.67

Abdullah Cevdet 1903 yılında 25 sene boyunca aralıksız olarak yayınlanacak *İçtihat* dergisini çıkarmaya başladı. Bu dergi aracılığıyla İslam'a ve Hz. Muhammed'e sürekli sözlü saldırılar ve iftiralar içeren yazılar yayınladı. Abdullah Cevdet Şubat 1909'da masonların desteği ile "İçtihat Evi" adında bir yayınevi kurdu. Bu yayınevinde çıkarmış olduğu bir dizi kitap, halk arasında büyük reaksiyonun oluşmasına neden oldu ve önce yayınevi, ardından da *İçtihat* dergisi kapatıldı. Abdullah Cevdet'in mahkumiyeti ve derginin kapatılması dönemin bir gazetesine şu şekilde yansımıştı: "Dinimize tecavüz edenlere ibret-i müessire: Abdullah Cevdet Bey, bir makalesinde Din-i Mübin-i Muhammediye'ye tecavüz ettiğinden dolayı iki sene hapse mahkum oldu."68

Kapatılma kararının hemen adından *İştihat, İşhad, Cehd* dergilerini çıkardı. Bir süre *İkdam ve Hak* gazetelerinde başyazarlık yaptı. Yapmış olduğu İslam'a saldıran yayınlar yüzünden Meşrutiyet döneminde Şeyh-ül İslam'dan birkaç kez uyarı aldı.

Abdülhamid'in tahttan indirilmesine yardımcı oldu. Fakat kendisi açısından ortamın hala güvenli olmadığını düşünerek uzun süre ülkeye geri dönmedi. Döndüğünde ise İttihatçılar tarafından Sağlık Umum Müdürlüğü'ne getirildi. Ancak bu görevinde de aykırı fikirleri ile kısa sürede göze battı. Kadınlara ilk kez genelev vesikası verilmesi uygulamasını başlatınca, halktan gelen tepki üzerine hükümet tarafından görevinden azledildi.

Abdullah Cevdet'in telif ve tercüme 70'e yakın eseri vardır. Bunların arasında din aleyhtarı propagandanın en yoğun olduğu kitap, Fransızca'dan tercüme ettiği *Aklı Selim*'dir. 19. yüzyılın tüm köhne ateist safsatalarının ısrarla işlendiği bu kitabın önsözünde Cevdet, tapındığı "ilah"ın "hürriyet", "fazilet" gibi Hümanist kavramlar olduğunu şöyle anlatır:

Aklı Selim, kudsi bir isyandır ve bunu gönüllerde gezdirmek aşkının ateşi hiçbir zaman söndürülemeyecektir. Promethe, Kafkas dağlarında değil, gönül dağlarındadır ve zincirlerini kırmıştır. Mabudumuz (İlahımız) fazilettir. Amali fazilet ise hürriyetsiz mümkün değildir. Hürriyetlerin akdem ve akdesi fikir ve vicdan hürriyetidir. Bu tercümenin mevzuu bir ubudiyet ve ibadettir; hürriyet ilahına bir ubuduyet ve ibadettir.69

Abdullah Cevdet Fransız materyalistlerin görüşlerini incelerken Fransız yazar Gustave Le Bon'un etkisinde kaldı. Le Bon'un fikirleri doğrultusunda geliştirdiği "Türk

ırkının damızlık erkek yolu ile ıslah edilmesi projesi" ise onu tekrar ülke gündemine getirdi.

Abdullah Cevdet'in inançlı bir aileden gelmesine rağmen, ömrünü dine karşı mücadele etmekle geçirmesi son derece ilginçtir. Osmanlı'nın son devrinde masonik öğretiyle zehirlenen bir neslin en radikal temsilcisi olan Abdullah Cevdet'in cenaze namazı da kıldırmamıştır. Şu anda hayatta olmayan tarihçi İbrahim Hakkı Konyalı, Abdullah Cevdet'in cenaze törenini şu sözler ile anlatır:

Abdullah Cevdet Allah'a inanmadığını söylüyordu. İslam harflerinin şiddetle aleyhinde bulunuyordu. Dini değerlerin çoğuna karşı olduğunu yazıp söylüyordu. İşte bu adam ölünce cenazesi Ayasofya Camii'ne getirildi. Öylece musalla taşında duruyordu. Hocalar da namaz kıldırmaya yanaşmıyorlardı. Bunun üzerine cenaze, belediyenin bir arabasına konularak götürüldü.70

Halkevleri, Köy Enstitüleri ve Masonik Öğretinin Kitlelere Empoze Edilmesi

Cumhuriyetin kurulmasının ardından masonlar CHP kadroları içinde örgütlenmeye başladılar. Atatürk 1935 yılında bu masonik örgütlenmenin farkına vararak locaları kapattı. Ancak yine de masonik felsefe yaşamaya ve dahası dönemin Halkevleri ve Köy Enstitüleri gibi kurumlarıyla kitleselleşmeye devam etti.

Halkevleri'nin kuruluşunda tüm yetki, birçok masum insanın asılmasından sorumlu olan Ankara İstiklal Mahkemesi'nin mason reisi Dr. Reşit Galip'e verilmişti. Dr. Galip, Halkevleri'nin açılışı ile ilgili TBMM'de yapmış olduğu konuşmada İslam dininin Türkiye için yol gösterici olamayacağını iddia etmişti. *Halkevleri* dergisinin sahibi Doç Dr. Anıl Çeçen, bu fikirleri şöyle aktarıyordu:

Dr. Reşid Galip... Türk ulusunun ulusal amacının artık değiştiğini, İslamcılık ve Osmanlıcılığın ulusal hedef olamayacağını ancak çağdaş uygarlık yolunda Türk ulusunun hakettiği yeri alabilmesinin yeni ulusal amaç olabileceğini, Orta Asya'nın kuraklık içine girmesinden sonra Türklerin dünyanın her köşesinde uygarlığı yakalamaya çalıştıklarını, Türklerin tarihinin belirli dönemlerinde bilim ve uygarlık açısından en üstün devletleri kurduklarını...(açıkladı)71

Halkevleri'nin açılmasında adı geçen bir diğer tanıdık isim, mason İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'ydı. Behçet Kemal Çağlar, *1935 Halkevleri* adlı kitabının önsözünü Kaya'ya ayırmıştı. Şükrü Kaya, Halkevlerini şöyle anlatıyordu bu önsözde:

Halkevlerinin kültürel, sosyal ve ekonomik bakımlardan az zamanda yaptıkları tenvir, irşat hizmetlerini anlamak için kitaptaki yazılar ve rakamlar sağlamca şahittir. Halkevleri vatandaşların medeni, bedii irfan ve zevk ihtiyaçlarını tatmin edecek müesseselerdir. Her yurttaş orada bildiğini öğretir, bilmediğini öğrenir. Her Türk münevveri bilgisini istidadından ziyade bu milletin onu yetiştirmek için sarfettiği emeği borçludur. Hiçbir makam, hiçbir memuriyet, hiçbir eser bu borcu tam ödeyemez.72

1934 yılına gelindiğinde Halkevlerinin sayısı 103'e çıktı. İlk olarak 1941'de açılan ve Halkevlerinin köy şubesi konumundaki Halkodalarının toplam sayısı 4322'yi bulmuştu. Üye sayısı 55 bini bulan Halkevlerinde 2 milyondan fazla kişi "eğitim"den geçirilmişti bu süre zarfında.

1935 yılında Atatürk mason localarını yerinde bir kararla kapattığında ise, masonlar kendilerine ilginç bir teselli buldular. Ülkedeki en yüksek dereceli masonlardan biri olan İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, mason localarının kapatılması kararını basına açıklarken **Halkevleri'nin mason localarının işlevini yerine getirdiğini ve bu yüzden mason localarının kapatılmasında bir sakınca görmediklerini** söylüyordu. Üstad-ı Azam Kemalettin Apak *Türkiye'de Masonluk Tarihi* adlı kitabında Kaya'nın bu yaklaşımını şöyle anlatıyor:

Bu 33 dereceli kardeşin toplantısında Şükrü Kaya birader, **masonluğun istihdaf eylediği sosyal ve kültürel faaliyetlerin bir müddetten beri Halk Evleri ve Halk Odaları tarafından yapılmakta bulunduğu** gözönünde bulundurularak masonluğun artık faaliyetlerini tatil etmesi lazım geldiğine partice karar verilmiş olduğunu, Hükümetin de bu kararı tatbik mevkiine koymak zorunda olduğunu bildirdi.73

Yani Şükrü Kaya'ya göre masonluk ile Halkevleri aynı felsefenin temsilcileriydi.

Halkevleri projesi ilerleyen yıllarda geliştirilmiş ve "Köy Enstitüleri" adıyla daha da geniş ve kapsamlı bir program başlatıldı. Mason Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in yönetiminde kurulan Köy Enstitüleri de aynı Halkevleri gibi, masonik felfeseyi topluma aktarma amacına yönelikti.

Bu felsefenin içeriği kısa sürede ortaya çıktı. 1945 yılında Ankara'daki Hasanoğlan Köy Enstitüsü bünyesinde kurulan *Köy Enstitüleri Dergisi*, İslam dinine ve islam dininin kutsal saydığı tüm değerlere gizli ve açık saldırmaya başladı. Marksist eğilimleri ile tanınan İsmail Hakkı Tonguç'un, adı geçen dergide yazmış olduğu bir makalede şu satırlar dikkat çekiyordu:

Ümid edelim ki, yarının dünyası imanını göklerden gelecek görünmez kuvvetlerle ve fizik ötesi fikirlerle beslenmesin. Eğer onun kuvvetli ve mesut bir temeli olsun istiyorsak biz insanlar yeni dünyaya şamil, ihtirassız, yalansız, insani, rasyonel ve reel taze bir din vermeliyiz. Köy Enstitüleri'nde yetiştirilen çocuklar, skolastiğe köle olmaktan kurtarılmaya çalışılmıştır..74

Bu alıntıdaki "insani, rasyonel, reel ve taze din" gibi içi boş kavramlar, da masonizmin temeli olan seküler hümanizmin terimleridir.

Köy Enstitüleri'nin yayınlarında: Nazım Hikmet'in materyalist felsefeyi savunan şiirleri, öğrencileri Allah'ın varlığını inkara sürüklemeye yönelik mısralar, dinle ve kutsal değerlerle alay eden hikayeler de yer alıyordu. Türkiye Gizli Komünist Partisi'nin ilk Merkez Komitesi Azası Ethem Nejat'ın ve Mustafa Suphi'nin fikirlerine dahi başvurulmuştu.

Dönemin güçlü kalemlerinden Peyami Safa, Köy Enstitülerindeki Marksist propagandayı bir makalesinde şu şekilde yorumlamaktadır:

Çocuklara Nazım Hikmet'in şiirlerini ezberleten, marksizm hakkında konferanslar verdiren, dergilerinde de marksizm hakkında makaleler neşreden **Köy Enstitülerinin komünist yuvaları olduğunu bilmeyen bir tek şuurlu Türk aydını yoktur...** Köy Enstitüsü mezunlarından yazı hayatına girenleri Moskova Radyosu öve öve bitiremez. Daha geçen gün bir lisede Komünist propaganda yaparken yakalanıp ağır ceza mahkemesine verilen bir öğretmen de, yazıldığı gibi filoloji mezunu değil, Köy Enstitüleri yetiştirmelerindendir. Köy Enstitülerinin kapanması Kara Kuvvet'in zaferi ise, 30 Ağustos zaferine benzetilen kuruluşları Kızıl Kuvvet'in zaferi midir? Kızıl olmayan mutlaka Kara mıdır? Hür milletler camiası, kara milletler camiası mıdır?... Bu ters mantık sistemine ve Moskova iddiasına göre Köy Enstitülerinin yerini alan öğretmen okullarımız da kara öğretim okullarıdır. Çünkü bu okullarda Marx'a kasideler okunmaz, Moskof hademesi Nazım Hikmet'in plakları çalınmaz, şiirleri okutulmaz, şehirli ile aynı hak ve imkanlara sahip köylü ayrı bir sınıf sayılmaz, milli birlik parçalanmaz, sınıf kategorilere ayrılmaz.75

Köy Enstitüleri'ndeki bu Marksist propagandanın ortaya çıkması üzerine TBMM üzerinde büyük bir kamuoyu baskısı oluştu. CHP saflarından da Köy Enstitüleri'ne karşı eleştiri okları fırlatılmaya başladı. mason Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in yerine Milli Eğitim Bakanlığı'na getirilen R. Şemsettin Sirer'in Bakanlık müfettişleri tarafından hazırlatmış olduğu Köy Enstitüleri raporu ise ahlaki açıdan utanç vericiydi. İşte bu rapordan bazı alıntılar:

1-12 Numaralı Belge: .... Enstitüsünün kuruluşundan 1947 senesine kadar muhtelif zamanlarda kız öğrencilerin büyük bir kısmı Enstitü öğretmenleri tarafından rahatsız edilmiştir. Küme öğretmenlerinin, disiplin kurulu üyelerinin, bakanlık müfettişi Ziya Karamuk'un imzalarını taşıyan bu belgede, kız öğrencilerin öğretmenleri tarafından bizzat öpülüp sıkılmak sureti ile çirkin muamelelere zorlandığı ve ahlaksızlığa zorlandığı tesbit edilmiştir. Bu ahlaksız ilişkiler sonucunda bazı öğretmenler, kız öğrencileri ile kanun zoru ile evlenmek durumunda kalmıştır.

2-13 Numaralı Belge: ..... Köy Enstitüsünde kız ve erkek öğrenciler enstitü civarındaki Kalaycı civarında ve enstitü yatakhanesinde uygunsuz vaziyette yakalanmıştır.

3-14 Numaralı Belge:.... Köy Enstitüsü mezunu bir köy öğretmeni, kendi okulu öğrencilerinden bir kızı iğfal etmiştir. Ahlaki durumları arzedilen öğretmenlerin yetiştirmiş olduğu öğrencilerin mezun olduktan sonra tayin edildikleri okullarda öğretmenlerinden gördükleri gibi hareket ettiklerinin delili olmak bakımından bu belge ayrıca bir önem taşımaktadır.

Köy Enstitüleri ile ilgili raporda anlatılanlar bu kadar değildir. Cinsel serbestliğin yanısıra öğretmen ve öğrencilerin modernlik adına sabahlara kadar süren içki alemleri raporda yeralan diğer örnekler arasındadır. Ayrıca 47 Numaralı belgede Enstitülerde gizli ve açık olarak ahlaksız yayınlar yapıldığından ve *Köy Enstitüleri Dergisi*'nde bu

ahlaksız yayınlara çanak tutulduğundan, aile içi (ensest) ilişkilere kadar vardırılan cinsel sapkınlıklara yer verildiğinden bahsedilmektedir.

Milli Eğitim Bakanlığı Başmüfettişi Fethi İsfendiyaroğlu, Köy Enstitüleri'nde yapmış olduğu incelemeler sonucu elde ettiği izlenimlerini şu sözleri ile ifade ediyor:

Umumiyetle sureti mahsusada köyden, köy çocuğunun ailesi muhitinden çok uzaklarda, adeta dağ başlarında kurulup, gerek köylülerin ve gerek şehirlilerin çevresinden ayrı bulundurarak her türlü muzir telkinlere kolayca imkan ve fırsat bulacak ıssız yerlerde işler hale getirilen ve 40 binden fazla köylümüzü milli ruhtan mahrum, muzir ve solcu fikirlerin telkinine memur birtakım köy öğretmeni yetiştirmeye çalışmışlar ve bunların vatan sevgisi ile dolu olmayanlardan bir takımını maalesef tamamıyla zehirlemişlerdir. Bereket versin ki bir çoğu, temiz köylülerimizin tertemiz kanlı evlatları olduğundan bu menfi ve muzir propagandalar ve yıkıcı telkinler onların asil ruhlarında bir iz bırakmamışlardır. Hatta bir nevi reaksiyon husule getirmiştir...76

Halkevlerinde ve Köy Enstitüleri'nde yürütülen tüm bu ateist ve materyalist propaganda ile ahlaki dejenerasyon sürecinin, masonların Türkiye için öngördükleri stratejinin bir parçası olduğuna dikkat etmek gerekir. Bu nedenledir ki, Köy Enstitüleri'nin kapanmasından yıllar sonra bile mason yazarlar ve gazeteciler Köy Enstitüleri'ni savunmuş ve hatta bunların yeniden hayata döndürülmesi için çaba harcamışlardır. Masonların yayın organlarından *Mason Dergisi*'nde yer alan bir makalede, Köy Enstitüleri için "Türk eğitim tarihinin en görkemli projesi" ifadesinin kullanılması, yeterince açıklayıcıdır:

Orta eğitimin başlıca nitelikleri, evrensel, insancıl, laik, pozitivist bir anlayıştan kaynaklanan, ulusal bilinç veren eğitim program ve politikalarıydı. Din dersleri kaldırılmıştı. Kırsal Kesimin eğitimi T.C'nin karşılaştığı en önemli sorunlarından biriydi. Köyün her açıdan kalkınmasını sağlayacak, öğretim biçiminin geliştirilmesi ve bu ereğe ulaşmaya yönelik eğiticilerin yetiştirilmesi hızla gerçekleştirilmeliydi. Köy Enstitüleri bu amaçla kuruldu. Kanıma göre Türk eğitim tarihinin en görkemli projesidir Köy Enstitüleri.77

Aynı makalede mason yazar, Halkevleri için de "misyoner bir anlayışın ürünü" ifadesini kullanmaktadır. Söz konusu misyonerlik, kökeni Tapınak Şövalyelerine uzanan, din düşmanlığını kendisine en büyük görev kabul etmiş bulunan masonik misyonerliktir.

Masonların Dine Karşı Savaşı

Kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz gibi, masonluk, dine ve dini kurumlara karşı cephe alan bir geleneğin temsilcisidir. Tapınak Şövalyeleri, Hıristiyanlık'tan çıktıktan ve sapkın bir öğretiye kapıldıktan sonra Hıristiyanlarla tarihsel bir mücadele içine girmiştir. Avrupa'da asırlar boyunca dine karşı yürütülen mücadelede, öncülüğü Tapınakçıların mirasçısı olan masonlar yapmıştır. Türkiye'de de masonluk, pozitivist ve materyalist fikirleri kitlelere empoze eden ve dindarlara karşı düşmanlık körükleyen bir örgüt olarak işlev görmüştür.

Türk masonlarının kendi metinlerine baktığımızda, dine karşı olan bu garip husumetlerinin ve bundan kaynaklanan eylem planlarının ifadeleri ile karşılaşırız. Örneğin Mason Mahfili'nin yayınlarındaki bir ifadede, "medreseler ve minareler yıkılmadıkça, yani skolastik düşünceler, dogmatik inanışlar ortadan kalkmadıkça, fikirlerdeki esaret, vicdanlardaki ızdırap kalkmayacaktır" denmektedir.78 Dini kurumların masonları ne kadar rahatsız ettiği ise, Üstad-ı Azam Haydar Ali Kermen'in aşağıdaki ifadelerinden anlaşılacaktır:

Nasıl ki Milli Meclis'te, hiç münasebet almadığı halde caminin sıralarından yükselen ezan sesi "ben yaşıyorum, ölmedim, ölmeyeceğim" diyen onun 'essela'sından başka bir şey midir?... Memleket aydınlarının kulaklarını tırmalayan bu ses, hepimizin ikaz ve basiret görevini ihtar eden bir hatırlatmadır.79

Görüldüğü gibi ezan sesi masonların "kulaklarını tırmalamakta" ve onlarca masonik görevlerini hatırlatan bir uyarı gibi algılanmaktadır. "Ben ölmedim, ölmeyeceğim" diyen dinin susturulmasını masonlar en büyük görev olarak kabul etmişlerdir.

Masonlar din ahlakının yaşanmasını engellemek için çeşitli yöntemler kullanırlar. Halkevleri veya Köy Enstitüleri gibi kurumlar bu yöntemlerin sadece biridir. Bir başka yöntem, masonların kontrolündeki medya kuruluşları yoluyla dine ve dini değerlere karşı yürütülen aleyhte propagandadır.

Mason yazarların kitapları bir başka önemli yöntemdir. Abdullah Cevdet ile başlayan bu gelenek, Cumhuriyet döneminde Cemil Sena Ongun veya Orhan Hançerlioğlu gibi en üst derecelere ulaşmış üstad masonlar tarafından sürdürülmüştür. Cemil Sena Ongun'un *Hz. Muhammed'in Felsefesi* adlı kitabında, İslam'ın (tenzih ederiz) güya peygamberimizin bir icadı olduğu iddiası üstü kapalı ama çok ısrarlı şekilde dile getirilir. Büyük Üstad Orhan Hançerlioğlu ise, *Toplumbilim Sözlüğü, İslam İnançları Sözlüğü* gibi, pek çok üniversitede kaynak olarak okutulan kitaplarında yine ateist ve din-dışı bir propaganda yürütmüş, dindarlara karşı asılsız suçlama ve iftiralar dile getirmiştir. Bu gibi mason teorisyenler, ateizmi ve materyalist felsefeyi "bilimsellik" zanneden, din-dışı bir dünya görüşüne sahip olarak "ilerici" olduklarını sanan, Darwin'in evrim teorisine adeta bir din gibi inanan ve tüm bu cehaletlerin içinde yaşarken de kendisini çok akıllı ve kültürlü sanan bireyler yetiştirmişlerdir.

Masonluk Türk milletini bu şekilde inançlarından koparmaya çalışırken, dindarlara karşı da yoğun bir baskı politikası organize etmiştir. Bir loca kitapçığında yer alan aşağıdaki ifade, bu konuda oldukça açıklayıcıdır:

Toplumumuzda İslam medeniyetinden kalma ve onu medeniyete bağlamaya çalışan gizli kuvvetler vardır. Bunun varlığını kabul etmekten kaçınmak lazımdır. Ama onu ezecek tedbirleri düşünmek ve uygulamak şarttır.80

Dindarları ezmeye yönelik bu "masonik tedbirler"; geçmiş yüzyıl içinde Şehbenderzade Filibeli Ahmet Hamdi, İskilipli Atıf Hoca, Bediüzzaman Said Nursi, Süleyman Hilmi Tunahan gibi büyük İslam alimlerine yapılan baskıların da perde

arkasını oluşturmaktadır. Bediüzzaman Said Nursi’nin eserlerinde bu gerçeğe atıfta bulunan bazı kısımlar da vardır. Bediüzzaman, Nur Risaleleri’nin değişik yerlerinde, masonluğun dine karşı olan düşmanlıklarını şöyle vurgular:

Şimdi anlaşıldı ki, millet, vatan ve İslamiyete en dehşetli zarar veren komünistlik, masonluk ve dinsizliktir.81

Çünkü masonluk, komünistlik, dinsizlik doğrudan doğruya anarşistliği doğurur. Ve bu dehşetli duruma karşı ancak ve ancak Hakikat-i Kuraniye etrafında İttihad-ı İslam dayanabilir.82

Bir başka yerde Bediüzzaman, masonların din düşmanlığını şu şekilde ifade eder:

Bin yıllık Müslüman Türk’ün manevi bağlarını koparıp onu başka bir yola sürüklemek isteyen bir güruh şöyle diyor: “Biz artık Allah’ı hayat gayesi olarak tanımayacağız. Biz bir gaye yarattık; o gaye Allah değil beşeriyettir.”83

Mason ritüellerini incelediğimizde Bediüzzaman’ın dikkat çektiği “biz artık Allah’ı hayat gayesi olarak tanımayacağız. Biz bir gaye yarattık; O gaye Allah değil beşeriyettir” ifadesinin, 1923 yılında yayınlanan *Meşrik-i Azam İçtimai Zabıtları* adlı masonik dergide yayınlandığı görülür. Yani, Bediüzzaman’ın “Türk’ün manevi bağlarını koparıp onu başka bir yola sürüklemek isteyen güruh” derken kasdettiği kişiler, “seküler hümanizm” dinine inanan masonlardır.

Bediüzzaman, Risale-i Nur’da masonların kendisine olan özel düşmanlıklarını da ifade etmiştir. Bu büyük alime yapılan haksız baskı ve zulümlerde masonların büyük rolü vardır:

Burada bir günde çektiğim sıkıntı ve azabı, Eskişehir’de bir ayda çekmezdim. Dehşetli masonlar, insafsız bir masonu bana musallat etmişler, ta ki hiddetimden ve işkencelerine karşı “artık yeter” dememden bir bahane bulup, zalimane tecavüzlerine bir sebep göstererek yalanlarını gizlesinler.84

Bediüzzaman’ın hayatını anlatan *Son Şahitler* adlı kitapta, bu büyük İslam alimine karşı masonların çektirdiği sıkıntı ve eziyetler anlatılmaktadır. Bediüzzaman’ın kendi ağzından masonların suçsuz yere kendisini hapse attırdığı bildirilmektedir.

Bediüzzaman kendisine ait suçlamaları cevaplandırdığı *Ondördüncü Şua*’da da masonların düşmanlığını bir kez daha ortaya koyar. Mahkemenin Bediüzzaman’ın gizli düşmanları olduğunu reddetmesine karşılık, Bediüzzaman bu iddianın yanlış olduğunu, komünistlerin ve masonların kendisine büyük düşmanlık beslediklerini ifade eder. Bununla birlikte, Bediüzzaman, Nur Risaleleri’nde kendi görevinin yalnızca Allah’ın varlığını anlatmak ve dinsizlik akımına karşı imanı korumak olduğunu bildirmiştir. Bir mektubunda bu durumu açık şekilde anlatmaktadır. Olaylar detaylı bir şekilde incelendiğinde, kendisine eziyet eden ve geniş ölçüde hakim olan gücün masonluk ve komünist ideoloji olduğunu şu sözleriyle ortaya koyar:

Ben de beş on gün içinde üç defa siyaset dünyasına baktım. Müdafaatımda dediğim gibi masonlar ve komünistler hesabına çalışan iki yüzlü cereyan, baskı ve rüşvet kullanarak bizi böyle işkencelerle ezmeye çalışmış. Şimdi o kuvveti kıracak başka bir

cereyanın bu vatanda tezahüre başladığını gördüm. Fazla bakmak mesleğimce iznim olmadığından daha bakamadım.85

Kendi görevinin, dinsizliğe karşı yerine getirilmesi gereken üç büyük vazifeden birisi olan iman-ı tahkiki kurtarmak olduğunu ve dinsizlikle, masonlukla yapılan mücadelenin daha sonra tam olarak hedefine ulaşacağını anlatan Bediüzzaman, talebelerine şu ünlü sözünü söylemiştir: "Ümitvar olunuz, şu istikbal inkılabatı içerisinde en yüksek ve gür seda İslam'ın sedası olacaktır."86

İslam'ın "en yüksek ve gür seda" olmasından endişe eden masonlar ise, Bediüzzaman devrinden bu yana din aleyhtarı propagandayı ve dindarlara karşı baskı politikasını sürdürmektedirler. Örgüt, 14. yüzyıl Avrupası'nda Tapınak Şövalyeleri tarafından başlatılmış olan "dine karşı savaş"ı tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yürütmektedir.

Tapınakçı-mason örgütlenmesinin bir diğer önemli yönü ise, daha önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, siyasi ve ekonomik menfaatlere yönelik illegal faaliyetlerdir. Türkiye'deki masonluk, bu konuda da yabancı biraderleriyle uyum içindedir.

Türkiye'deki P2'ler: Gizli Localar

Masonluğun en temel prensibi kendini gizlemek, gerçek faaliyetlerini gizli tutmaktır. Bu, Tapınak Şövalyeleri'nden bu yana değişmeyen bir yöntemdir. Tapınakçılar; Hıristiyanlık'tan çıkıp sapkın bir inanca kapıldıklarını, Bafomet adlı bir puta taptıklarını, Hz. İsa'ya düşman olduklarını veya sapık cinsel ilişkiler kurduklarını gizlemişler ve kendilerini son derece masum bir keşiş tarikatı gibi göstermişlerdi. Masonluk ise bu gizlilik geleneğini devralmış, kendisini hiçbir siyasi amacı olmayan bir ahlak okulu ve hayır kurumu gibi göstermiştir. Oysa sahip oldukları gizlilik prensibi, bunun inandırıcı bir tablo olmadığını göstermek için tek başına yeterlidir: Masum bir "ahlak okulu", neden dünyanın en gizli örgütlenmesi için çalışmaya ihtiyaç duysun?

Türk masonlarının yayın organlarından birinde yer alan aşağıdaki ifade, "hayır kurumu" imajının bir kamuflaj olduğunu göstermektedir. *Mimar Sinan* dergisinde, mason Üner Birkan tarafından kaleme alınan bir makaledeki ifade şöyledir:

"Masonluk da, toplum hizmetlerine el atarak, kendini topluma hayırlı bir kuruluş olarak tanıtabilir."87

Masonların bu kamuflajı kullanırken gerçek amaç ve faaliyetlerini gizlemek için başvuracakları ketumiyet ve gizlilik yöntemleri ise yine masonik yayınlarda açıklanmaktadır. Örneğin masonların bir nevi "anayasası" olan Anderson Yasası, Davranış Maddesi, dördüncü fıkrası şöyledir:

Mason olmayan yabancılar bulunduğunda, sözleriniz ve tutumunuzla öyle ketum ve ihtiyatlı olunuz ki, en ince zekalı yabancı bile duyulması uygun olmayan şeylerin farkına varmasın.88

Şakül Gibi adlı mason dergisi de örgütün bu gizlilik emrini “biraderlerine” şöyle aktarmaktadır:

Arılar karanlık olmazsa çalışamazlar... **Sol elinizin yaptığını sağ eliniz bilmesin.** Gizliliğin sayılmayacak çok etkileriyle ilgili olarak ve daha büyük şeylerle alakalı olarak sembollerin gizemli işlevleri vardır.89

Mason Dergisi’nin 1993 yılının Mart ayında yayınlanan sayısında **“mabette yapılan Ritüel çalışmalarının dışarıda konuşulmasının yasak olduğu”** açıkça söylenmektedir. Yine masonların yayın organı olan *Büyük Şark Dergisi*’nin 11. sayısında **“sembolleri ve localarda geçen olayları, tartışmaları açıklamak ahlak dışı bir harekettir; davaya ve yemine ihanettir”** denmektedir.

Mason örgütünün kendi üyelerine yaptırdığı “Ketumiyet Yemini” ise gizliliğin örgüt içerisinde ne denli önemli olduğunu açıkça ispatlamaktadır. “2. Derece Çırak Ritüeli”ndeki bu yemin şöyledir:

Şimdi veya daha sonra öğretilecek Kadim Masonluk Misterleri ile bunlara ait gizli sanatları, yönleri ve noktaları, bu dereceye usulüne göre kabul edilmiş olanların dışında hiç kimseye, kim olursa olsun hiçbir surette açıklamayacağım, veya yalnız tam, kusursuz, muntazam bir locada iken ve onların da kendim gibi düzenli olduklarına tam bir kanaat getirdikten sonra usulüne göre açıklayacağım.

Yine söz veririm ve şerefim üzerine yemin ederim ki, bu sırları, hareketli veya hareketsiz hiçbir şeyin üzerine yazmayacak, basmayacak, kazımayacak, işaretlemeyecek, resmetmeyecek, kesmeyecek veya elimden gelip gücümün yettiğince de başkalarına yaptırmayacak, yapmalarına engel olacak, yapmalarına göz yummayacağım ki, bu hareketli ve hareketsiz şeyler üzerinde herhangi bir kelime, hece, harf, işaret veya şekil, yahut bunların en küçük izi bile, benim ihmal veya liyakatsizliğimden dolayı sırlarımız ile misterlerimizin usulsüz olarak başkasının okuyup anlamasına, öğrenmesine, ortaya çıkmasına sebep olmasın.90

Peki nedir masonların gizlemekte bu kadar hassas oldukları sırlar? İtalya’daki P2 locası bu sorunun cevabını ortaya çıkarmıştır: Topluma bir hayır kurumu ve ahlak okulu gibi gözüken mason localarında, gerçekte siyasi ve ekonomik menfaatlere yönelik pek çok illegal faaliyet yürütülmektedir.

Ancak bu faaliyetlerin yürütüldüğü localar göz önünde değildir. Yani masonluğun geleneksel gizliliğine ilave olarak, bir de “bilinen localar” ve “gizli localar” şeklinde ikinci bir gizlilik prensibi vardır. P2, söz konusu gizli localardan biridir. Bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, bu loca diğer mason locaları gibi yeri ve adresi belli bir binada değil, Licio Gelli’nin gözlerden uzak villasının gizli bir bölümünde yer almıştır. İtalya’nın pek çok ünlü siyasetçi, bürokrat, iş adamı veya medya patronunun P2 toplantılarına katılması, bu gizlilik sayesinde mümkün olmuştur. Aksi takdirde P2 locası faaliyetlerini yürütemez, kısa sürede deşifre olurdu.

İşte Türkiye’deki P2’lerin sırrı da burada gizlidir:

Türkiye’deki masonların faaliyetlerinin sadece çok küçük bir kısmı resmi makamların ve kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Masonlar resmi olarak bilinen bir kaç ünlü loca merkezine sahiptirler. (İstanbul Nuru Ziya Sokak ve Tepebaşı’ndaki localar.) Oysaki **Türkiye’deki masonik yapılanmanın beyni, gizli localardadır.**

Bunlar, mason locası olduğu hiçbir şekilde bilinmeyen ve anlaşılamayan adreslerde yer alan özel ve gizli mabedlerdir. Bu gizli localar, ya büyük mason üstadlarının müstakil evlerinin yer seviyesinin altında kalan gizli mahzenlerinde veya fabrikalarının ve holding binalarının yine gizli olan bodrum katlarında yer almaktadır. Bu gizli salonların bazıları, ayna görüntülü duvarların veya gardrop kapağı gibi gözüken kapıların ardında gizlenmiştir. Son derece lüks ve ihtişamlı bir şekilde döşenen bu localara giden masonlar, sanki sıradan bir iş toplantısına veya dost meclisine gider gibi hareket etmekte ve böylece şüphe çekmemektedirler. Toplantılara katılanlar arasında, Türkiye’nin en üst düzey masonları olduğu gibi, Tel-Aviv, Chicago veya Paris locası gibi yabancı merkezlerden gelen ve hem uluslararası masonik kararları yerli “biraderlerine” aktaran hem de onlarla görüş alış-verişinde bulunan bazı yabancı masonlar da yer almaktadır. Eğer bu mekanlarda detaylı bir araştırma yapılırsa, örgütün illegal faaliyetlerine, yurtdışı bağlantılarına dair pek çok belge ortaya çıkacaktır.

Söz konusu gizli locaların sis perdesini biraz olsun aralayan önemli bir gelişme ise, bu localarda yapılan bazı garip ayinlerin medyaya yansıması olmuştur.

Bu ayinler, bundan 6 yüzyıl önce Kilise tarafından yasaklanan “Tapınak Şövalyeleri” tarikatının, günümüz Türkiyesi’nde halen yaşadığını ve 6 yüzyıl önceki sapkın ritüelleri hala uyguladıklarını göstermektedir.

Tapınakçıların Gizli Ayinleri Ekranda: Mason Locası Çekimleri

1997 yılı masonlar açısından zor bir dönemdi. İlk defa mason mabetlerinde gizli çekimler gerçekleştirildi ve bu görüntüler Kanal 7 Televizyonu'nda günlerce yayınlandı. İki ayrı locada çekilmiş olan gizli kamera görüntüleri hem Türk halkını, hem de yüksek derecelere ulaşmamış masonları şok etti. Bu gizli kamera görüntülerinin birisinde, yalnızca 33. dereceden masonların katılabildiği "şeytana tapma ayini" icra edilmekteydi. Ayini yöneten Büyük Üstad, locanın ortasında kesilen bir keçinin kanını içiyor ve İbranice bazı dualar okuyarak şeytana tapma ayinini sonuçlandırıyordu. Diğer görüntülerde ise masonluğu kabul edilen iki yeni kişinin göğsüne, masonik ritüellere göre kılıçlar dayanıyor, bunlar açıkça ölümle tehdit ediliyordu. Aynı locada kaydedilmiş diğer bir görüntüde ise masonlar tarafından sürekli olarak inkar edilen masonik nikah töreni vardı.

Masonlarla ilgili gizli kamera görüntülerinin yayınlanması ile birlikte masonluk, gündemin en üst sıralarına yükseldi. Konunun üzerine giden diğer bazı gazete ve dergiler önemli yorumlarda bulundular. Aşağıda bu yorumların bazılarını aktarıyoruz:

7 Ocak 1997 Pazartesi... Kanal 7 Haber Saati'ne bakıyoruz. Günün önemli olayları sıralanıyor ve günün bombası patlıyor: 'Türkiye'deki 33. dereceden masonların ayin törenlerinden ilginç görüntüler.' ...Masonların ne oldukları, kime hizmet ettikleri, ne tür faaliyet gösterdikleri biliniyor. Fakat çok gizli çalışma metodu uyguladıkları için teşhir edilemiyorlardı. ... Masonlar gün ışığına çıktı. Üst düzey bürokratlar ve seçkinlerin girebildiği **mason localarının ayinlerini izlerken dehşete düştük. Şeytana tapanların dinlediği müzik, baştan aşağı beyaz giysiler, kılıçlar, altı köşeli yıldız ve kesilen keçi.** Kesilen keçinin kanının bir tasa doldurulması, kafasının bir çubuğa geçirilerek yakılması ve baş masonun İbranice duaları. Bütün bu garip sahneler Türkiye'nin göbeğinde ve İstanbul'da yaşandı. Törene katılanlara ettirilen yeminler ve kullanılan kelimeler içinden çıkılamayacak cinsten... '**Yüce Kadoş Şövalyeleri**, verdiğin sözü yerine getirmezsen, kalbin, vücudun vahşi atlar tarafından parçalansın. Bedenin kül haline gelsin. Bu küller dört taraftan esen rüzgarlarla dağılsın..."

Ellerine geçen, rahatlıkla "Dünyada ilk defa gerçekleşen bir gazetecilik olayı" diyebilecekleri gizli kamerayla çekilmiş bir filmi, cuma gününden bu yana ekranlara taşıyan Kanal 7 yönetimi başlarına geleni anlamakta zorlanıyor. Nasıl zorlanmasın; bir mason locasında gizlice çekilmiş, üç adayın örgüte girişiyle ilgili tören ve bir başka mason nikah töreni, medyada hiç ilgi görmedi. **Ne bir başka kanal çekimden görüntüler yayınladı, ne de bir gazete ve dergi, konuyu sütunlarına taşıdı. Tam bir sessizlik.** Halbuki dini nikahın tartışıldığı bir ortamda mason nikahı ilgi çekmeliydi. Aslında sessizliğin sebebi Kanal 7'nin gizli çekimlerinde de anlaşılıyor. Mason örgütüne girerken adeta dini bir ritüel yaşıyorlar. Gizli kameranın giremediği bir düşünce odasında bir süre tutuluyor, sonra eğilmeye zorlanarak bir çıtanın altından geçiyorlar. İçeride gözleri bağlıyken, elleriyle yoklamaları istenen bir kılıç göğsüne dayanıyor.

“Burada öğrendiklerini dışarıda açıklarsan sonucuna katlanırsın” mesajı bir kez daha sözlü olarak aktarılıyor. Gözlerini açar açmaz gördükleri ‘biraderler’ her hareket ve konuşmalarından önce ellerini boğazlarına götürerek kesme işareti yapan insanlar. 91

Kanal 7 kaç gündür masonluk ile ilgili görüntüler yayınlıyor. Dünya tarihinde ilk defa gerçekleşen bir gazetecilik başarısı bu. Bir masonun locaya kabulü gizli kamera ile elde edilmiş görüntüler aracılığıyla kamuoyuna aktarılıyor... **Medyamızda, ya da alanen çağrı yapılmasına rağmen masonlarda en ufak bir kıpırdama yok...** Yeryüzünün bilinen en eski ve en sürekli tarikatı ile ilgili görüntüler Kanal 7 ekranlarında yer almasına rağmen, henüz bir televizyon kanalı, bu görüntülere... ilgi göstermedi... Kanal 7’nin günlerdir açıklama beklemesine, masonluk ayininden inanılmaz görüntüleri ekrana getirmesine rağmen hiç ses çıkmamasında, tepki verilmemesinde, hele **medyanın olayı tamamen görmezden gelmesinde, bu dünyanın içinde var olan etkili isimlerin, localarına karşı ettikleri sadakat yemininin payı var mı dersiniz?**92

Bu görüntülerin televizyonlarda gösterilmesinin ardından masonluktan daha önceki yıllarda ayrılan, ancak kendilerine ayrıldıklarına dair hiçbir belge verilmeyen Mümin Kılıç ve Önder Aktaç, kameraların karşısına geçerek mason localarındaki kirli işler hakkında önemli açıklamalarda bulundular.

Konu TBMM çatısı altında da gündeme geldi. Tokat Milletvekili Ahmet Fevzi İnceöz, mason locaları konusunda İçişleri Bakanlığı’na soru önergesi verdi. Önergede, televizyonlara yansıyan görüntülere dayanılarak şu yorum yapılıyordu:

Görüldüğü gibi, Büyük Mason Mahfili Derneği adı altında faaliyet gösteren mason derneği, devletimizin güvenliğini ve milli menfaatlerimizi tehdit eden, insanların açıkça tehdit edildiği, emniyet birimlerinin kontrol ve denetiminden kaçan, içinde yasadışı nikahların kıyıldığı, usülsüz paraların toplanıp harcandığı, izinsiz silahların bulunduğu bir merkez durumundadır. Gerçek yönetim merkezi yurtdışında olan, enternasyonal yapısı olan, milli çıkarlarımız ve devlet güvenliğimiz açısından çok tehlikeli olan bu teşekkülün faaliyetlerinin durdurulması gerekmektedir.

Ancak başta belirttiğimiz gibi tüm bu çağrılar yanıtsız kaldı. Masonlar konu hakkında hiçbir açıklama yapmayarak ve kontrolleri altındaki medyayı konudan uzak tutarak gündemin değişmesini sağladılar. Birbirlerine “Kadoş Şövalyesi” (İntikam Şövalyesi) olarak hitap eden bu günümüz Tapınakçıları, asırlardır yaptıkları gibi yine yeraltında kalmaya başladılar.

Mafya ve Tapınak Şövalyeleri

Bir ülkedeki masonik faaliyetleri anlamak için kullanılabilecek araştırma yöntemlerinden biri, diğer ülkelerde ortaya çıkmış olan masonik faaliyetlerle kıyas yapmaktır. Masonluk enternasyonal bir örgüt olduğu ve her ülkede aynı sisteme sahip olduğu için, bir ülkede ortaya çıkan bir “masonik skandal” diğerleri için de aydınlatıcı olabilir.

İtalyan masonlarının mafya ile olan yakın ilişkileri, söz konusu "aydınlatıcı" gerçeklerden biridir. P2 mason locası skandalı ve ardından yapılan diğer bazı adli soruşturmalar, ülkedeki mason locaları ile mafyanın pek çok yönden içiçe olduğunu göstermiştir. İtalya'da 1990'lı yıllara damgasını vuran ve mafya örgütlenmesinin büyük ölçüde temizlenmesiyle sonuçlanan ünlü "Temiz Eller Operasyonu" çerçevesinde de, masonluk ile mafya arasındaki önemli bağlantılar bir kez daha kanıtlanmıştır. İtalya'daki mafya örgütlenmesi hakkında soruşturma yürüten İtalyan Parlamentosu'nun ilgili komisyonu (Commissione Parlamentare Antimafia) **masonluk ile mafya arasındaki ilişkiyi** 1993 tarihli bir raporda şöyle açıklamıştır:

Cosa Nostra (Mafya) ile bazı resmi görevliler ve özel sektördeki profesyoneller arasındaki ilişkilerin kurulduğu ve yürütüldüğü en temel kanal masonluktur. Masonluk bağı, (mafya ile resmi görevliler arasındaki) ilişkinin daimi ve organik şekilde yürütülmesini sağlamaktadır. Masonların mafya mensuplarını kendi aralarına, hem de en üst derecelere kadar kabul etmeleri, tesadüfi veya istisnai bir durum değil, stratejik bir tercihtir... Masonluk örgütleri, mafyaya kendi güçlerini yaymak için çok önemli bir araç oluşturmakta ve her alanda avantajlar ve imtiyazlar elde etmelerini sağlamaktadır.93

Peki İtalya ile kültürel, tarihsel ve sosyolojik benzerlikler taşıyan Türkiye'de acaba durum nedir? Masonluk ile mafya arasındaki ilişki, Türkiye için de geçerli midir?

Bu soruya yanıt veren bazı açıklamalar son yıllarda resmi ağızlar tarafından dile getirilmiştir. Örneğin **TBMM Susurluk Komisyonu** üyelerinden milletvekili Hayrettin Dilekcan yaptıkları araştırmalar sonucunda elde ettikleri bilgiler ışığında şu açıklamayı yapmıştır:

"**...İtalya'da P2 locası vardı. Türkiye'de İtalya'daki P2 locası gibi bir olayın olduğunu artık rahatlıkla söyleyebiliriz...** Mevcut durumu mafya olarak tabir etmek olayı küçümsemek olur. P2 locasını basit bir mafya olarak değerlendiremezsiniz. **Türkiye'de loca hakimiyeti söz konusu. Türkiye'de birileri bir yere gelmek istiyorsa bu localarda karar veriliyor.** Bu locaları Türkiye aşamadığı müddetçe çözmemiz uzun zaman alacak demektir... P2 locasına baktığımız zaman Başbakanı ve bakanları belirleyen bir konuma ulaşmış... Türkiye'de parti genel başkanlarının belirlenmesi konusunda dahi etkili olmuşlar, artık gerisini siz tahmin edin."94

Aynı şekilde, Susurluk Komisyonu'nun sözcüsü olan milletvekili Bedri İncetahtacı da, yaptığı bir açıklamada "mafya" olarak tanımlanan örgütlenmenin masonlukla olan ilişkisine dikkat çekmiştir:

Geçen sene "Gladyo" adıyla İtalya'da ortaya çıkan " Derin Devlet" adını verdiğimiz organizasyon ile –ki arkasından mason locaları çıkmıştır, İtalya'dakinin- Türkiye'deki şu anda adını tam olarak koyamadığımız, ama sadece yaptıklarından anladığımız ve varlığından haberdar olduğumuz organizasyon arasında çok büyük benzerlik olduğunu biliyoruz..."95

Kısacası, Türkiye’deki yolsuzluk olaylarının üzerine giden milletvekileri, bu karmaşık olayların ardından mason localarının bulunduğuna dair güçlü kanıtlar elde etmiş ve bunu ifade etmiş durumdadırlar.

Gerçekten de Türkiye’deki yolsuzlukların, haksızlıkların, masum insanlara karşı yapılan baskıların ardında çağdaş Tapınak Şövalyelerinin, yani masonların büyük bir rolü vardır. Bunlar, ülkemizi kendi siyasi ve ekonomik menfaatlerine göre yönledirmeye çalışmakta, bunun için her türlü kirli ve karanlık yöntemi kullanmaktadırlar. Dindarlara, özellikle de masonik felsefeye karşı çıkarak dini savunanlara karşı her türlü baskı, iftira, karalama yöntemini kullanmaktadırlar.

Bu nedenle Türkiye’yi seven, Türk Milleti’nin milli ve manevi değerlerine inanan, inanç sahibi her insanın “Tapınak Şövalyeleri”nin etkisine karşı tavır alması gerekmektedir. Bu din alehytarı menfaat odağına karşı hem felsefi hem de adli bir mücadele yürütülmeli, bu odağın kışkırtmalarına karşı da çok uyanık olunmalıdır.

İnanıyoruz ki bu fikri mücadele başarıya ulaşacak ve Türkiye, milli ve manevi değerlerine bağlı, çağdaş ve güçlü bir devlet olarak önümüzdeki 21. yüzyıla damgasını vuracaktır.

EK BÖLÜM
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "tasarım" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyeme mektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "bilinçli tasarım" (intelligent design) kavramıyla açıklamaktadırlar. Söz konusu "bilinçli tasarım", tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir delilidir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık

belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı

uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."96*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."97*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.98

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.99

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?100

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için,

10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.101

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı.102

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.103

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.104

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen

etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.105

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.106

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.107

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) Australopithecus
2) Homo habilis
3) Homo erectus
4) Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.108

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. 109

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.110

Dahası H*omo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.111

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.112

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.113

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.114

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak

toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların

ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.115

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim

aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 Encyclopedia Britannica 2001 Deluxe Edition CD, “Crusade, The Council of Clermont”.
2 World Book Encyclopedia, “Crusades”, Contributor: Donald E. Queller, Ph.D., Prof. of History, Univ. of Illinois, Urbana-Champaign, World Book Inc., 1998.
3 Encyclopedia Britannica 2001 Deluxe Edition CD, “Crusade, Preparations for the Crusade”.
4 Dr. Tom J. Rees, “The Story of the First Crusade”, 1999, http://www.brighton73.freeserve.co.uk/firstcrusade/Overview/Overview.htm.
5 Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s. 91.
6 Dr. E.L. Skip Knox, “Fall of Jerusalem”, 2001, http://crusades.boisestate.edu/1st/28.htm.
7 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Pinceton & London, 1921, s. 261.
8 Desmond Seward, The Monks of War, Penguin Books, London, 1972.
9 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Pinceton & London, 1921, s. 262.
10 Albert Pike, Morals and Dogma, The Roberts Publishing Co., Washington, 1871.
11 Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, Arrow Books, 1997, s. 37.
12 G. Delafore, The Templar Tradition in the Age of Aquarius; Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, s. 37.
13 C. Wilson, The Excavation of Jerusalem, Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, s. 38.
14 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 70.
15 Finke, Papsttum und Untergang des Tempelordens; Henry D. Funk, “The Trial Of The Knights Templar”, The Builder, 1916.
16 Teoman Bıyıkoğlu, “Tampliyeler ve Hürmasonlar”, Mimar Sinan, 1997, Sayı 106.
17 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 55.
18 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 55.
19 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 9.
20 Gmelin, Die Tempelherren; Henry D. Funk, “The Trial Of The Knights Templar”, The Builder, 1916.

21 John J. Robinson, Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry, New York, M. Evans & Company, 1989.
22 Ian Wilson, The Shroud of Turin - The Burial Cloth of Jesus Christ?.
23 Teoman Bıyıkoğlu, “Tampliyeler ve Hürmasonlar”, Mimar Sinan, 1997, Sayı 106.
24 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 70.
25 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 73.
26 Langlois, in Deux Mondes, vol. 103; Henry D. Funk, “The Trial Of The Knights Templar”, The Builder, 1916.
27 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 78-80.
28 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 81.
29 Louis Charpentier, The Mysteries of Chartres Cathedral.
30 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 65.
31 Ferris, The Financial Relations of the Knights Templars to the English Crown, s. 10.
32 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 69.
33 Henry D. Funk, “The Trial Of The Knights Templar”, The Builder, 1916.
34 M. Encarta Encyclopedia 2001 Deluxe Edition CD, “Philip IV (of France)”
35 The Warriors and the Bankers, Alan Butler, Stephen Dafoe, bl.10, s.84
36 Hikmet Murat, “Türkiye’de Masonluğun Kuruluşu”, Mimar Sinan, yıl 4 (1974), sayı 14, s. 25
37 Mirabeau, Histoire de la Monarchie Prussienne, V. 76.
38 Lecouteulx, de Canteleu, Les Sectes et Sociétés Secrètes, p. 97.
39 Eustace Mullins, The World Order: Our Secret Rulers, s. 5
40 Lewis Spence, The Encyclopedia of the Occult, s. 223
41 Michael Howard, The Occult Conspiracy, s. 63
42 Michael Howard, The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies, 1.b., London: Rider, 1989, s. 64
43 Umberto Eco, Foucault Sarkacı, s. 403
44 Michael Howard, The Occult Conspiracy, s. 66
45 Ibid., s. 67
46 Ibid., s. 68
47 Ibid., s. 69.
48 William T. Still, New World Order
49 Ibid., s. 69.

50 Ibid., s. 70
51 Luigi DiFonzo, St. Peter’s Banker, Franklin Watts Ltd.,1983
52 Luigi DiFonzo, St. Peter’s Banker, Franklin Watts Ltd.,1983
53 Luigi DiFonzo, St. Peter’s Banker, Franklin Watts Ltd.,1983
54 Panorama, 3 Ocak 1993
55 Uğur Mumcu, Papa Mafya Ağca, 4.b., İstanbul: Tekin Yayınevi, 1987, s. 246
56 Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad’s Secret Agenda, New York: Harper Collins Publishers, 1994, s. 226
57 Martin Short, Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons, London: Grafton Books, 1989, ss. 116-118
58 Werner Raith, Yeni Mafya Karteli adıyla Türkçe’ye çevrilen kitabında (İstanbul: Sarmal Yayınevi, 1995), Berlusconi’nin bir P2 üyesi olduğunu, hatta 1994’de politikaya atıldığında biraderlerinden büyük destek gördüğünü yazmıştır.
59 Mimar Sinan Dergisi, Sayı 15 s. 105-106
60 Mimar Sinan Dergisi, sayı 5, s. 94
61 Tanzimat Edebiyatına Fransız Edebiyatı Tesiri” (Cevdet Perin) kitabındaki orjinal metninden
62 (Mimar Sinan Dergisi, Sayı 60 s. 9 Reşat Atabek)
63 (Buxton, Turkey in Revolution, Londra 1909, Mustafa Yalçın, Jön Türklerin Serüveni, İlke Yayınları, 1994, İstanbul, s.123)
64 (İlhami Soysal, Dünyada ve Türkiye’de Masonluk ve Masonlar, Der Yayınları, İstanbul, 1980, 3. baskı, s.235-236)
65 (Türkiyede’ki Masonluk Tarihi, Kemalettin Apak s.34-35)
66 Şükrü Hanioğlu, Dr. Abdullah Cevdet ve Dönemi, s.21
67 Tanzimattan Cumhuriyete Türkiye Ansiklopedisi, c.2, sf.368
68 Tevhid-i Efkar Gazetesi, 21 Nisan 1922
69 Abdullah Cevdet, Aklı Selim,
70 15 Kasım 1983, Yeni Nesil
71 Doç. Dr. Anıl Çeçen, Halkevleri, s.115
72 Behçet Kemal Çağlar, 1935 Halkevleri, s.1

74 Köy Enstitüleri, Mehmet Başaran, s.32
75 Tercüman, 23 Nisan 1960
76 Havadis, 23 Temmuz 1960
77 Mason Dergisi, Ocak 1995, sy.93, sf.30
78 Ülkü Müht. Mahfili 1952-1953, seneleri çalışma Rehb. Rap.,Süha Selçuk Basımevi
79 Büyük Üstad Haydar Ali Kermen Hatırası Broşürü, Birlik Tek:. Muh:. Mahfili Yayını, No.1, sf.10
80 Bilgi Locası Neşriyatı, No.1, Kürtüncü Matbaası, Ankara, sf.74
81 Beyanat ve Tenvirler, s.77

82 Beyanat ve Tenvirler, s. 21
83 Son Şahitler, s. 272
84 Şualar, s.262
85 Emirdağ Lahikası, s.15
86 x
87 Mimar Sinan, Üner Birkan, s: 63, no: 104, yıl: 1997
88 Akasya Dergisi, s.62
89 Şakül Gibi, 3/25, sf.20
90 Çırak, 2. Derece Ritüeli, Tanju Koray, sf.32-33
91 Fehmi Koru, Zaman, 18 Ocak 1997
92 Şükrü Kanber, 17 Ocak 1997, Milli Gazete
93 Commissione Parlamentare d'inchiesta sul fenomeno della mafia e sulle altre associazioni criminali similari, Relazione sui Rapporti tra Mafia e Politica, S. 59, Roma, 1993
94 Selam gazetesi, Gündem "Susurlukta ikinci bölüm", Cevdet Kılıçlar, 30 Ağustos- 5 Eylül 1998
95 Milli gazete, Mustafa Yılmaz, 24 Eylül 1997
96 John C. Leffingwell, "Olfaction-Page 5: Recent Events in Olfactory Understanding", 2001, http://www.leffingwell.com/olfact5.htm.
97 R. Axel, "The Molecular Logic of Smell", Scientific American, Ekim 1995, s. 154-159.
98 "A database of human olfactory receptor genes", The Human Olfactory Receptor Data Exploratorium, 2001, http://bioinformatics.weizmann.ac.il/HORDE/humanGenes/.
99 Heinz Breer, "Olfaction", Encyclopedia of Life Sciences, Ağustos 1999, http://www.els.net.
100 Stuart Firestein, "Olfactory Receptor Neurons", Encyclopedia of Life Sciences, Aralık 2000, http://www.els.net.
101 W. Wu, K. Wong, J.H. Chen, Z.H. Jiang, S. Dupuis, J.Y. Wu, Y. Rao, "Directional guidance of neuronal migration in the olfactory system by the protein Slit", Nature 400, 22 Temmuz 1999, s. 331-336.
102 G. Ohloff, "Scent and Fragrances", Springer-Verlag, Berlin Heidelberg, 1994, s. 6.
103 A.I. Spielman, J.G. Brand, W. Yan, "Chemosensory Systems", Encyclopedia of Life Sciences, Haziran 2000.
104 Michael Meredith, "The Vomeronasal Organ", Florida State University, 2001, http://www.neuro.fsu.edu/research/vomer.htm.
105 "The Olfactory System: Anatomy and Physiology", Macalester College, 2001, http://www.macalester.edu/~psych/whathap/UBNRP/Smell/nasal.html.
106 Frank Zufall, Trese Leinders-Zufall, "The Cellular and Molecular Basis of Odor Adaptation", Chemical Senses 25, Oxford University Press, 2000, s. 473-481.

107 R.S. Herz, T. Engen, "Odor memory: review and analysis", Psychonomic Bulletin and Review 3, 1996, no. 3, s. 300-313.
108 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html.
109 R.S. Herz, T. Engen, "Odor memory: review and analysis", Psychonomic Bulletin and Review 3, 1996, no. 3, s. 300-313.
110 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html
111 Selçuk Alsan, "Yemeklerin Tadı, Kokusu", Bilim ve Teknik, şubat 1999, s. 98-99.
112 "Disorders of Smell", Macalester College, 2001, http://www.macalester.edu/~psych/whathap/UBNRP/Smell/disorders.html.
113 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html.
114 "Nutrition and Appetite", Monell Chemical Senses Center, 1998, http://www.monell.org/researchoverview_h.htm
115 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html.